

စိန်စာပေ

BURMESE
CLASSIC

မြောက်ဗမာ

လုံးချင်းစက္ကနာသံ

အချစ်ရှိသည့် နေ့ရက်တိုင်း

၂၀၀၆

www.burmeseclassic.com

ပြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး

တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှုမပြိုကွဲရေး

အချုပ်အခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး

ဒီမိုကရေစီ

ဒီမိုကရေစီ

ဒီမိုကရေစီ

ပြည်သူ့သဘောထား

- ★ ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ★ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ပျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ★ နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ★ ပြည်တွင်းပြည်ပ အပျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ်သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- ★ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး
- ★ အမျိုးသား စည်းလုံးညီညွတ်မှု နိုင်ငံရေး
- ★ စည်းကမ်းပြည့်ဝသော ဒီမိုကရေစီစနစ် ရှင်သန်ခိုင်မာအောင် တည်ဆောက်ရေး
- ★ ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေနှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တည်ဆောက်ရေး

စီးပွားရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- ★ စိုက်ပျိုးရေးကို ပိုမိုဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် ဆောင်ရွက်ပြီး ခေတ်မီစက်မှုနှင့် ထုထောင်ရေးနှင့် အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- ★ ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ★ ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများ ဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- ★ နိုင်ငံတော်၏ စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ယန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသား ပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး

လူမှုရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- ★ တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တမြှင့်မားရေး
- ★ အမျိုးဂုဏ်၊ ဇာတိဂုဏ်မြှင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေး လက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး
- ★ စစ်မှန်သော မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ်ဖြစ်သည့် ပြည်ထောင်စုစိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး
- ★ တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြှင့်မားရေး

မြပုလဲသွယ်

အချစ်ရှိသည့်နေ့ရက်တိုင်း

အဝုံးဒီရိုင်း
ထုတ်ထေသူ

- L လင်း
- အိမ်ထောင်စု (ရိုးရာစာပေ)
- (မြ-ဝဂ္ဂဟ)
- အမှတ် ၁၃ ၁၈၇ လမ်း
- မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ ရန်ကုန်မြို့

ပုံနှိပ်သူ

- ဦးမြင့်သန်း (မြ-ဝဂ္ဂဟ)
- မယ်အောင်အောင်
- ၆၈ စကားဝါလမ်း
- အင်္ဂလိပ်လမ်း၊ ရန်ကုန်

အတွင်းထုတ်
စာအုပ်ချုပ်
ပုံနှိပ်ခြင်း
အုပ်စု
တန်ဖိုး

- ဦးထွန်းသိင်္ဂီ
- ကိုသန်းဌေး
- ၂၀၁၂ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ
- ၅၀၀
- ၁၅၀ ကျပ်

အခန်း (၁)

ရာသီဥတုက စိမ့်နေအောင်အေး၍ လူတိုင်းကိုယ်စီ အနွေးထည်အင်္ကျီ ဝတ်ထားရပေမယ့် ခုတင်ပေါ်မှာ ပက်လက် လေးရှိနေသူ လူမမာခမျာ နဖူးဆံစမှာ ချွေးစေးလေးများပျံ့သည် အထိ မောနေသဖြင့် မွေးမှိတ်ထားသည့် မျက်ဝန်းအစုံကိုပင် ခွင့်နိုင်ရှာ။

ပြင်းထန်သော ဝေဒနာထဲမှာ လွန်လူးမျောပါလျက် အသက်ကို ခက်ခဲစွာရှုနေရတာကို အနာရှိ လူနာစောင့်အားလုံးက နှိုးနှိုးစိတ်ပူစိတ် ကိုယ်စီနှင့် လူနာအခြေအနေကို အသည်းအသန် အာရုံကြည့်နေကြပုံက ရင်တထိတ်ထိတ်။

နေနန်းတော် စပျစ်ပိုင်ပိုင်ရှင် သူဌေးကြီး ဦးဘတော်၏

မြပုလဲသွယ်
အချစ်ရှိသည့်နေ့ရက်တိုင်း/မြပုလဲသွယ်- ရန်ကုန်
စိုးမိုးစာပေ၊ ၂၀၁၂
၂၈၈ - ၈၁၁၂ x ၁၈ စင်တီမီ
(၁) အချစ်ရှိသည့်နေ့ရက်တိုင်း

ဘဝနောက်ဆုံးအချိန်မှာ သူ့အနားရှိနေသူက လူလေးယောက်။
ဦးဘတော်၏ သားနှစ်ယောက်နှင့် သမီးတစ်ယောက်။ နောက်
တစ်ယောက်က ဦးဘတော်၏ရှေ့နေကြီး ဦးအောင်မော်။

သူ့ဘဝရဲ့ နောက်ဆုံးအချိန်ရောက်မှ သူ့သားသမီး သုံး
ယောက်ကို သူ့နားသို့ခေါ်ယူပေးပါရန် ရှေ့နေကြီးဦးအောင်မော်ထံ
ထူးဆန်းစွာ တောင်းဆိုဆန္ဒပြုခဲ့သည့် သူဌေးကြီး။

မိဘဆိုးသားသမီးသုံးယောက်ကို လိုတရဖြစ်အောင်
အမြဲတမ်း အလိုလိုက် အကြိုက်ဆောင်ခဲ့၍ ဘဝအကြောင်း ဘာမှ
နားမလည်ကြပေမယ့် မိဘမေတ္တာဖြင့် ဘယ်သူ့ကိုမှအပြစ်မမြင်။
အပြစ်မတင်။ အထူးသဖြင့် သမီးထွေးလေးကို အလိုလိုက်သည်။

ထို့ကြောင့် သားသမီးသုံးယောက်ဆန္ဒအတိုင်း နိုင်ငံခြားမှာ
စာသင်ချင်ပါသည်ဆိုသော်လည်း တစ်ချက်မတားဘဲ ချက်ချင်း
လွှတ်လိုက်သည်။ ဘယ်သူမှ ဦးဘသော်အားမှမရှိ။ ရှာလို့ဖွေလို့
ရသမျှ ဒီသားသမီးတွေအတွက်ချည်းဖြစ်၍ မှာသလောက်ပေး
သည်။ ဘာတစ်ခုမှမညည်း။

အခု အဖေလူမမာ အသည်းအသန်ဖြစ်တော့မှ သူတို့
သုံးယောက် နေနန်းတော်ကိုပြန်ရောက်လာတော့ ဧည့်သည်တွေ
လိုဖြစ်နေကာ အစိုးမကျိုးပုံစံတွေကြောင့် မျက်ဝန်းထဲ ကန့်သန့်
ဖြစ်နေ၏။

ဝတ်ပုံစားပုံကအစ သုံးယောက်စလုံး တစ်ယောက်မှ
ထောင့်မကျိုး။ ပုံစံမကျ။ ရှေ့နေကြီး ဦးအောင်မော် မျက်လုံးထဲ
ဦးဘတော် သားသမီးသုံးယောက်က ကန့်သန့်ကြီးဖြစ်နေ၏။
အဝတ်အစား၊ အပြင်အဆင်ဒီဇိုင်း၊ ဆံပင်ပုံစံကအစ ဘာဆို ဘာမှ
ကြည့်မရပေမယ့် သူတို့က ဦးဘတော်ရဲ့ ရင်နှစ်သည်းချာ သား
သမီးတွေ။

“အဟွတ်...အဟွတ်”

“ဟော...ဒယ်ဒီ သတိရလာပြီ”

“အဖေ...အဖေ...ကျွန်တော်ခေါ်တာ ကြားရဲ့လားဟင်၊
ကျွန်တော်တို့မောင်နှမသုံးယောက် ဒယ်ဒီနားမှာ ရှိနေတယ်”

“ဘာမှအားမငယ်နဲ့ ဒယ်ဒီ၊ ညီမလေးကို ကျွန်တော်
တို့ သေချာစောင့်ရှောက်မှာပါ။ စိတ်ချရန်”

“ဟုတ်ပါတယ် ဒယ်ဒီ၊ ဒယ်ဒီသာ နေကောင်းအောင်
နေပါဗျာ”

“အင်း...အင်း”

လူမမာထံမှ ညည်းညူသံသဲ့သဲ့ ထွက်လာ၏။

“ဒယ်ဒီမှာစရာရှိတာ ရှေ့နေကြီးနဲ့ မှာထားပြီးပြီမဟုတ်
လား”

“သွားစရာရှိတာ စိတ်ချလက်ချသွားပါ ဒယ်ဒီရော၊

ဂုဏ်ရည်တို့အတွက် ဘာမှမပူနဲ့၊ ဂုဏ်ရည်က ဒီအစ်ကိုနှစ်ယောက်
ကို ကောင်းကောင်းအုပ်ချုပ်နိုင်ပါတယ်ဗျာ”

“အဟွတ်...အဟွတ်”

မောင်နှမသုံးယောက် တစ်ယောက်တစ်ပေါက်စီ ကိုယ်
ပြောချင်ရာ လူမမာ ဖခင်ကြီးအား ပြောနေကြသည်။ ဒီအဖေ
တစ်ယောက်တည်းကိုပဲ အခေါ်အဝေါ်က တစ်ယောက်တစ်မျိုးစီ
ဖြစ်ချင်တိုင်း ဖြစ်နေရုံမဲပြီး၊ လူနာလဲလျောင်းရာ ခုတင်ဘေးသို့
ဝုန်းခနဲ ခုန်တက်သူကတက်၊ လူနာခုတင်ဘေးအား ခုံတွေ ဝုန်းဝုန်း
ဒိုင်းဒိုင်း ဆွဲလာသူကဆွဲလာသည့်ကြားမှာ ဦးအောင်မော်ရဲ့အမှု
သည် သူဌေးကြီး ဦးဘတော်က ချောင်းတစ်ချက်ဆိုးရင်း
အသက်ပါ ပါသွားပြီဖြစ်၏။ ဒါကြောင့် သူဌေးကြီး ဦးဘတော်
က ရောဂါစဖြစ်ချိန်ကတည်းက ရှေ့နေကြီးကို မေတ္တာရပ်ခံခဲ့တာ
တစ်ခုရှိသည်။

“ကျုပ်မှာ ဒီကင်ဆာရောဂါ စွဲကပ်နေတာကို ကျုပ်
သားတွေနဲ့ သမီးလေး မသိစေချင်ဘူးဗျာ”

လေသံဖျော့ဖျော့နှင့် ဦးဘတော်က သူ့ဆန္ဒကို ပြောတုန်း
က ရှေ့နေပီပီ ဦးအောင်မော်က လျှာရှည်ခဲ့သေးသည်။

“ဒီလောက်အထိ စိတ်ဓာတ်ကျစရာ မလိုပါဘူး
ဦးဘတော်ရာ၊ ကင်ဆာကြောင့် အသက်ဆုံးရှုံးရဖို့ များတယ်ဆို

ပေမယ့် အသက်ကိုဆွဲဆန့်နိုင်တဲ့ နည်းပညာတွေတော့ ထွန်းကား
နေပါပြီဗျာ၊ နိုင်ငံခြားသွားပြီး ဟိုက အထူးကုစပါယ်ရှယ်လစ်တွေ
နဲ့ ဆွေးနွေးကြည့်ရင်ရောဗျာ၊ ဦးဘတော် သားနှစ်ယောက်နဲ့
သမီးရှိနေတဲ့ နိုင်ငံဆို ဆေးပညာမှာ တကယ့်ဒီတိဒီတိကြဲ ထွန်း
ကားနေတာပဲ၊ ကျွန်တော် သူတို့နဲ့ ဆက်သွယ်ပြီး....”

“မလုပ်ပါနဲ့ဗျာ၊ မလုပ်လိုက်ပါနဲ့”

ဦးအောင်မော်စကားကို ဦးဘတော်က ချက်ချင်း လက်
တကာကာနှင့် ငြင်းခဲ့သည်။ ဦးဘတော်ကို ထိုစဉ်က ဦးအောင်မော်
အားမလည်လေသမျှ အခု ဒီတစ်ကြိမ်တည်း ဦးဘတော်၏ သား
နှစ်ယောက်၊ သမီးတစ်ယောက် တွေတာနှင့် ဦးဘတော် ဘာ
ကြောင့် သူ့သားသမီးတွေနှင့် နေလိုမရတာလဲ၊ သူတို့နဲ့ ဆေးကုမှု
မခံချင်တာလဲဆိုတာ သဘောပေါက်သွားခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

သားနှစ်ယောက်၊ သမီးတစ်ယောက်သာ ဆိုသည်။
ရောက်လာသည့် ထိုသုံးယောက်ထဲက ဘယ်ဟာ သမီးပါဟု
လက်ဆွဲခေါ်ထုတ်၍မရ။ တစ်ယောက်က နိုင်ငံခြားပြန်ဟု မထင်
ရအောင် လည်ကတုံးအဖြူစွတ်စွတ်၊ ရွှေအိုရောင် ဝိုးတွဲပုဆိုးနှင့်
ဖြစ်ပြီး၊ နောက်တစ်ယောက်က စပို့ရှပ်အပြာနှင့် စတိုင်ပင်(နီ)
အနက်နှင့်။ နောက်ဆုံးတစ်ယောက်က ကိုးရီးယားမင်းသားတွေ
လို ဆံပင်ကို အထပ်ထပ်နှင့် လှိုင်းတွန့်ပါအောင် ညှပ်ထားတာ

ခပ်အုပ်အုပ်။ အရပ်မြင့်ပြီး ပခုံးကျတော့ ခပ်လျော့လျော့မှာ အနက်
ရောင်တိရိစ္ဆာန်၊ အနက်ရောင် လည်သာဂျာကင်၊ အနက်ရောင်
ဘောင်းဘီနှင့် တစ်ကိုယ်လုံး နက်စွေးနေသည်မှ အားမရ၊ မျက်လုံး
တစ်ဝိုက် အနက်ရောင် မည်းမှောင်နေအောင် ကာလာတင်၍
နှုတ်ခမ်းကျတော့ အဖြူပျော့ပျော့။

“သမီးလေးကို ကျုပ်တို့လင်မယား အသက်ကြီးမှ
ကံပေါ်ပြီး ရခဲ့ပေမယ့် သမီးက ထီးမဖြစ်ခဲ့ဘဲ ပူလောင်စေတဲ့
မီးပွားတစ်စ ဖြစ်ခဲ့တာဗျ၊ မီးဆိုတဲ့သဘောသဘာဝ သိတယ်
မဟုတ်လား။ ကျရာနေရာမှာ လောင်တတ်တာဆိုတော့ သူဖြစ်ချင်
တာ ဖြစ်ခွင့်မရတာနဲ့ ဆန္ဒပြပြီး လောင်တာပဲဗျ၊ ဒါနဲ့ပဲ သူ့အစ်ကို
တွေရှိတဲ့ နိုင်ငံခြားကို စာသင်ဖို့ဆိုတဲ့ အကြောင်းပြချက်နဲ့ လွှတ်
လိုက်ရတာလေ၊ သမီး စိတ်ချမ်းသာရင်ပြီးရောဆိုတဲ့ စိတ်နဲ့ပေါ့၊
မိဘမေတ္တာဆိုတာ ဒီလိုပဲ ရှေ့နေကြီးရေ”

သားသမီးအပေါ်ထားသော မိဘမေတ္တာနှင့် မိဘအပေါ်
ထားသော သားသမီးမေတ္တာက ဆန့်ကျင်ဘက်။ ချစ်ကြပုံချင်း
မတူကြောင်း ရှေ့နေကြီး ဦးအောင်မော် ကိုယ်တိုင် လက်တွေ့
ရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့နေရသည်။

“အဖေ...အဖေ”

“ဒယ်ဒီ...ဒယ်ဒီ”

“ကိုင်း...ဒီမှာ”

“ခဏလေးပါ အန်ကယ်၊ ဂုဏ်ရည်တို့ ဒယ်ဒီကို
စိတ်ချအောင် ကတိတွေပေးချင်လို့ပါ”

ဂုဏ်ရည်တို့ဆိုသည့် အငယ်ဆုံးကောင်လေးက ဦးအောင်
မော်ကို လှည့်မကြည့်ဘဲပြောကာ သူ့အဖေ ဦးဘတော်နားကပ်ပြီး
သူ ပြောချင်တာ ဆက်ပြောနေ၏။

“သိလား...ဒယ်ဒီ၊ ဂုဏ်ရည်ပြောတာ နားထောင်ဖြစ်
အောင် နားထောင်သွားနော်၊ ကျွန်တော် ဒီအစ်ကိုနှစ်ယောက်
ကို...”

“အရေးထဲ အဖေ့ကို နင် ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာ
လဲ ဂုဏ်ရည်”

“ဘာဖြစ်လဲ၊ ဂုဏ်ရည်က ဒယ်ဒီ စိတ်ချရအောင်”

“ကဲ...တော်လောက်ပြီ ကလေးတို့၊ ဒီမှာ မင်းတို့
အဖေကလေး သူ့ခုတင်ပေါ် မင်းတို့တက်လိုက်ကတည်းက အသက်
ထွက်သွားရှာပြီကွဲ့”

“ဗျာ”

ဦးအောင်မော် စကားအဆုံးမှာ အလန့်တကြားလှည့်လာ
တဲ့ မျက်နှာသုံးခုမှာ ခံစားချက်မျိုးစုံ၊ ထိတ်လန့်ခြင်းကိုယ်စီနှင့်
ဦးအောင်မော်မျက်နှာကို တစ်ပြိုင်တည်း လှမ်းကြည့်ကြသည်။

“အေး...မင်းတို့အဖေ ဆုံးပြီလို့ပြောတာ”

“ဒယ်ဒီက...”

“ဟို...ကျွန်တော်တို့အဖေက...”

“ဒယ်ဒီ ဆုံးသွားပြီပေါ့ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဒါဆို ကျွန်တော်တို့အတွက် ဘာမှာသွားလဲဟင်”

သုံးယောက်ဆီမှ မေးခွန်းသုံးခုပေမယ့် ရည်ရွယ်ရင်းက တစ်ခုတည်း။

သူတို့သိချင်တာက သူတို့အဖေ သူဌေးကြီးဦးဘတော် ချန်ရစ်မည့် သေတမ်းစာနှင့် စည်းစိမ်အမွေအနှစ်များမှတစ်ပါး တခြားမရှိ။ ဦးအောင်မော်က ဦးဘတော်၏ သားသမီးသုံးယောက် ကိုကြည့်ကာ ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညှိတ်လိုက်၏။

အခန်း (၂)

“လွန်း...အဖေက မမိုက်ပါဘူးကွာ”

“အဲဒါ ကိုကျွန်းကြောင့်”

“အောင်မာ...ငါနဲ့ဘာဆိုလဲ”

“ဟ...ဆိုတာပေါ့၊ ကိုကျွန်းက စိပ်ပုတီး လက်က မချ၊ ဝတ်သမျှ ပုံတုံးကြီးဆိုတော့ ဒယ်ဒီက ဒီကောင်ကို နိုင်ငံခြား ပို့တောင် ပုံမပြောင်းတာ၊ ဂေါ်မစွဲနိုင်ပါဘူးလို့ လျှော့တွက်ပြီး ဒီသေတမ်းစာ ရေးခဲ့တာနော်”

“ဘာ...ဘာပြောတယ်”

ဂုဏ်ရည်တူက နှုတ်ခမ်းစုသလို ရွှေလွန်းက မျက်ခုံး ထူတွေကို တွန့်ထားသည်။ ရွှေလွန်းက အငယ်ဆုံးညီမ ဂုဏ်ရည်

တူမှာ ခါးထောက်ရပ်ရင်း မကျေမနပ်မျက်နှာဖြင့် ရွှေကိုင်မျက်မှန်ကို လက်ညှိုးနှင့်ပင့်ပြီး သူ့ကိုအပြစ်တင်နေသော ညီမမျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်သည်။

ဦးဘတော်၏ သေတမ်းစာက ရှင်းသည်။ ပြတ်သည်။ မောင်နှမသုံးယောက်စလုံး တစ်ပြိုင်တည်း လက်ထပ် အိမ်ထောင် ပြုမှ အမွေရမည်။ သုံးယောက်ထဲက တစ်ယောက်တည်း စအိမ်ထောင်ပြုသူ အမွေဆက်ခံခွင့် မရနိုင်ပါဟု ဆိုထားတော့ မောင်နှမသုံးယောက်စလုံး ဘာလုပ်လို့လုပ်ရမှန်းမသိအောင် အာရုံနောက် ခေါင်းစားသွားကြသည်။

သုံးယောက်စလုံး တစ်ပြိုင်တည်းအိမ်ထောင်ပြုဖို့ဆိုတာ ဘယ်လိုမှမဖြစ်နိုင်။ ပိုပြီးမဖြစ်နိုင်တာက ပုံစံခပ်တုံးတုံး ရွှေကျွန်းကို ဘယ်မိန်းမမှ မကြိုက်နိုင်တာနှင့် အခုချိန်ထိ ချစ်သူက မရှိ။

“နင် စကားပြောတာ ကြည့်ပြော ဂုဏ်ရည်”

“အဲမယ်...ကြည့်ပြောလို့ ကိုကျွန်း ပြူးနေတာကို မြင်နေရတာပေါ့ ကိုကျွန်းရဲ့”

“ဟဲ့...နင့်စကားက ဘာလဲ”

“ကိုကျွန်းဟာလေ”

“ဘာ”

ဂုဏ်ရည်တူ မေးငေါ့ပြရာသို့ ရွှေကျွန်း ချက်ချင်း လက်

နှစ်ဖက်နှင့် ကွယ်ပစ်ရတော့မလို၊ ကျောခိုင်းကာ ရပ်ရတော့မလို နှင့် ထိတ်ထိတ်ပျာပျာဖြစ်သွားကာ ရှေ့နေကြီး ဦးအောင်မော်ကို လည်း မလုံမလဲ လှည့်ကြည့်သည်။ ဂုဏ်ရည်တူကတော့ ဝါးလက်စ ချင်းဂဲ(နံ)ကို ပူဖောင်းအကြီးကြီး မှုတ်ပစ်ပြီးမှ ခပ်တည်တည် မျက်နှာနှင့် စကားကို တစ်လုံးချင်း မဖြေချင် ဖြေချင်ပုံစံနှင့် ဖြေသည်။

“မျက်လုံးကို ပြောတာ”

တစ်ဖက် ဆိုဖာလက်တန်းပေါ်မှာ ခေါင်းမိုအိပ်ရင်း ကျောမှီပေါ် ခြေထောက်နှစ်ဖက် ပစ်တင်ထားတဲ့ ရွှေလွန်းက ဂုဏ်ရည်တူနှင့် ရွှေကျွန်းကို လှမ်းကြည့်သည်။

“မျက်လုံးကယ်သွားလို့၊ နို့ဖို့ ငါထင်တာမှန်တယ်”

“ဟေ့ကောင် ငလွန်း၊ မင်း ပေါက်ကရ မပြောနဲ့နော်”

“မပြောပါဘူး၊ သူစိမ်းရှိလို့ မျှီသိပ်လိုက်မယ်၊ မင်းမှာ ပြူးတာ နှစ်နေရာရှိတဲ့အကြောင်း”

“ဟေ့ကောင်”

ဖိုခနောက်ဆိုင်ထားသလို ဆိုဖာတွင်ထိုင်နေသူ နှစ်ယောက်ကြားမှာ ဟိုဘက်လှည့်ပိတ်လိုက်၊ ဒီဘက်လှည့်ရန်လုပ်လိုက်နှင့် ဗျာများနေသော သားအကြီးဆုံး ရွှေကျွန်းကို ဦးအောင်မော် တစ်ချက်စိုက်ကြည့်ပြီး စိတ်ပျက်ခြင်းများစွာနှင့် ခေါင်းကိုခါယမ်း

သည်။

“ဒီမှာ မောင်ရွှေကျွန်း”

“ခင်ဗျာ”

“ဆောရီး...အန်ကယ်”

ဦးအောင်မော် လှမ်းခေါ်မှ ရွှေကျွန်းက အားနာသလို လှမ်းကြည့်သည်။

“ကျွန်တော်တို့မောင်နှမက ဒီလိုပဲ၊ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ကျီစားတာ အကျင့်ပါနေကြလို့ အမြင်ရိုင်းသွားရင် ခွင့်လွှတ်ပါ၊ ပြီးတော့ အမွေသေတမ်းစာအရ မောင်နှမသုံးယောက် လုံး ချစ်သူတွေတစ်ပြိုင်တည်းရပြီး တစ်ခါတည်း လက်ထပ်ဖို့ ကတော့ သိပ်မဖြစ်နိုင်ဘူး ထင်တယ်ဗျ”

“မဖြစ်နိုင်ရင်လည်း တစ်သက်လုံး မောင်တို့ မောင်နှမ သုံးယောက် စည်းစည်းလုံးလုံးနေသွားပေါ့၊ ဒါပဲရှိတာပဲ”

“အာ...အဲဒါတော့ မဖြစ်ဘူးဗျ”

သားအလတ် ရွှေလွန်းက နေရာမှ ဝုန်းခနဲထပြီး ပြောသည်။ အိမ်နေရင်းမို့ စွပ်ကျယ်အနက်၊ အဖြူခံပေါ် မီးခိုးအစက်တွေပါတဲ့ ဘောင်းဘီတိုပွပွနှင့် ခေါင်းမှာ ပဝါအနက်တစ်ထည် ပါ စည်းထားသည့်ပုံစံကို ဦးအောင်မော်က မျက်ခုံးတွန့်ကြည့်သည်။

“ကျွန်တော်တို့က ဂုဏ်ရည်နဲ့တော့ တစ်သက်လုံး ဒီလို နေသွားဖို့ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်ဘူးဗျ၊ ဟို...ပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့က အိမ်ထောင်ပြုဦးမှာဆိုတော့”

“အဲဒါဆို ကိုကျွန်းနဲ့ကိုလွန်း မိန်းမယူပေါ့”

အစ်ကိုလတ် ရွှေလွန်းက သူမနှင့်မနေချင်ပါဟုဆို၍ ဂုဏ်ရည်တူ မကျေမနပ်ဝင်ပြောတော့ ရွှေလွန်းမျက်နှာက တင်းသွားသည်။

“ဪ...နင်ပြောပုံက လွယ်တယ်”

“အေးလေ...မိန်းမယူရင် အမွေတွေက ဆုံးပြီ”

အစ်ကိုကြီးရွှေကျွန်းက ထပြောတော့ ဂုဏ်ရည်တူက အစ်ကိုနှစ်ယောက်ကို မျက်စောင်းလှည့်ထိုးသည်။

အခုတော့လည်း ချက်ချင်း ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်က တစ်ဖက်၊ ဂုဏ်ရည်တူက တစ်ဖက်ဖြစ်သွားသည်။ ဂုဏ်ရည်တူက ဆိုဟနောက်ချထားသော အသည်းပုံခေါင်းအုံးအား ရင်ခွင်ထဲ ဆွဲပွေ့လိုက်၏။

“ဒါတော့မတတ်နိုင်ဘူး၊ တစ်ခုလိုချင် တစ်ခုစွန့်လွှတ် ရမှာပဲ၊ မိန်းမ မယူချင်လည်းရတယ်၊ ဂုဏ်ရည်နဲ့ တစ်သက်လုံး နေ”

“အွန်”

ဂုဏ်ရည်နှင့် တစ်သက်လုံးနေရမည်ဆိုတော့ ရွှေလွန်းများမှာမဲ့သွားသည်။ ဂုဏ်ရည် ပုံစံကတော့ ခပ်အေးအေး၊ ဒီလိုညီမနဲ့ နေရမည့် ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် တိုင်ပင်သလို ခိုင်းခနဲ အကြည့်ချင်းဆုံသွားပေမယ့် တိကျသည့်အဖြေတော့ ထွက်မလာ။ ရှေ့နေ ဦးအောင်မော်က မောင်နှမသုံးယောက် ဖြစ်ပျက်နေပုံ အလုံးစုံကိုကြည့်ပြီး ဒူးနှစ်ဖက်ပေါ် အားပြုလက်ထောက်၍ ထရပ်လိုက်၏။

“မင်းတို့အဖေ ဦးဘတော် အဓိကစိုးရိမ်ခဲ့တာက ထားရစ်ခဲ့တဲ့အမွေတွေမှာ စိမ်းသူတွေ ဝင်စွက်လာတဲ့အခါ ညီအစ်ကိုမောင်နှမတွေ စိတ်ဝမ်းကွဲမှာကိုပါ။ ဒါကြောင့် ဒီသုံးယောက်ထဲက အရင်စဖောက်ပြီး အိမ်ထောင်ပြုတဲ့သူက အမွေမရနိုင်ဘူးလို့ ရေးခဲ့တာ”

“ဒါဆို ဂုဏ်ရည်က အရင်ဖောက်ပြီး အိမ်ထောင်ကျခဲ့ရင်ရော”

ဂုဏ်ရည်ကိုယ်စား ဝင်မေးသည့် အစ်ကိုကြီးရွှေကျွန်းတို့ ဂုဏ်ရည်တူက မျက်စောင်းရွယ်၍ လက်သီးဆုပ်ပြသည်။ ဆုပ်မြဲတဲ့လက်သီးကို ရွှေလွန်းက ထိုးချတော့ ဟိုဘက်ဆိုဟာမှ ဒီဘက်ဆိုဟာဆို ဂုဏ်ရည်တူက လွှားခနဲရောက်လာကာ သူမကိုရန်စသော အစ်ကိုရွှေလွန်းကို လည်ပင်းထည့်သည်။

“ဟိတ်...ကလေးတွေ၊ မလုပ်နဲ့လေ”

“သူတို့က ဖြစ်နေကျ အန်ကယ်၊ ဘာမှစိတ်မပူနဲ့”

နှစ်ယောက်သား ထွေးလားလုံးလားနှင့်ဖို့ ဆိုဟာပေါ်မှ ကော်ဇောပေါ် ဝုန်းခနဲပြုတ်ကျတာကို အစ်ကိုကြီးရွှေကျွန်းက တစ်ချက် ဝင်မဆွဲ။

“ချထားကွ၊ နိုင်တဲ့သူက ချန်ပီယံဘွဲ့ အသစ်စက်စက် ရမယ်”

“ဟိတ်...တော်ကြစမ်း၊ အေး...မင်းတို့ ဒီလိုပဲလုပ်နေမယ်ဆိုရင်တော့ ဒီသေတမ်းစာအကြောင်း ငါ ဆက်မရှင်းပြတော့ဘူးနော်၊ တစ်သက်လုံး ဒီသုံးယောက်အတူနေ၊ ရတဲ့ ဘဏ်တိုင်း ခွဲဝေစားပြီး သေတဲ့အခါလျှပ်စစ်၊ ဒါမှ ဦးဘတော်လည်း ကုသိုလ်ရ၊ ငါလည်း မင်းတို့နဲ့ ခဏခဏမတွေ့ရတော့ အသက်ရှည်မှာ၊ ဒါပဲ”

“အဲ...အဲဒီလိုတော့ မလုပ်ပါနဲ့ အန်ကယ်ရယ်”

ရွှေကျွန်းက ရှေ့နေကြီးလက်ကို လိုက်ဆွဲကာ ဟိုနှစ်ကောင်ကိုလည်း နောက်ပေါက်နှင့်ကန်ရင်း သတိပေးရသေးသည်။ ဒီတော့မှ ဂုဏ်ရည်နှင့်ရွှေလွန်းက ဖုတ်ဖတ်ခါထလာရင်း တစ်ယောက်ပခုံး တစ်ယောက်ဖက်လျက် ရယ်လိုက်ကြသည်။

“အဟဲ...ကျွန်တော်တို့က အဲဒီလိုကျီစားနေကြဗျ၊ အန်ကယ်ရ၊ နော်...ညီမလေး”

ရွှေလွန်းက ဂုဏ်ရည်ခေါင်းကို လက်သီးနဲ့ထုတော့
ဂုဏ်ရည်တူက နာသွားတာမှန်းကွယ်ပြီး ဟက်ခနဲ တစ်ချက်ရယ်
သည်။

“ဒါပေါ့ ကိုလွန်းရာ၊ ဒါ မောင်နှမတွေ အချစ်စမ်းနေ
ကျွဲပဲမဟုတ်လား...အဟတ်...ဟား”

“ဒုတ်”

“အွန်”

ဂုဏ်ရည်က ရယ်ရယ်မောမောနှင့် သူမအစ်ကို ရွှေလွန်း
ရင်ဘတ်ကို လက်သီးနှင့်ပိတ်ထိုးတာ ကြည့်နေတဲ့ ရှေ့နေကြီး
တောင် အင့်ခနဲ အသံထွက်၍ အသက်ရှူကြပ်သွား၏။

“မင်းတို့ အချစ်စမ်းပုံကလည်းကွာ”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး အန်ကယ်ရဲ့၊ ကျွန်တော်တို့က ဒီလို
ပဲ”

“ဟဲ...ဟဲ”

ဦးအောင်မော်က မောင်နှမသုံးယောက်ကို စိတ်ပျက်သလို
ကြည့်ပြီး သူ့ပိုက်ဆံအိတ်အမည်းကြီး ချိုင်းကြားညှပ်ကာ ဆိုဟာ
မှာပြန်ထိုင်သည်။ ဒီတော့မှ သုံးယောက်စလုံး ရိုရိုကျိုးကျိုး
ဝင်ထိုင်ရင်း တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်သည်။

“ဂုဏ်ရည်တူက အရင်အိမ်ထောင်ကျခဲ့ရင်တော့ အစ်ကို

တွေက သူ့အတွက်ရမယ့် အမွေကို ခွဲဝေပြီး ပေးရမယ်”

“ဗျာ”

“ဟာ”

“ဟေး”

“အာ...အဲဒါတော့ ဒက်ဒီ မတရားတာပဲဗျာ”

“ဟုတ်တယ်ဗျ၊ ကျွန်တော်တို့ကျတော့ အမွေပြတ်
ဘာညာနဲ့၊ သူ့ကျတော့...”

“သူက သမီးမိန်းကလေးဆိုတော့ ခြွင်းချက်ပေါ့၊ ဒီတော့
မင်းတို့အမွေရချင်ရင် ဂုဏ်ရည်တူနဲ့ အတူတူ အိမ်ထောင်ကျအောင်
ကြိုးစား၊ ဒါမှမဟုတ် ဂုဏ်ရည်တူကို ယောက်ျားပေးစားနိုင်အောင်
လုံးပန်းကြ၊ ကဲ...ဒါပဲ၊ ငါသွားပြီ”

ရှေ့နေကြီး ဦးအောင်မော်က ပြောပြောဆိုဆို နှုတ်ဆက်
ပြီး မပြေးရဲတမယ် ခြေလှမ်းတွေနှင့် သူတို့နားကထွက်သွားတော့
စည့်ခန်းကျယ်ကြီးထဲ မောင်နှမသုံးယောက်တည်း ကျန်ခဲ့သည်။
အစ်ကိုနှစ်ယောက်အကြည့်က တိုင်ပင်မထားဘဲ ဂုဏ်ရည်တူထံ
ဖျတ်ခနဲ ရောက်လာ၏။

“ကဲ...ရှေ့နေကြီး ပြောတဲ့ပုံအရဆိုရင် ငါတို့ အမွေ
ရဖို့ဆိုတာ ညီမပေါ် မူတည်နေတာဆိုတော့...”

“ဂုဏ်ရည် သိပါတယ် ကိုကျွန်းရယ်”

“အေး...ဒါဆို နင် ရည်းစားထားပြီး အိမ်ထောင်ပြု
တော့မယ်ပေါ့”

ရွှေလွန်းက ဝမ်းသာအားရအမေးကို ဂုဏ်ရည်တူက
အားပါးတရ ခေါင်းညိတ်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ အိမ်ထောင်ပြုတော့မှာ၊ ဒါပေမဲ့ အစ်ကို
တွေကိုကြည့်ပြီး ယောက်ျားတွေကိုစိတ်ကုန်လို့ ယူမယ့်ယူ မိန်းမ
ပဲယူမှာ”

“ဟေ”

“ဘာ”

ဂုဏ်ရည်တူက နောက်ကို တစ်ချက်လှည့်မကြည့်ဘဲ
ထွက်သွားတော့ ရွှေလွန်းနှင့်ရွှေလွန်း ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် ထိုင်
နေရာမှ ပက်လက်လန်ကျသွားသည်။ ခဲလေသမျှ သဲရေကျတယ်
ဆိုတာ ဒါမျိုးကလွဲပြီး တခြားမရှိ။

အခန်း (၃)

“အယ်...ကြည့်စမ်း၊ နို့နို့ရည်ပုလင်း ဘယ်ရောက်သွား
တုန်း၊ တိုနာပုလင်းလည်း ပျောက်နေတယ်၊ ဒါဆို...”

နှင်းဆီနို့ မှန်တင်ခုံကို မွှေနှောကရှာဖွေရင်း ဒေါသတကြီး
အရာက ဂုန်းခဲ ထရပ်သည်။ မနက်အိပ်ရာနိုးတိုင်း ဒီလိုပြဿနာ
တွေ ကြုံတွေ့ရတာ တစ်ကြိမ်တစ်ခါ မကတော့။ မျက်နှာသစ်
ပြီးလို့ ရေချိုးပြီးတိုင်း မှန်တင်ခုံဝင်ထိုင်လိုက်ရင် နှင်းဆီနို့ရဲ့
အလှပြင်ပစ္စည်းတွေ ဒီလိုပဲ တစ်ခုမဟုတ်တစ်ခု ပျောက်နေကျ။

“ဒါ...မမဝါရဲ့ လက်ချက်ပဲဖြစ်ရမယ်၊ ပြောတော့ဖြင့်
လွှဲလောက လွှဲတာကြီးကိုပဲ စိတ်ကုန်နေသလိုလို၊ တရားရသလိုလို
နဲ့...ဟွန်း”

“အပုပ်ကောင် ရုပ်ဆောင်တို့၊ ဇရာတို့၊ ငွေနဲ့ပုံးတယ်တို့နဲ့၊ ဟွန်း...ပြီးမှ သူများအလှပြင်ပစ္စည်းတွေကို ယူ ယူသုံးနေတာ ဘယ်နှခါရှိပြီလဲ”

“အစ်မကြီးမို့ တခြားအရာတွေ အလျှော့ပေးရင် ပေးမယ်၊ နို့အလှပြင်ပစ္စည်းတွေနဲ့ ပတ်သက်လို့ကတော့ မရရေးချ မရဘဲ”

“မမဝါ”

ဒေါသနှင့် အစ်မဖြစ်သူ နှင်းဆီဝါ နာမည်ကိုခေါ်စေမယ့် နှင်းဆီဝါ မကြား။

နှင်းဆီ ခြေလှမ်းတွေက နှင်းဆီဝါ တံခါးဝနား ဖျတ်ခဲရောက်သွားပြီး အခန်းတံခါးကို ဒေါနှင့်မောနှင့် ဆွဲဖွင့်လိုက်တော့ လိမ္မော်ရောင် စီးကွင်း(နီ)တွေထိုးထားသည့် ဂါဝန်ရှည်က ရွှေတစ်ခြမ်းခွဲထားသဖြင့် လမ်းလျှောက်တိုင်း ပေါင်းရင်းသားထိ မြင်ရသော ဝတ်စုံနှင့် နှင်းဆီဝါဝါ။ ရင်ခွင်ထဲပိုက်ထားတာ နို့ပျောက်နေသော အလှပြင်ပစ္စည်းတွေဖြစ်ပြီး နို့နီမြင်မှ အလန်တကြား ဖြစ်သွားသည်။

“နီးနေပြီလား နီနီ၊ နှင် ဒီနေ့စောသားပဲ၊ အဟင်း...ဟင်း”

“အိုတွေပြောမနေနဲ့ မမဝါ၊ နို့အလှပြင်ပစ္စည်းတွေပေး”

“အေးပါ...ပြန်ပေးမှာပါ၊ ဖြစ်နေလိုက်တာ၊ ရော့ပါ”

နီနီက ဝါဝါလက်ထဲမှ ပုလင်းတွေကို ဆောင့်အောင့် ယူလိုက်တော့ ဝါက အသာတကြည် လွှတ်ပေးသည်။

“နင့်ဟယ်...မနက်ခင်း စောစောစီးစီး ဖြစ်နေလိုက်တဲ့ ဒေါသရုပ်ကို မှန်ထဲပဲ ပြန်ကြည့်စမ်းပါဦး”

“ကြည့်စရာမလိုပါဘူး၊ နီ ဒီလိုဒေါသဖြစ်အောင်လုပ်တာ မမဝါပဲ၊ ကိုယ့်မှာလည်း သုံးမယ့်ဖြုန်းမယ့်သူ မရှိဘဲနဲ့ ဝယ်ပါသုံးပါလား၊ ဒီလို အလှပြင်ပစ္စည်းတွေ”

“ဝယ်ပါတယ်ဟဲ့ နီကလည်း၊ အခုဟာ ဝါပစ္စည်းတွေ ကုန်နေလို့ နီပစ္စည်းတွေ ခဏယူသုံးကြည့်တာပါ”

“တော်ပါ၊ ဒီလိုအပြောတွေနဲ့ နီအလှပြင်ပစ္စည်းတွေ မမဝါ ယူယူသုံးနေတာ ဘယ်နှကြိမ် ဘယ်နှခါ ရှိပြီလဲ၊ ဒီတစ်ခါတော့ လုံးဝမရဘူး ဒါပဲ”

“မရလည်း ယူမသုံးရုံပေါ့ဟယ်၊ ပစ္စည်းသင်္ခါရ လူသင်္ခါရကိုပဲ ဖြစ်နေလိုက်တာ၊ ဘယ်ဟာမှမမြဲဘူး၊ အချိန်တန်တော့လည်း အိုချိန်တန် အိုမှာပဲ၊ လုပ်မနေနဲ့”

“သူဘာသာ အိုချိန်တန်လို့အိုတာ ဘာမှမဆန်းဘူး၊ အိုချိန်မတန်ဘဲ အိုနေတာကမှဆန်းတာ၊ မမဝါလို့ပေါ့”

“ဘာ”

နှင်းဆီဝါဝါက ကိုယ်လုံးပေါ်အောင် ချုပ်ထားသည့်

လိမ္မော်ရောင်ဂါဝန်ရဲ့ ခါးကျဉ်ကျဉ်နေရာမှာ လက်ထောက်ရင်း နီနီကို မကျေမနပ်ကြည့်လိုက်၏။ အဖြူရောင်အတွန့်အပတ်တွေ များစွာပါ၍ လည်ပင်းပြဲပြဲနှင့် ဒူးပုံးရဲ့အရှည်သာရှိသည့် ဂါဝန် ဝတ်ထားသော နီနီကလည်း တရားစကားပြောပြီး သူများ အလှပြင် ပစ္စည်းတွေ ယူယူသုံးနေသည့် အစ်မကို မကျေမနပ်ပြန်ကြည့် သည်။

“မမဝါ ပါးစပ်ကပြောတော့ ဘုရားတရားစကား၊ အခု မမဝါ လုပ်ပုံက ဟုတ်လို့လား”

ခနဲတဲ့တဲ့ နီနီကပြောတော့ ဝါဝါမှာ ဆွေဆွေခန့်သွား သည်။

“အမလေး...သူ့အလှပြင်ပစ္စည်း ခဏယူသုံးမိတာနဲ့ပဲ ကိုယ့်အစ်မကို ပြောနေလိုက်တာ၊ ငါ့ဘာသာ ဘုရားတရားစကား ပြောတာ ဘာဖြစ်လဲ”

“ဘာမှမဖြစ်ဘူး၊ သူများပစ္စည်း မသိအောင်ယူသုံးလို့ ပြောတာ”

“စိတ်ချ...နောက် ဘယ်တော့မှ နင့်ပစ္စည်း ယူမသုံး ဘူး၊ နင်လည်း ငါ့ဆီက ဟိုဟာလေးငှားပါ၊ ဒီဟာလေး ခဏ ပေးပါဆိုတာ လာမလုပ်နဲ့”

“မလုပ်တာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ၊ ကိုယ့်မှာ ကိုယ်

ပိုင်ပစ္စည်းတွေ သုံးမကုန်အောင်ပြည့်လို့”

နှင်းဆီနီက တစ်ခွန်းမခံပြန်ပြောတော့ နှင်းဆီဝါက မျက်နှာလှလှလေးကို မဲ့သည်။

“ဟွန်း...အပြောကတော့ ကြီးပါ၊ ဟိုတလောက ဝါ ဆီက ခဏဆိုပြီး ယူသွားတဲ့ ပုလဲရင်ထိုး ဘယ်မှာလဲ၊ အခုထိ ပြန်မပေးရသေးဘူးနော်”

“ပေးမှာပါ...ပေးမှာပါ၊ ဒီလောက်လည်း ဥစ္စာခြောက် မနေပါနဲ့၊ အခုပဲ လာပေးမယ်”

“ဥစ္စာခြောက်တာ ဝါ မဟုတ်ဘူးဟေ့၊ နင်...နင်၊ သူ့အလှပြင်ပစ္စည်းလေး ခဏယူသုံးမိတာကို ဖြစ်နေလိုက်တာ၊ အကြီးမှန်းမသိ၊ ဘာမှန်းမသိ၊ ကိုယ့်ပစ္စည်း ကိုယ်ပြန်တောင်းတော့ လူကိုပဲ ဥစ္စာခြောက်သလေး ဘာလေးနဲ့၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုပဲ တရား ပြန်ချဉ်း”

“ဘာမှတရားချစရာမလိုဘူး၊ နီတို့က သူ့အလိုလို တရား က ရပြီးသား”

စကားကို အနိုင်နှင့်ပိုင်းပြီး အစ်မဖြစ်သူအခန်းထဲက ခြေ ဆောင်ထွက်သွားသည့် ညီမကိုကြည့်ရင်း နှင်းဆီဝါက တစ်ခုခု ပြန်ပြောပြီး အနိုင်ယူရန် စကားစရာနေတုန်းမှာပဲ လှေကားက တဒုန်းဒုန်း ပြေးတက်လာသံကြောင့် ညီမနှစ်ယောက်အကြည့်က

အသံလာရာ တစ်ပြိုင်တည်း ရောက်သွား၏။

“မမနီ...မမဝါ”

“ဟဲ့...ဘာလဲ၊ နောက်က ကျားလိုက်လာတဲ့ပုံနဲ့၊ မနက် စောစောစီးစီး ဘာဖြစ်တာလဲ”

လှေကားမှ အမောတကော ပြေးတက်လာသော အိမ်မော် မလေး အသိန်းကို ကြည့်မရစွာ နှင်းဆီနီက ခေါ်သန့်လှမ်းအော် လိုက်၏။

“ဟိုဒင်း...မမဝါ”

“ဟဲ့...ဘယ်ဒင်းလဲ”

“ကိုလေးက မမတို့နှစ်ယောက်ကို ပြောခိုင်းလိုက်လို့ပါ။ ဧည့်သည်ကားက ခြံဝရောက်နေပြီတဲ့၊ ပြီးတော့ ကိုလေးက ဧည့်သည်အတွက် ဘရိတ်ဖက်(စ်)အားလုံး စီစဉ်ပြီးပြီ၊ မမနီနဲ့ မမဝါ အလှဆုံးပြင်ပြီး အခုဆင်းခဲ့ပါတဲ့”

“ဟယ်...ဧည့်သည် ရောက်လာပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အေး...အေး၊ မမတို့ ခဏနေ ဆင်းလာမယ်ပြော လိုက်”

ဝါဝါက လှစ်ခနဲ သူ့အခန်းထဲ ပြန်ဝင်သွား၍ နီနီ ကိုယ်တိုင်လည်း လက်ထဲကိုင်ထားသော စကင်(နီ)ကဲဘူးတွေနှင့်

သူမအခန်းရှိရာ ပြေးသွားသည်။

မှန်တင်ခုံရှေ့မှာ ညီမနှစ်ယောက် အပြိုင် အလှပြင်ကြ ရင်း အောက်ထပ်က ဧည့်သည်အကြောင်းတွေးကာ ကိုယ်စီရင်ခုန် နေကြသည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါပဲ လက်ဝါးကြီးအုပ်မှ”

မှန်ရှေ့မှာ အလှဆုံးပြင်ပြီး ကောင်းမွန်မြင့်မြတ်သော ဒဿနတွေနှင့် အောက်ထပ်သို့ အပြေးလေးဆင်းသွားသည့် ညီမ နှစ်ယောက်ကို အသိန်းက လည်ပြန်ငေးရင်း ကျန်ခဲ့သည်။ ဒီအိမ် မှာရှိတာက မိသားစုသုံးယောက်တည်း။ သုံးယောက်စလုံး တစ်ယောက်တစ်မျိုးစီ ဒဿနတွေဖွင့်ရင်း ရပ်တည်နေတာမို့ ထို ဒဿနတွေကြား သူမလို အိမ်အကူတွေ သွက်သွက်ခါ မရူးရုံ တမယ်သာရှိသည့်အဖြစ်ကို မည်သူမှမသိ။

အခန်း (၄)

“အယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ အသည်းရယ်၊ နင် ဝါတို့ကို လုပ်ပစ်ပုံက ဒီတစ်ခါတော့ ပြင်းလွန်းတယ်...သိလား”

ဝါဝါက ပခုံးကျော်ရုံ ဆံပင်အလိပ်တွေကို ဆားတစ်ဖက် ဆွဲသပ်ရင်း စိတ်ပျက်လက်ပျက်ညည်းရင်း ပြောသလို နီနီကလည်း မောင်ဖြစ်သူမျက်နှာကို မကျေမနပ် လှမ်းကြည့်သည်။ အစ်မနှစ်ယောက်ကို အောင်သွယ်တာဝန်ယူထားသည့် အသည်းစွဲမျက်နှာကတော့ အစ်မနှစ်ယောက် ဘာပြောပြော ခပ်တည်တည် မျက်နှာက တစ်ချက်မပျက်။ သူလုပ်စရာရှိတာကို စိတ်ပါဝင်စားစွာ သွက်သွက်လက်လက် ချက်ပြုတ်လုပ်ကိုင်နေပုံက နှင်းဆီဝါ

စကားက သူနှင့်ဘယ်လိုမှ မသက်ဆိုင်သည့်ပုံစံနှင့်ဖြစ်သည်။

“အေးလေ...ကိုယ့်အစ်မတွေအတွက် အောင်သွယ်ဖို့ ခေါ်လာတာ စူခေါ်မလာဘဲ ဝက်ခေါ်လာရလား”

နီနီက ပြောလည်းပြော၊ ထမင်းစားပွဲမှာ ဝင်ထိုင်သည်။

“တော်စမ်းပါ နီရယ်၊ အခုပြန်တွေး၊ အခု အာရုံနောက်တယ်၊ အဲဒီ ဝက်ရွံ့လူးတဲ့ရုပ်အကြောင်း မပြောစမ်းပါနဲ့၊ မနက်စာ အေးအေးစားစမ်းပါရစေ”

“အမလေး...နီလည်း မပြောချင်ပါဘူး၊ ပါးစပ်သနလွန်းလို့၊ ဒါပေမဲ့ မမမောင် အသည်းလုပ်ပုံကို ပြန်တွေးတိုင်း နီအသည်းနာလွန်းလို့”

“ရပြီ...ဒီမှာ နာနေတဲ့အသည်းတွေ သုပ်ထားတဲ့ ကြက်အသည်းသုပ်”

အသည်းစွဲက ဘဲဥပန်းကန်ထဲမှာ ကြက်သွန်နီအကွင်းလိုက်၊ ဂေါ်ဖီပါးပါးနှင့် အသည်းလေးတုံးထားကာ သံပရာရနံ့နှင့် ရှောက်ရွက်အုပ်ထားသည့် ဖန်းကန်ကို ထမင်းစားပွဲဝိုင်းအလယ် ချပေးသည်။ ပြီးမှ အေပရွန်ကို ခါးစည်းကြိုးဖြုတ်ကာ ခုံဆွဲပြီး ဝင်ထိုင်၏။

“နေစမ်းပါဦး အသည်း၊ နင်က ဝါတို့ကို မြန်မြန် အိမ်ထောင်ကျရေးစီမံကိန်း ထားထားတာတော့ ထားပါ၊ အခုမှာ

က ကိုယ့်အစ်မ အလန်းတွေကို စပ်ဟပ်ပေးတော့ အဲဒါမျိုးကြီးနဲ့ လားဟဲ့”

“အဲဒီမျိုးကြီးမဟုတ်လို့ မနီက ဘယ်ဟာမျိုးလေး မျှော် လင့်လို့တုန်း၊ ကိုယ့်အသက်အရွယ်လည်း ကိုယ် ပြန်ကြည့်ဦး”

“ဘာ”

“သာတီဖိုက်အိုစာဆိုတာ ပြတိုက်တောင် ရောက်နေပြီ”

“ဟင်”

“အသည်းနော်”

မောင်ဖြစ်သူထံမှ အညာအတာကင်းစွာ ရက်ရက်စက်စက် ဝေဖန်စကားကြောင့် နီနီ ခြေဆောင်နှုတ်ခမ်းစုသလိုလို ဝါဝါလည်း မျက်နှာထားတင်းသွားသည်။

နီနီရော ဝါဝါပါ ဗိုက်ပူခါးတုတ် အဆီထုပ်သည့် ကိုယ် လုံးတွေတော့မဟုတ်ပါ။ ပုံမှန်လေးကျင့်ခန်းယူ နေထိုင်စားသောက် မှုပုံစံကို ထိန်းထားတာမို့ အနီးကပ်လေ့လာရင်တောင် နှစ်ဆယ့်ငါး မကျော်လို့ ထင်တဲ့သူတွေ ဒုနဲ့ဒေး။

“ဟုတ်တယ်...အသည်း၊ နင် ဒါတော့လွန်တယ်”

“လွန်လည်းမတတ်နိုင်ဘူး၊ သူက ရုပ်ဆိုးတာပဲ ပြော စရာရှိတာ၊ ကျန်တာ မမတို့လိုချင်တဲ့ အရည်အချင်းနဲ့ အားလုံး ကွက်တီမို့လို့ မိတ်ဆက်ပေးတာ၊ အသည်းတို့ လွန်တယ်ထင်ရင်

အက်တစ်ခါ ဘယ်သူနဲ့မှ မိတ်ဆက်မပေးတော့ဘူး...ဒါပဲ၊ ပြော တော့ဖြင့် ရုပ်ဆိုတာ အပေါ်ယံအလှပါ ဘာညာနဲ့”

“ဒါတော့လည်း ဒါပေါ့ဟယ်၊ ဒါပေမဲ့...”

ဝါအသံက ထိုနေရာမှာပဲ ရပ်သွား၏။ အသည်းစွဲကို ချည်း အပြစ်တင်လို့မရ။ သူ ခေါ်လာတဲ့သူက တစ်ဦးတည်း သောသား။ မိဘမရှိ။ ချမ်းသာသည်။ လက်ရှိစီးပွားရေးမှာ အောင် ခြင်ပေမယ့် ရုပ်က ဆိုးလွန်းသည့်အထဲ လူကလည်း ဝသေးသည်။

“ဘာလဲ...မစားကြဘူးလား”

တွေငေးနေသော အစ်မနှစ်ယောက်ကိုကြည့်ပြီး အသည်း နဲ့က သူထမင်းစားပွဲပေါ်က ဟင်းတွေကို မေးဆတ်ပြတော့ နီနီ ခါက တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်လှမ်းကြည့်သည်။

“နင်က ဘောက်ချာမှ မပြသေးတာ”

“အေးလေ...ဟိုတစ်ခါ ပုစွန်ကြော်တုန်းက စားကောင်း ကောင်းနဲ့ စားပြီးမှ တစ်ပွဲ နှစ်ထောင်တဲ့၊ တန်လည်း မတန်ဘူး၊ ချေးထဲက ပုစွန်ပိစိကွစတွေ ဝယ်ထားပြီးတော့”

“ဈေးသွားရတာ၊ ချက်ရပြုတ်ရတာ၊ အပင်ယန်းခံရတာ တွေပါ ထည့်ပြောဦးလေဗျာ”

နီနီနှင့်ဝါဝါ ညီမနှစ်ယောက် ဒါမျိုးကျတော့ တက်ညီ လက်ညီ။

“အမလေး...နီနီရယ်၊ ဝါတို့မှာ မောင်လေးတစ်ယောက် ရထားပါတယ်၊ ချက်တတ်ပြုတ်လို့ အားကိုးရမလား မှတ်ပါတယ်”

“အားကိုးရသားပဲဗျ၊ ထမင်းဟင်း အကုန်လုံး ပူပူနွေးနွေး စားပွဲရှေ့အရောက် အလှဆုံးပြင်ပြီး အကောင်းဆုံး အရသာအရှိဆုံးဖြစ်အောင် တစ်နေ့တစ်မျိုး မရိုးအောင် ကိုယ့်အစ်မနှစ်ယောက်ကို ချက်ပြုတ်ကျွေးနေသားပဲ”

“အဲမယ်...မင်းပဲ အပြောကောင်း၊ ငါးရာတန်တာ တစ်ထောင်ရောင်း၊ တစ်ထောင်ကျတော့ နှစ်ထောင်ဈေးတင်လိုတင်နဲ့၊ ကိုယ့်အစ်မတွေကို အမြတ်ကြီးစားနေလိုက်တာ”

“အပြင်မှာဝယ်စားရင် ဒီထက်ပိုဆိုးဦးမှာဗျ၊ ကျွန်တော်က ကိုယ့်အစ်မတွေဆိုပြီး ဈေးလျှော့ပေးထားတာ စေတနာနဲ့”

“အမလေး...ဒီလိုစေတနာမျိုးတော့ ကြောက်ပါတယ်”

“ဒါဆိုလည်း မစားကြနဲ့ဗျာ၊ မမတို့မစားလည်း ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း စားမယ်၊ ဒါပေမဲ့ သိအောင်တော့ ပြောပြလိုက်ဦးမယ်၊ ဒီမှာ...”

အသည်းစွဲက အကျအနစ် ခပ်စားရန် ကိုင်ထားသည့် ဇွန်းခက်ရင်းကို ထမင်းပန်းကန်ဘေး ပြန်ချရင်း အစ်မနှစ်ယောက်ကို ခေါ်တော့ ညီမနှစ်ယောက်က မောင်ဖြစ်သူမျက်နှာကို လှမ်း

ကြည့်သည်။

“တခြားအစ်မတွေ မောင်တစ်ယောက်တည်းမို့ ဆိုးချင်တိုင်း ဆိုးခွင့် ပါမစ်တွေပေး၊ ဖြစ်လာသမျှ ပြဿနာတွေလိုက်ရှင်းနဲ့ ရုံးရောက်ဝတ်ရောက်မို့ ရင်ထုပြီး ငိုချင်းချနေတာ မဝါတို့ သုငယ်ချင်းတွေထဲ အများကြီး၊ ကျွန်တော်က ထမင်းဟင်းချက် ကျွေးတယ်၊ ဘရိတ်ဖတ်(စ်)ဆိုလည်း စတိုင်(လ်)အမျိုးမျိုးနဲ့ လုပ်ကျွေးတယ်၊ ဒီကြားထဲ မြားနတ်မောင်အဖြစ် အကျိုးဆောင်ပေးတာက ရှိသေးတယ်”

“ဟယ်...အကျိုးဆောင်ခ မတရားယူထားတာလည်း ပြောဦး”

“အားလုံး အမှန်အကန်တွေချည်း ခေါ်လာတာနော်၊ မကြိုက်လို့ ငြင်းတာက ကျွန်တော့်တာဝန် မဟုတ်တော့ဘူး”

နှင်းဆီဝါက မခံချိမခံသာ ထပြောတော့ အသည်းစွဲကလည်း တစ်ခွန်းမခံ။

“ကဲ...ပြော၊ ကျွန်တော်ခေါ်လာတဲ့ လူတွေထဲမှာ မမတို့ သတ်မှတ်ထားတဲ့ စည်းကမ်းနဲ့မညီတာ ဘယ်နှယောက်ပါလဲ”

“မပါတော့ မပါပါဘူး”

ဝါဝါအသံက တိုးသွားသလို နီနီကလည်း မောင်မျက်နှာ

ကိုလှမ်းကြည့်သည်။ အသည်းစွဲခေါ်လာသည့် သတို့သားလောင်းတွေက ဝါဝါတို့ သတ်မှတ်ထားသည့် စည်းကမ်းအတိုင်းဖြစ်ပေမယ့် အသားမည်းတာ၊ သွားကျွဲတာ၊ မျက်လုံးပြူးတာ၊ အရပ်ပုတာ၊ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ပယ်စာရင်းရောက်ရောက်သွားတာ ခက်သည်။

“ဒီပုံနဲ့ဆို မမတို့ ဒီတစ်သက် ယောက်ျားရမှာမဟုတ်ဘူး”

“ဟဲ့...အဲဒါ ဘာစကားလဲ”

“ဗမာစကားဗျ၊ လောကကြီးမှာ ဖြစ်ချင်တာထက် ဖြစ်သင့်တာကိုပဲ လုပ်ရတယ် စကားပုံတောင်ရှိသေး၊ ပျော်ရာမှာ မနေရ၊ တော်ရာမှာနေရဆိုတာ”

“တော်ပါဟယ်၊ ဒီလို တော်ရာမျိုးကြီးနဲ့တော့ မနေပါရစေနဲ့၊ မျက်နှာမြင်ရတာနဲ့တင် အသက်မြန်မြန်တိုမယ်”

“မမဝါပြောတာ သိပ်မှန်တာပဲ”

“တန်ရာတန်ကြေးဆိုတာ ဒါပဲဗျ၊ မောင်နှမရော ဘာသောနားမလည်ဘူး၊ ဘယ်အရာပဲဖြစ်ဖြစ် တန်ရာတန်ကြေးတော့ ယူရမှာပဲ”

“ဘာမှလည်းမဆိုင်ဘူး”

“ဟွန်း...ကောင်းလိုက်တဲ့ ဒဿန”

မဝါက မဲ့ရွဲပြီး ရှုတ်ချသည်။ နှင်းဆီကတော့ စားချင်စဖွယ် ပြင်ဆင်ထားသော ဟင်းပွဲတွေကိုတစ်လှည့်၊ မြိန်ရေယုက်ရေ စစားနေပြီဖြစ်တဲ့ မောင်ဖြစ်သူ အသည်းစွဲကိုတစ်လှည့်ကြည့်ပြီး တံတွေးတွေသာ နာနာမျိုချနေရတဲ့အဖြစ်။ မိဘတွေမရှိတော့သည့် အချိန်မှာကတည်းက ဒီမောင်နှမသုံးယောက်က မညီမညွတ်နှင့် စည်းလုံးလာခဲ့သည်။ အဖေ၊ အမေ၏ စီးပွားရေးဖြစ်သော ရွှေဆိုင်ကို ဦးစီးရတာမို့ မန္တလေးမှာ သူမတို့မောင်နှမတွေက မသိသူမရှိ။ အသည်းစွဲကျပြန်တော့ မိသားစုထဲ တစ်ဦးတည်း မောင်လေးမို့ မပူမပင် မတောင့်မတ ထားခဲ့သလို ကျောင်းတုန်းက ရှိခဲ့သော ရင်ခုန်သံဇာတ်လမ်းတွေကို ဒီမောင်လေးတစ်မျက်နှာကြောင့် မေ့ပျောက်ခဲ့ကြသည်။

“ကျောင်းပြီးရင်တော့ ဒီရွှေဆိုင်လုပ်ငန်းပဲ ဦးစီးပါအသည်းရယ်”

“မမဝါတို့မှာ ဆိုင်ထိုင်ရတာတစ်ဖက်၊ ပန်းထိမ်လုပ်ငန်းက တစ်ဖက်နဲ့၊ ဟိုဒီပြေးနေရတာနဲ့ ဣန္ဒြေမရဘူးဟဲ့”

“ဣန္ဒြေရချင်ရင် အစောကြီး ကျောင်းဆရာမတို့၊ မယ်သီလရှင်တို့ ဝတ်ပေါ့၊ ကိုယ့်ဟာကိုယ် လောဘစောတိုက်ပြီး ကုန်သည်အလုပ် လုပ်တာကိုး”

ပြောရက်လိုက်တာလို့ ညီအစ်မနှစ်ယောက် ရင်ဘတ်

စည်တီးဖြစ်ရုံကလွဲပြီး အသည်းစွဲက သူလုပ်ချင်တာ လုပ်တော့
ဘာမှလည်း မတတ်နိုင်ခဲ့ကြ။ ကျောင်းသားလည်း ကျောင်းသား
ဘဝမို့ ကျောင်းနဲ့အိမ်သာ အသွားအလာရှိပြီး ကျောင်းပိတ်တာနှင့်
တက်သမျှ အိုင်တီသင်တန်းတွေထဲ မန့်ဖုတ်သင်တန်းတို့၊ စားဖိုမှူး
သင်တန်းတို့ပါ ပါလာတော့မှ မောင်ဖြစ်သူကို ညီအစ်မနှစ်ယောက်
မေးရမြန်းရမှန်း သိလာသည်။

“ဒီအချက်အပြုတ်သင်တန်းတွေကို နင်မို့ အပင်ပန်းခံ
ပြီး တက်ချင်တယ် မောင်လေးရယ်”

“အေးလေ... အိမ်မှာ အချက်အပြုတ်တော်တဲ့လူ
တစ်ယောက်လောက် ကြေးကြီးကြီးပေးငှားရင် ပြီးတာပဲ၊ စားချင်
တာကို လက်ညှိုးထိုး ချက်ခိုင်းစမ်း၊ ကိုယ်က စားပွဲမှာ အဆင်
သင့် ထိုင်စောင့်ရုံကို သူမို့ မပင်မပန်း ဒုက္ခခံနေလိုက်တာ”

“ဒုက္ခမဟုတ်ဘူးဗျ၊ ဝါသနာကိုပါတာ”

အစ်မတွေက မောင်ဖြစ်သူကို အကြံပေးဖူးပေမယ့်
အသည်းစွဲက လက်မခံ။

“ချက်ပြုတ်တဲ့လူက အဓိက စေတနာလိုတယ်၊ ထမင်း
ဟင်းကို ဗိုက်ပြည့်ရုံစားတာလို့ မမှတ်ဘဲ ဘဝခရီးအတွက် အားအင်
တွေဖြည့်ပေးတဲ့အာဟာရလို့ တွေးကြည့်စမ်းပါ၊ ထမင်းတစ်ပန်းကန်
ရဲ့တန်ဖိုးက သိထားတာထက် အများကြီး မြင့်တက်သွားလိမ့်

အသည်းစွဲကလည်း သူ့အယူအဆနှင့်သူဆိုတော့ ဘာ
ပြောပြော နားမဝင်။

ကျောင်းပြီးတော့ အသည်းစွဲက အိမ်ထဲမှာနေပြီး အိမ်
အတွင်းအပြင် အလှဆင်တော့ ခြံထဲ ပန်းမျိုးစုံစိုက်သည့်အပြင်
ထင်းဟင်းတွေ စီမံချက်ပြုတ်ဖြင့် သူ့ဘဝကို မြှုပ်နှံထားခဲ့၏။

နှင်းဆီညီအစ်မကတော့ မောင်ဖြစ်သူနှင့် ပြောင်းပြန်။
အိုင်တီတစ်စီးစီနှင့် ရွှေဆိုင်ဆီပြေးရ၊ ပန်းထိမ်မှာကြီးကြပ်ရ နှင့်
အိတ်ဖတ်ကိုမော။ ကြာတော့ အသည်းစွဲနှင့်ပတ်သက်ပြီး ဘေးက
ပြောသောစကားတွေက နားနှင့်မဆန့်တော့။

“ဝါတို့မောင်က အခြောက်ကြီးတဲ့ဟယ်၊ ပြောရက်လိုက်
ကြတာ”

“မမဝါမောင် လုပ်နေပုံကလည်း ပြောချင်စရာပဲလေ၊
တစ်နေ့တစ်နေ့ ယောက်ျားအလုပ် မလုပ်ဘဲ အိမ်တွင်းပုန်းပြီး မိန်းမ
အလုပ်၊ အိမ်အလုပ်ချည်း လုပ်နေတာကိုး”

“ဘာဖြစ်လဲဗျ၊ အိမ်မှုကိစ္စလုပ်တာနဲ့ပဲ ကျွန်တို့ဘဝက
အခြောက်လိုလို၊ ဂျီပန်းလိုလို ဖြစ်ရရောလား၊ သွားစမ်းပါဗျာ၊
ဒီတံအောက်နေတဲ့ အတွေးတွေနဲ့”

အသည်းစွဲက အိမ်ထဲနေပြီး အပြင်မှာဘာဖြစ်လဲဆိုတာ

ချက်ခနဲသိ၍ ဝါတို့ကိုပြောသမျှ ဒက်ထိ။ အိမ်နေရင်းမို့ အသည်းစွဲက တီရှပ်နှင့် ဂျင်းဘောင်းဘီရှည်ဝတ်ထားကာ ဘာဝတ်ဝတ် အရောင်နုမှ။ အသားဖြူကာ အရပ်မြင့်မြင့် ကိုယ်ဟန်ထွားထွား ရင်အုပ်ကားကားဆိုတော့လည်း ပြောသမျှစကားနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်။ တကယ့်ကို ကျားကျားလျားလျား ယောက်ျားကြီးအစစ်ပါ။

ခန္ဓာကိုယ်မှာ ဘာဝတ်ဝတ် ကြမ်းတမ်းခက်ထန်ခြင်း မရှိတာအမှန်မို့ အစ်မနှစ်ယောက်မှာ မောင်ဖြစ်သူကို မျက်ခြည်မပြတ် အကဲခတ်ရင်း ရင်ဖိနေရသည်။

“အေးဟယ်...သူတို့ကပြောတော့လည်း...”

“မနီတို့ပါ ကျွန်တော့်ကို ထင်ယောင်ထင်မှားဖြစ်လာတာပေါ့ ဟုတ်လား။”

“အဲဒီလိုတော့လည်း မဟုတ်ပေါ့ဘူး ငါ့မောင်ရယ်”

“ဟို...ဒါပေမဲ့”

“ထင်ပါ၊ ထင်တာ မြင်တာ မှန်သမျှ သုံးသပ်ခွင့်ရှိတာ လူတိုင်းအခွင့်အရေးပဲ။ ကျွန်တော်ကလည်း လူတစ်မျိုး၊ မဟုတ်တော့ ဒီ မဟုတ်ပါဘူးလို့ လိုက်အော်မနေတတ်ဘူး၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်သိရင် လုံလောက်ပြီ”

လူကောင်က ကြီးသလို စကားပြောတော့လည်း ဖြစ်သည်။ ဘယ်နေရာမှ အခြောက်နှင့်မူတူ။

ပြောသမျှ ဒဿနက ရဲရဲတောက်။ ဒီကြားထဲ အစ်မတွေကို တစ်စက်မှ အညှာအတာမရှိ။ သူချက်ကျွေးသမျှ ဘောက်ချာဖွင့်၍ ငွေတောင်းသည်။

“မမတို့ဆီက ဈေးဖိုး ဘာညာ ကျွန်တော် မတောင်းဘူး၊ ဒါပေမဲ့ မမတို့စားသမျှတော့ ရှင်းပေး၊ လျှာလည်စေရမယ်၊ စိတ်ချ”

မောင်ဖြစ်သူစကားကို ညီအစ်မနှစ်ယောက် စိတ်တူသဘောတူ ခေါင်းညိတ်လက်ခံခဲ့ကြသည်။ မောင်ဖြစ်သူရဲ့ ဟင်းလက်ရာက တကယ်လည်း လျှာလည်ရုံမက ညီမနှစ်ယောက် မျက်စိပါ လည်သွားမတတ် ငွေတောင်းတာ ခံကြရသည်။

“အသိန်း...ငါ့စားပြီးသွားပြီ၊ ဒါတွေလာသိမ်းပြီး ကြောင်အိမ်ကိုသော့ခတ်၊ ပြီးရင် သော့ ငါ့ကိုလာပေး”

မောင်ဖြစ်သူ အသည်းစွဲထဲမှ အိမ်ဖော် အသိန်းကို အမိန့်ပေးနေသံကြားမှ အလန့်တကြား အတွေးတွေရပ်သွားချိန် မောင်ဖြစ်သူ အသည်းစွဲက စားသောက်ပြီး၍ သူ့ဟင်းတွေကိုပင် စီစဉ်တကျ ပြန်သိမ်းပြီးနေပြီ။ အစ်မနှစ်ယောက်ရှေ့မှာ သီးစုံရေခဲမုန့်ကို ရှေ့တွင်ချကာ တမြို့မြို့လုပ် စားပြနေတာကြောင့် ဥပေက္ခာမပြုရတော့ဘဲ အသိန်းကို အချိန်မီ လှမ်းတားလိုက်ကြရသည်။

“ဟဲ့...မသိမ်းနဲ့၊ ထားနဲ့၊ ငါတို့ဆက်စားမှာ၊ နော်”

နီနီ”

“ဟုတ်တယ်...ငါတို့ထဲ ထမင်းခူးတည်း”

“ဟုတ်ကဲ့...မမကြီး”

ဟင်းပန်းကန်တွေ သိမ်းရန် လက်လှမ်းမီသော အသိန်းက ခွင့်တောင်းသလို အသည်းစွဲထဲ လှမ်းကြည့်သည်။ ဒီအိမ်မှာ နီးရာဓားကို ကြောက်ရမည်မဟုတ်ပါလော။ မမနီနှင့် မမဝါက အိမ်မှာရှိတာနည်းသည်။ ပြီးတော့ အစ်ကိုလေး အသည်းစွဲ အလိုလိုက် အကြိုက်ဆောင်ထားတတ်သည့် အစ်မမေတ္တာတွေမို့ အသည်းစွဲက ဤအိမ်ရှိ အကူလုပ်သားတွေ၏ ကိုးကွယ်ရာ။ အသည်းစွဲက ရေခဲမုန့်ခွက်ကိုင်ကာ ထိုင်ရာမှထရင်း

“ငါစာရင်းဖွင့်ထားတဲ့ ဘီ(လ်)အတိုင်း ငွေတောင်းဖို့ မမေ့နဲ့ အသိန်း”

“ဟုတ်ကဲ့...အစ်ကိုလေး”

အသည်းစွဲက မျက်နှာခပ်တည်တည်နှင့် အသိန်းကို အမိန့်ပေးပြီးမှ အစ်မနှစ်ယောက်ကို နှုတ်ခွန်းဆက်၏။

“ဟင်းတွေက မမကြီးနှစ်ယောက်အကြိုက် သေချာရွေးပြီး ချက်ထားတာနော်၊ ကြိုက်သလောက်စား၊ ကျသလောက်ရှင်း၊ ကျွန်တော်တော့ သွားပြီ”

အသည်းစွဲတို့ ငွေမက်ပုံက တကယ့်အပြင်းစားဖြစ်၍

ညီမနှစ်ယောက် တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်ပြီး သက်ပြင်းကိုယ်စီ ချလိုက်ကြသည်။

အခန်း (၅)

“အဲဒီ ကားရှေ့မီးသီးတစ်လုံးကို ဘယ်လောက်တန်တယ် ထင်လဲ ဟင်...ရုတ်ရည်း၊ ငါ...တယ်...မပြောလိုက်ချင်ဘူး သိလား၊ စီးချင်တော့ ကားကောင်း၊ ပြီးတော့ ဝင်တိုက်လာတာတဲ့၊ နင် သတ္တိရှိရင် လူချင်းချပါလား၊ ကားကားချင်း ချစရာလားကွ”

ရွှေကျွန်းက ရုတ်ရည်တူကြောင့် သူ့ကားရှေ့မီး ကွဲသွား တာကြည့်ပြီး ဆတ်ဆတ်ခါနေချိန်မှာ ရုတ်ရည်က ထိုက်စွန့် သူမနှင့် မဆိုင်သလို ခပ်တည်တည်လုပ်နေ၍ ရွှေကျွန်းမှာ ပို၍ ဒေါသဖြစ်ရသလို အပိုးမကျိုးသည့် ညီမကိုကြည့်ပြီး ဒင်း မြန်မြန် ယောက်ျားရမှ အေးမှာပါဟုတွေးပြီးသားလည်း ဖြစ်နေသည်။

“အေးလေ...နင်ကလည်း ကိုကျွန်းပြောလည်း ပြော

စရာ၊ ဒီအိမ်မှာ Caldina (စက်ရုပ်)ကားစီးရတာ နင်ပဲရှိတာ၊ ထွန်း...ဝင်ငွေဖြင့် တစ်ပြားမှမရှာနိုင်သေးဘူး၊ သိန်းရာကျော်တန် တွဲကားကြီးစီးပြီး ကားချင်းဝင်တိုက်ရတယ်လို့၊ လူချင်းလုံးပါလား ထ”

“ဪ...လုံးရအောင် ဟိုဘက်က ယောက်ျားကြီး လေ”

အနီနှင့် အနက်ကွက်ထားသည့် ရုပ်လက်ရှည်ပေါ် ယုန် ဓားကော်လံပါသည့် ဝေ(စ်)ကုတ်တစ်ထပ် ထပ်ဝတ်ထားသည့် ဝတ်ရည်တူက မျက်လုံးပြူးကာ တစ်ဖက်ကားဒီ မျက်စပစ်ပြော တာ ခပ်တိုးတိုးပြောတာကို ကိုလွန်းက အလိုက်မသိ အာပြကြီး နှင့် ထအော်သည်။

“ဟ...ယောက်ျားနဲ့မိန်းမ သူသေကိုယ်သေလုံးရင် တိုယ်အနိုင်ချည်းပဲ၊ ကိုယ်က မိန်းမပဲဥစ္စာ၊ နင့်ဟာ ကားချင်း ဝင်တိုက်ဖို့မလိုပါဘူး ရုတ်ရည်ရာ”

“ငါလည်း အဲဒါပြောတာပေါ့၊ ရွှေလွန်းရာ၊ အခုတော့ အလကားသက်သက် ငါ့မှာ ပိုက်ဆံထပ်ကုန်ရဦးမယ်”

ကိုယ့်ညီမ ဘာဖြစ်သလဲ မမေး။ ပိုက်ဆံကုန်မှာတွေးပြီး ဆတ်ဆတ်တုန်နေသည့် အစီကိုတွေကို ကြည့်မရဖြစ်လာသူက ဝတ်ရည်။

“အမလေး...ကြား ကြားဖူးပေါင်တော်၊ ဘယ်လို အစ်ကို
တွေလည်း မသိဘူး၊ ဒီလိုပြောကြစတမ်းဆို မင်းတို့ညီမက ဝင်
တိုက်တာ ငါတို့ကားက ဆပ်(စ်)ပါဟဲ့၊ ဒါလည်း သိန်းရာကျော်
တန်ပါတယ်၊ တကတည်း ဖြစ်နေလိုက်တာ၊ လူ ဘာဖြစ်သွား
လဲ မမေးမစမ်းဘဲ သူတို့အတွက် သူတို့ပြောနေတယ်၊ ဘယ်လို
ဟာတွေမှန်းမသိ၊ တွေ့ တွေ့ဖူးပေါင်တော်”

“မတွေ့ဖူးရင် အခုတွေ့ဖူးအောင် ကြည့်ဗျာ”

“ကြည့်တယ်ဟဲ့...ကြည့်တယ်၊ ရုပ်ကလေး သနား
ကမားရပ်နဲ့၊ ရုပ်နဲ့ရည်နဲ့ မလိုက်”

“ရုပ်နဲ့ရည်နဲ့ မလိုက်ရအောင် ကျွန်တော်က ဘာဖြစ်နေ
လို့လဲ အဒေါ်ကြီးရဲ့”

“ဟဲ့...ဘာအဒေါ်ကြီးလဲ”

“အဒေါ်ကြီးမို့လို့ အဒေါ်ကြီး ပြောတာပေါ့ဗျာ၊ နာစရာ
လား”

“ကြည့်စမ်း...ကြည့်စမ်း၊ မင်းတို့ ဘယ်လိုဟာတွေ
လို့မောင်”

ဆပ်(စ်)ကား နီညိုရောင်ကြီးပေါ်မှ ဆင်းလာသည့် မိန်းမ
ကြီးက ချက်ထောက်ဆွဲကြိုးကြီး တယမ်းယမ်းနှင့် ရွှေလွန်ချို
ရန်တွေ့သည်။ ကားမောင်းသူဘေးမှာက ခေါင်းမှာ ပတ်တီးအဆွေ

သားနှင့် လအမှိုင်း မိုင်ပြနေသော အသားနီစပ်စပ်ကောင်ကို ဂုဏ်ရည်
တူက မကျေမနပ် မိုက်ကြည့်ကြည့်ရင်း အသံကျယ်ကြီးနှင့် အော်
နေသော အဒေါ်ကြီးဘက် ဆတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်သည်။

“ဘယ်လိုလူလဲ သိချင်ရင် ဒေါ်ကြီးသားကို အရင်မေး
ကြည့်”

“ငါ့သားက ဘာဖြစ်နေလို့လဲ”

“သူရထားတဲ့ ဒဏ်ရာက နည်းသေးတယ်၊ ဖြစ်နိုင်ရင်
ဒီထက်ပိုပြီး ဒဏ်ရာပြင်းအောင် လုပ်ရမှာ”

“ဟေ့...ဟေ့...မင်းစကားပြောတာ ကြမ်းလှချည်
သား”

အဘွားကြီးက သားဖြစ်သူထံတော့ ဆတ်ဆတ်ခါ နာဟန်
တူသည်။ ဂုဏ်ရည်တူရှေ့ တိုးလာတာ ရှူးရှူးရှဲရှဲ။ ဂုဏ်ရည်တူ
တလည်း ဒေါသကို မောင်းတင်ပြီးသားမို့ ရုပ်အင်္ကျီလက်ကို
အထက်ထိ ဆွဲပင့်တင်လိုဇာန်။

“ဟွန်း...အန်တီကြီးသား ရမ်းတာလည်း ထည့်ပြော
နဲ့၊ မကြိုက်ပါဘူး၊ ဒီရုပ်မျိုး မသုံးပါဘူးပြောတာတောင် ဂုဏ်ရည်
ထို လက်ဆွဲပြီး ရည်းစားစကားပြောမှတော့ ဒီလောက်လုပ်တာ
နည်းသေးတယ်မှတ်ပါ၊ နောက်တစ်ခါ ဒါမျိုးလာလုပ်လို့ကတော့
ထားချင်းဝင်မတိုက်ဘူး၊ အဒေါ်ကြီးသားကို လမ်းပေါ်အိပ်ခိုင်းပြီး

တစ်ခါတည်း တက်ကြိတ်ပစ်မယ်”

“ဟဲ့...မင်းက လူငယ်သလောက် အရိုင်းအစိုင်း တယ် ပြောတတ်ပါလား၊ လူပျို အပျို ချစ်စကားပြောတာ ဘာဖြစ်လဲ၊ ဘာလဲ...ကမ္ဘာကြီး ဟက်ထက်ကွဲသွားနိုင်လို့လားဟဲ့၊ ဒီကလည်း မျိုးရိုးကောင်းပါ”

အဘွားကြီးက ရင်ဘတ်စည်တီးအော်ရင်း ဂုဏ်ရည်တူ ကို ခေါင်းစမှ ခြေဖျားအထိ ထက်အောက်စုန်ဆန်ကြည့်ကာ မျက်နှာကို မှဲသည်။

“ဟွန်း...မလုံးမပြားကများ၊ လာလာချည်သေး”

“ဟာ”

“ဒီမှာ အဒေါ်ကြီး၊ ခင်ဗျားစကားပြောတာ လူကြီးပီပီ ပြောဗျာ၊ ကျုပ်ညီမ လုံးလုံးပြားပြား ခင်ဗျားနဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူး”

ညီမထိတော့ ရွှေကျွန်းက မခံနိုင်။ ကိုယ့်ညီမ ဆတ်ဆတ် ကြဲမှန်းလည်း သိပါသည်။ ဒါပေမဲ့ အခုမှ ကိုယ့်ညီမကို ကားထဲ ကကောင်က လက်ဆွဲပြီး ရည်းစားစကား အပြောခံရတာတွေ ဘာတွေ သိရတာမျိုးပါ။ ပထမတော့ ရိုးရိုးရန်ဖြစ်ကြရင်း ဂုဏ်ရည် တူက မခံနိုင်၍ ကားချင်းဝင်ဆောင့်ပစ်တယ်လို့ ထင်တာမျိုး။

ရွှေကျွန်းက အဘွားကြီးနှင့် ဂုဏ်ရည်တူကြား ဝင်ရပ် တော့ ရွှေလွန်းကပါ ဘေးချင်းယှဉ်ရပ်သည်။

“ဒီအကြောင်းတွေ အစက မသိလို့၊ ငါက လူချင်းလုံး နဲ့ မြှောက်ပေးနေတာ၊ ငါ့ညီမ ရုံးကြည့်၊ ဒီကောင့်အကြိုက် ဖြစ်သွားမှာပေါ့၊ ဒီမှာ...အဘွားကြီး”

“ဘာတုန်း”

“ကျုပ်ညီမက ခင်ဗျားသားနဲ့ ဖက်မလုံးရပေမယ့် ကျုပ် ထတော့ လုံးရဲတယ်၊ လာထားပဲ”

“အောင်မာ...နင်က ငါ့ကို...”

အဘွားကြီးမှာ ရွှေကျွန်းစကားကြောင့် ထဘီပဲ တိုတို ငြင်ဝတ်ရတော့မလိုလို၊ ရင်ဘတ်ပေါ် အလှသိုင်းခြုံထားသည့် ခေါ်ကိုပဲ လည်ပင်းဆွဲပတ်ရတော့မလိုလိုနှင့် အတော်ကြီး ဗျာများ ခေါ်ခိုက်၊ ရွှေလွန်းက လည်ကပ်ဆွယ်တာ လက်ပင့်တင်ပြီး ရှမ်း ဘောင်းဘီတကားကားနှင့် တကယ့် ဖိုက်တင်ပလေးရန် အသင့် ငြင်နေ၏။

“ဝေး...ဒါမှ ကိုလွန်းကွ၊ ဒီမှာ ဘက်တူရင် တက်လူ ဆောင် လူမရွေးတဲ့ မောင်ရွှေလွန်းနဲ့ အမယ်အိုကြီးနဲ့ နပန်းပွဲပါ ခင်ဗျ၊ လာရောက်ကြည့်ရှုအားပေးကြပါဗျ”

အရေးထဲ ဂုဏ်ရည်တူက ဗျိုထဟစ်သည်။ မနက်ခင်းမို့ အိမ်ရှိ အလုပ်သမားတွေရော လမ်းသွားလမ်းလာတွေကပါ ခြံ တံခါးကြီး ဟောင်းလောင်းဖွင့်ထားသည့် ဂုဏ်ရည်တူတို့ခြံထဲမှာ

ဖြစ်ပျက်နေသမျှ တွေ့မြင်နေရသော မြင်ကွင်းကိုကြည့်၍ ပြုံးမိမိ လုပ်သွားကြသည်။ ဒါကို ရွှေလွန်းနဲ့ ဂုဏ်ရည်တူက သတိမထားမိဘဲ အပြိုင်ကြကာ ရန်ပွဲကို ပင့်မြှောက်နေတာမို့ ရွှေကျွန်းမှာ ကြားထဲက ရှက်လည်းရှက် ဒေါသလည်း ဖြစ်လာသည်။

“ကဲ...ကဲ...တော်ပြီ၊ ဟောကောင်...မင်းလည်း တော်တော့၊ နင်လည်းတော် ဂုဏ်ရည်၊ ကဲ...အန်တီကြီး ကားမီးသီးဖိုးနဲ့ ဆေးဖိုး ဘယ်လောက်လျော်ရမလဲသာပြော”

“မလိုဘူးဟေ့၊ ငါတို့က လူထိခိုက်ခံပြီး လျော်ကြေးတောင်းစားနေတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဘယ်နှယ်တော်...သူတို့ညီမကို ကျောင်းမှန်းကန်မှန်သိအောင် ဆုံးမခိုင်းပါတယ်၊ ဒင်းတို့ကပါ မြှောက်တိုးပင့်ကော်၊ နောင် ဒါမျိုးတွေရင် စေးစေးကရှောင် ငါ့သားရေ”

ဒေါ်ကြီးမောကြီးနှင့် အဘွားကြီးက ကားပေါ် စွေခနဲ တက်တာနှင့် ဒရိုင်ဘာက လျော့ခနဲ မောင်းထွက်၏။ ဒါတောင် ဂုဏ်ရည်တူတို့က ခါးညွတ် ခေါင်းငုံ့ပြီး

“ရှောင်ပေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူးပဲနော် အဒေါ်ကြီး”

ပြဿနာအားလုံး ရှင်းသွားမှ ညီမဖြစ်သူ ဂုဏ်ရည်တူလက်ကိုဆွဲပြီး အကြည့်များစွာထဲက ကိုယ့်ညီမကို တိုးတိုးကျိတ်ကျိတ် ဆုံးမရသည်။

“ကိုယ့်ကို ချစ်လို့ ကြိုက်လို့ ရည်းစားစကားပြောတာပဲဟာ၊ နင်ကလည်း အဲဒီလောက်ထိ လုပ်စရာမလိုပါဘူး”

“ဪ...မကြိုက်ပါဘူးလို့ ပြောနေတာကို ကားထွက်မရအောင် ရှေ့က ပိတ်ရပ်ထားတော့ ဝင်ဆောင့်ပစ်တာပေါ့၊ နှုတ်ကိုက လောင်စာမလိုဘူး၊ နာခေါင်းမီးပွင့်နေတာ အသိသာကြီး ဘိုကျွန်းရဲ့”

“ဟ...ယောက်ျားမှာ နာဘူးနဲ့ ဂန်ဌူး နှစ်မျိုးပဲရှိတာ၊ ဘေးတဲ့လူ မရှိဘူး၊ ဘူးတော့ ဘူးမှာပေါ့၊ အနည်းနဲ့အများပဲ ထွာတာ၊ ကောင်လေးက မဆိုးပါဘူး၊ နော်...ကိုကျွန်း၊ ကိုးရီးယား ခင်းသား လီဒါဟဲနဲ့တူသား”

ရွှေလွန်းက ဂုဏ်ရည်တူကို အလယ်မှာထားပြီး ကျော့ဇာန်မှနေ၍ အစ်ကိုဖြစ်သူ ရွှေကျွန်းပခုံးကို လှမ်းတို့ကာ အချက်ဆေးသည်။ မျက်လုံးချင်းဆုံတော့ ထောက်ခံလိုက်စမ်းပါလို့ မေးဆတ်ပြတော့မှ ရွှေကျွန်းက သူပေါင်ကို အားပါးတရ ဖြန်းခနဲ ဝတ်ရင်း ညီမဖြစ်သူကို အစွဲထုတ်ဖို့ သတိရသွားသည်။

“အေး...အဲဒါကြောင့် ငါလည်းတူပါတယ်ဆိုပြီး ကြည့်နေတာ၊ ကောင်လေးက မဆိုးဘူးကွ ဂုဏ်ရည်...နော်”

အစ်ကိုနှစ်ယောက် အကြံအစည်ကို သိထားသည့် ဂုဏ်ရည်တူက သူမကို အစွဲထုတ်ဖို့ ကြိုးစားနေသည့် အစ်ကိုတွေ

ကို မကျေမနပ် စွေစောင်းကြည့်ရင်း နှုတ်ခမ်းကိုမဲ့လိုက်၏။

“ဘာမဆိုးတာလဲ”

“ဟ...စီးတာ ဆပ်(ပ်)ကားလေ၊ ချမ်းချမ်းသာသာ မျိုးရိုးကောင်းထဲကဆိုရင် ညီမလေးတို့ ငြိမ်းချမ်းရေး ဆွေးနွေးပြီး ချုပ်ကြည့်ပါလား”

“ချုပ်ရအောင် သူက ပြနေတဲ့အင်္ကျီမှ မဟုတ်တာ”

အောက်နှုတ်ခမ်းကို သွားနှင့်ဖွဖွကိုက်ကာ ဂုဏ်ရည်တူ ပြောပုံက ခပ်တည်တည်။ ပြီးမှ အစ်ကိုနှစ်ယောက်အလယ်မှ ထရပ်လိုက်သည်။

“တော်ဗျာ၊ ပေါက်ကရတွေ လျှောက်ပြောမနေနဲ့၊ ကိုလွန်းတို့ အမွေတွေ မြန်မြန်ခွဲရအောင် ဂုဏ်ရည်ကို ပင့်နေတာမသိဘူး ထင်နေလား၊ ဒီမှာ...ဂုဏ်ရည်တို့က ယောက်ျားယူဖို့ လုံးဝ စိတ်မဝင်စားဘူး၊ မိန်းမယူရမယ်ဆိုရင်တော့ နည်းနည်းစဉ်းစားမယ်”

“ဟ...နင်က မိန်းမလေ၊ မိန်းမချင်းယူလို့ ဖြစ်မလား”

ရွှေကျွန်းက ဦးအောင် ထကန်ကွက်သည်။ ဂုဏ်ရည်တူက ဘောင်းဘီအိတ်ထဲ လက်ဖျားတွေ ထည့်နှိုက်ထားရင်း ရပ်နေပုံက ဘာမထိပုံစံအပြည့်။

“ဒီမှာ...ဂုဏ်ရည်တို့ ဖိလင်လာရင် ဘာမဆိုဖြစ်တယ်”

အစ်ကိုတွေကို အနိုင်ပြောပြီး နေရာက လှည့်ထွက်ရန်

ပြင်သည့် ခြေလှမ်းတွေကို ပြန်ရပ်ကာ ကိုယ်ကို ချာခနဲနေအောင် တစ်ပတ်လှည့်ပြီး မျက်နှာချင်းပြန်ဆိုင်သည်။

“ဒီမှာ မသိရင် မှတ်သွားဦး၊ ကိုကျွန်းတို့ပြောတဲ့ လီဒါဟဲ့ဆိုတာ ကိုးရီးယားမင်းသမီး”

“ဟေ”

“ကိုလွန်းတို့နှစ်ယောက်ကိုကြည့်ပြီး ယောက်ျားတွေကို အဲဒါကြောင့်စိတ်ကုန်တာ၊ မသိစိတ်ထဲ စွဲနေတာတောင် ဘူးထလို့ ရတဲ့ မ သတ္တဝါမှ၊ အလကား မုန်းစရာကောင်းတဲ့ ယောက်ျားတွေ၊ လုံးဝ အထင်ကြီးဘူး”

“အောင်မာ...သူက”

ယောက်ျားတွေအကုန် ဂုဏ်ရည်တူစိတ်ထဲ ဘာတစ်ခုမှ အထင်ကြီးစရာမရှိရသည့်အထဲ အစ်ကိုနှစ်ယောက်က ညီမကို စောင့်ရှောက်ဖို့စိတ်မကူးဘဲ တွေ့ကရာလူလက်ထဲ ရက်ရက်စက်စက် ထည့်ပေးတာကိုလည်း စိတ်ကုန်စိတ်ပျက်လျက် ကျောခိုင်းထွက်ခဲ့သည်။

“တို့အကြံ သူသိသွားပြီကွ ရွှေလွန်း”

“ဘာဖြစ်လဲဗျာ၊ အချိန်တန်တော့လည်း သီးချိန်တန်သီး...”

“ကိုလွန်းတို့ပဲ သီးချင်တာသီးကြ”

ဝုဏ်ရည်က ဆတ်ခနဲလှည့်ပြောတော့ ရွှေလွန်းက
ညီမကျောပြင်ကို အသံတိတ် လက်သီးနှင့်ရွယ်သည်။ အစ်ကိုတွေ
ကတော့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ညာညာတာတာ တွေးပေးသလောက် ဒင်း
ကျတော့ နှုတ်ရဲလျှာရဲ ပြောဖြစ်တာ နာဘူးလုံးလုံးဖြစ်တဲ့အထိ။

အခန်း (၆)

“အရပ်ရပ် အပြည်ပြည်က ကြားလို့မှမတော်၊ အံ့ပါရဲ့၊
ဇနီးလေးနဲ့ ပြင်ဦးလွင်သွားမှာကို မောင်ဖြစ်သူက အစ်မတွေကို
ထားခတောင်းသတဲ့”

ညီအစ်မနှစ်ယောက် ရင်ဘတ်ကို မနာအောင် ထုထုပြီး
ဆော်နေတာကို အသည်းစွဲက ခပ်တည်တည် ပြန်ကြည့်သည်။

“ဘေးကကြားရင် ဂျက်စရာဟယ်”

“ဂျက်ရင် မစီးနဲ့ဗျာ”

“အောင်မယ်...လေသံကိုက၊ နင် ဒီကားဝယ်ထားတာ
ငါတို့သိက အမြတ်ကြီးစားပြီး ဝယ်ထားတာပါနော် အသည်းစွဲ၊
ငါတို့တက်ပြမနေနဲ့...ဟွန်း”

နှင်းဆီနီက မခံချင်စိတ်ဖြင့် လက်သီးဆုပ်ကို ကားထု
ရှင်ကို တဗုန်းဗုန်းထုရင်း ပြောသလို နှင်းဆီဝါဝါကလည်း
မောင်ဖြစ်သူ စီးပွားရေးသောင်းကျန်းကာ ငွေမက်နေပုံကို ကြည့်
မရစွာ မျက်နှာကို စူပုပ်ထားသည်။

“အေးလေ...မောင်လေးတစ်ယောက်မို့ အားကိုးပြီး ကား
အပြောင်းအလဲလေး လုပ်ခိုင်းပါတယ်၊ ဒင်းက နှစ်သီးစား ပွဲစား
ဟိုဘက်ဒီဘက်ကို ဘယ်လောက်ပွဲညွှန်တွေတင်လဲ မသိဘူး၊ ငါ့
လည်း ကားလဲပြီးရော သူလည်း Caldina(စက်ရုပ်)ကားတစ်
အဖတ်တင်ရော”

အစ်မနှစ်ယောက်က နောက်ခန်းမှ တက်ညီလက်ညီ
ရှုတ်ချနေတာကို အသည်းစွဲက နောက်ကြည့်မှန်မှ တစ်ချက်လှန်
ကြည့်သည်။

“ဘယ်ဟာပဲလုပ်လုပ် အလကားမရဘူးဆိုတဲ့ သဘော
တရားကိုပြတာ၊ ကျွန်တော့်ကားပေါ်တက်ပြီး ကားခမပေးချင်မှု
ကိုယ့်ကားကိုယ် မောင်းသွားကြ”

ခေါင်းစွပ်ပါသည့် အဝါရောင်ဆွယ်တာကို ထပ်ဝတ်ပြီး
အသည်းစွဲက မျက်မှန်တပ်ရင်း ဘုတော တောသည်။ နှင်းဆီ
က တူးဝေးကိုဖွင့်ပြီး မှန်ဝိုင်းသေးသေးလေးထဲ ပေါ်နေသော သူ
မျက်နှာကို ဘယ်ညာလှည့်ကြည့်ရင်းက မောင်ဖြစ်သူကို ခေါ်

နှင့် လှမ်းရန်တွေ့သည်။

“ဟဲ့...တောင်ပေါ်လမ်းတွေ ငါတို့မမောင်းရဲလို့ နှင့်ကား
နဲ့ လိုက်တာပေါ့၊ ဒီမှာ...နှင်တောင်းတဲ့နှုန်းကို ပြင်ဦးလွင်-မန္တလေး
သွားနေတဲ့ကားတွေ ပေးစီးရင် ဘယ်ကားစီးစီး ရတယ်၊ သဘော
ပေါက်”

“ငါ့လည်း မှန် နည်းနည်းပေးကြည့်စမ်းပါဦးဟယ်၊
ဒီမောင်လုပ်ပုံနဲ့ ငါ့မျက်နှာ တော်တော်ဆိုသွားပြီလား မသိဘူး”

နှင်းဆီဝါက ပြောပြောဆိုဆို နှင်းဆီနီ လက်ထဲမှ တူးဝေး
ဘူးကို လုယူကာ မှန်ကြည့်ရုံတင်မက၊ နှာခေါင်းနား၊ မေးပျားနား
တွေကို ရေမြှုပ်နှင့် တူးဝေးတွေ ယူဖို့သဖြင့် နှင်းဆီနီ မျက်နှာ
ဘင်းသွား၏။ နှင်းဆီနီက ဒါမျိုး သည်းမခံတတ်တာကြောင့်
ဆတ်ခနဲ ပြန်လုရင်း အစ်မဖြစ်သူ ဝါဝါဘက်ပါ မျက်စောင်းရွယ်
လိုက်သည်။

“ပေးပါ...သူများမိတ်ကပ်တွေ ကုန်တော့မယ်”

“မောင်က အမြတ်ကြီးစား၊ အမက အချိအချောင်ကို
အလစ်သုတ်ချင်နဲ့၊ ငါတော့ အပျိုကြီးဘဝက မြန်မြန်လွတ်အောင်
ကြိမှ ဖြစ်တော့မှာပါ၊ နို့မို့ ဒီနှစ်ယောက် ပါးပါးလှီးတာနဲ့ပဲ”

“အမလေး...သူတူးဝေးလေး တစ်တို့နှစ်တို့ သုံးမိပါ
တယ်၊ လူကိုများ အချိအချောင်ကိုဖြစ်လို့၊ စီးထားတဲ့ ငါ့ဒီရုပ်

ဝေဒီမှ အားမနာ”

“အားမနာပါဘူး၊ နင်က ငါ့ဆီက မိတ်ကပ်ငှားလိမ်းထားတာကိုး၊ ပြင်ဦးလွင်ရောက်ရင် အေးလို့ ဘာလို့နဲ့ ဘာဘာညာညာ ငှားဦးမှာ မြင်ယောင်ပါသေး”

“တော်ကြဗျာ၊ အဲဒါတွေကြောင့် မနီတို့ မဝါတို့ကို ကျွန်တော့်ကားပေါ် တင်မခေါ်ချင်တာ”

“အောင်မာ...သူကများ ပြောရတယ်ရှိသေး၊ ကိုယ့်ပါးစပ်ကိုယ်ပြောတာ ဘာဖြစ်လဲ”

“နားညည်းတယ်ဗျ၊ နားညည်းတယ်”

“နားညည်းရင် နားပိတ်ထား”

ရှေ့ခန်းက မောင်ဖြစ်သူကို မျက်စောင်း ဒိုင်းခနဲပစ်ထိုးရင်း မကျေမနပ် ရန်တွေတော့ အသည်းစွဲက ခပ်တိုတိုနှင့် ဂျဲလ်အစွမ်းကြောင့် ထောင်ထားသော ဆံပင်တွေကို မှန်ထဲကြည့်ရင်း လက်ငါးချောင်းနှင့် ဆွဲဆန့်ကာ...

“အဝေးပြေးကားပေါ်မှာဆို ဒီလို လွတ်လွတ်လပ်လပ် ရန်ဖြစ်လို့ရလား၊ အလှပြင်လို့ ရမလားပြော၊ ဒါ ကျွန်တော့်ကားမို့လို့၊ ဒါပေမဲ့ နောက်ထပ် စည်းကမ်းအသစ် ထပ်ထုတ်လိုက်မယ်၊ ဒီတစ်ခါ ရန်ထပ်ဖြစ်ရင် ကားခကို တန်းပါဆင့်ထပ်ဖြင့်မယ်...ဒါပဲ”

“နင်ဟာလေ...အချိန်မရွေး ငွေရဖို့ချည်းတွေးနေတာနဲ့”

နောက်ဆုံး ရန်တွေခြင်းဖြင့် နှင်းဆီဝါက ပြောဖြစ်အောင် ခြွေပြီး အသံတိတ် နှုတ်ဆိတ်သွားတာတောင် နောက်ခန်းမှာ ညီအစ်မနှစ်ယောက် မျက်စောင်းချင်း စစ်ခင်းတုန်း။

သူမတို့ရွှေဆိုင်ရဲ့ ပင်တိုင်ကကစတင်မာလည်းဖြစ်၊ ငယ်သူငယ်ချင်းလည်းဖြစ်သူ ယွန်းက ပြင်ဦးလွင်မှာ ဒီအပတ်ထဲ လက်ထပ်ပွဲရှိ၍ သွားကြခြင်းဖြစ်သည်။

“တက္ကသိုလ်တုန်းက သူငယ်ချင်းတွေ အတော်များများ ငါ့ဖိတ်ထားတယ်၊ ငါ့မင်္ဂလာပွဲလည်းရောက်တယ်၊ ပြီးတော့ မဆုံဖြစ်တာကြာပြီဖြစ်တဲ့ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့လည်း ပြန်အဆက်အသွယ်ရတာပေါ့ဟာ၊ အဓိကက အခုထိ အပျိုကြီးဖြစ်နေတဲ့ နင်တို့ နှစ်ယောက်နဲ့ ဘော်ဒါတွေထဲက လူပျိုကြီးဖြစ်နေတဲ့သူတွေ စစ်တမ်းဧကန်ပြီး အဖွဲ့ထုတ်ပေးမယ်၊ ဒါကြောင့် နင်တို့နှစ်ယောက် မဖြစ်နေ လာကြရမယ်နော်”

ယွန်း ပြောသွားတုန်းက ညီအစ်မနှစ်ယောက်က မျက်လုံးချင်း စကားပြောကာ

“ဒီအရွယ်ရောက်မှတော့ အပူမရှာချင်တော့ပါဘူးဟယ်”

“ဟုတ်တယ် ယွန်းရေ၊ နှင်းဆီဝါတို့က မရလို့ မယူတာ”

မဟုတ်ဘူးနော်၊ မလိုချင်လို့ ခါချခဲ့တာ၊ ကိုယ့်စိတ်တိုင်းကျမတွေ့
လို့ သိလား။”

စကားလှလှပစ်ပေမယ့် စိတ်ထဲမှာတော့ တစ်ဦးခြေလှမ်း
တစ်ဦး စောင့်ကြည့်ပြီးသား။ အပျိုကြီးတွေအဖြစ် အတူတကွ
ရှိခဲ့ပြီးမှ တစ်ယောက်က ထူးပြီး အိမ်ထောင်ကျသွားသည်ဆိုရင်
ကျန်တစ်ယောက်ရဲ့ ညှိချက်က ကြော်ငြာစရာလိုတော့မည်မထင်
ယွန်းကတော့ ညီအစ်မနှစ်ယောက်စလုံးရဲ့အကြောင်းကို သိနေသေး
ငယ်ပေါင်းပီပီ ချစ်စရာကောင်းအောင် လှပစွာရယ်သည်။

“ဪဟယ်...နင်တို့အကြိုက်ကို ငါ သိပါတယ်၊
အားလုံး အဆင်ပြေစေရမယ်၊ ငါတောင် စွဲသေးတာပဲ၊ နင်တို့ထံ
စွဲစေရမှာပေါ့၊ အဲဒါ ငါစေတနာ”

ပါးစပ်တချို့ချိုလေးနဲ့ ခနဲတဲ့တဲ့ ပြောသွားပုံက ‘နင်တို့
မစွဲတာ ငါသိပါတယ်’ လို့ နှုတ်မှဖွင့်မပြောရုံဖြစ်၍ ညီအစ်
နှစ်ယောက်ရင်ထဲ အောင့်သွားသည်။ ယွန်း ကျောခိုင်းသွားတာ
နှင့် ညီအစ်မနှစ်ယောက် ယွန်းအတင်းကို ပြောကြသည်။

“ဟွန်း...သူ့ကိုယ်သူ ယောက်ျားရတာကိုပဲ ဖြစ်နေလို့
တာ”

“သူက မိသားစုထဲ အကြီးဆုံးလေဟဲ့၊ ကျန်တဲ့ မောင်နှမ
တွေတာဝန်နဲ့ဆိုတော့ အခု သူယူတဲ့လူက မက်မန်းခြံတွေပိုင်တာ

တဲ့၊ ဟွန်း...မိန်းမ၊ အမှီကောင်းကို ပြေးကပ်လိုက်တာနော်”

“ဒါပဲနေမှာပေါ့၊ ငါတို့က နောက်ခံဘက်ကရောင်း
ပြည်ပြည်စုံစုံဆိုတော့ လိုက်မှီစရာမလိုပါဘူး၊ ကိုယ့်စိတ်ကြိုက်
အလုပ်ပြီး နားရွက်ဆွဲခေါ်ထုတ်ရုံပဲကို၊ အလကား...လင်တစ်ယောက်
တောများ ဗလိုင်းကြီး လာကြွားနေသေး”

အပျိုကြီးဘဝတူချင်း ယွန်း အိမ်ထောင်ကျသွားတာ
အံ့ချင်စိတ်နှင့် ယွန်းရဲ့မင်္ဂလာပွဲမှာ ညီအစ်မနှစ်ယောက် သူထက်
ငါ သာရေးအတွက် နှင်းဆီညီအစ်မ အဝတ်အစားဒီဇိုင်း၊ မိတ်ကပ်
ဒီဇိုင်း၊ ဖိနပ်၊ ဆံစကနေ ခြေဖျားအထိ နာမည်ကြီးတွေတိုင်ပင်
တာ အစွမ်းကုန် ပြင်ကြဆင်ကြနှင့် ခြေချင်းလိမ်နေခဲ့တာ ဟိုးအရင်
ဇနက်ကတည်းက ဖြစ်သည်။ ဘော်ဒီစခရက် လုပ်ရတာနှင့်၊
ထက်သည်း ခြေသည်းအလှ ပြင်ရတာနှင့်၊ တစ်ယောက်နှင့်
တစ်ယောက် အသိမခံ။ ဒိုင်လျှိုအလှပြင်၍ အပီအပြင် အစွဲထုတ်
မည့်ပွဲမှာ အသည်းစွဲကို ကားမောင်းဖို့ ခေါ်လာကြတဲ့အထိ
ညီအစ်မနှစ်ယောက်ရဲ့ အိုင်ဒီယာက အတူတူဖြစ်သည်။

“ကျွန်တော် လေးနက်နဲ့ ထင်ကျော်ပါ ခေါ်မှာနော်၊ နို့စို့
နီတို့ ပွဲကြီးမှာ တစ်ပွဲတည်း ငေါင်နေမှာစိုးလို့”

အသည်းစွဲက သူ့သူငယ်ချင်းတွေ ခေါ်မှာ ကြိုပြောထား
သလို နှင်းဆီညီအစ်မကလည်း ခွင့်ပြုပြီးသား။

“ဟော...ဟိုမှာ ဟိုကောင်တွေ”

လေးနက်တို့ စောင့်နေရာအထိ အသည်းစွဲ ကားမောင်းလာတာ မမေးမမြန်းမိ။ လေးနက်တို့က အထုပ်အပိုးကိုယ်စီနှင့် ဘုရားကြီးရှေ့ စောင့်နေတာတွေမှ ဒီကောင်တွေ ဘယ်အားထိုင်မှာလဲဆိုတာ သတိရသည်။

“အသည်း...သူတို့က နှစ်ယောက်၊ ဘယ်လိုလုပ်တိုင်းမှာလဲ”

“နောက်ခန်းထဲတော့ မရဘူးနော်၊ ငါတို့က ဗီအိုင်ဗီ” နှင်းဆီနီက မေးသည်။ နှင်းဆီဝါက နေရာကို တမင်ခပ်ချဲ့ချဲ့ ထိုင်ပစ်သည်။ အသည်းက သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်တွေ ကားထိုးရပ်ပေးရင်း...

“ဟောကောင်တွေ...တက်”

လေးနက်တို့နှစ်ယောက်က အသည်းစွဲရှိနေသည့် ကားရှေ့ခန်းဆီ စုပြုံတက်ကာ ကားမောင်းသူရဲဘေးထိုင်ခုံမှာ နှစ်ယောက်သား ကပ်ကပ်သပ်သပ် ထိုင်ပြီးတာနှင့် အသည်းက ကားမောင်းထွက်ရင်း လက်ဝါးတစ်ဖက် ဖြန့်ထုတ်လိုက်၏။

“ထုံးစံအတိုင်း ကားခ”

“ပေးမှာပါကွ...မင်းကလည်း၊ မန္တလေးနယ်နိမိတ်တောင် မကျော်သေးဘူး”

“အေးလေ”

ထင်ကျော်က အတွန့်တက်တော့ လေးနက်က ထောက်ခံသည်။

“အဲဒါဆိုလည်း မန္တလေးနယ်နိမိတ်ကျော်တဲ့အထိ လမ်းသွောက်လိုက်ခဲ့၊ ဟိုဘက်မှ တက်ကြ”

“မင်းကွာ”

“ရှေ့...ရှေ့...ယူ”

လေးနက်တို့နှစ်ယောက်ဆီမှ ငြူငြူစူစူနှင့် ပိုက်ဆံထွက်လာတာမြင်တော့ နောက်ခန်းမှ ညီအစ်မ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားသည်။

“အသည်း...သူတို့ကျတော့ ငါတို့ပေးရတဲ့ တစ်ယောက်စာပဲ ရှိပါလား”

“သူငယ်ချင်းကတော့ ဒစ်(စ်)စကောင့်နဲ့၊ အစ်မအရင်းကြီးတွေနဲ့ ဘယ်တုယ့်မလဲ၊ ပြီးတော့ မဝါတို့က တစ်ယောက်တစ်ခုံအပြည့်၊ သူတို့က နှစ်ယောက်မှတစ်ခုံ၊ မမတို့ မကျေနပ်ရင် သူတို့နဲ့ နေရာပြောင်းထိုင်လည်း ရတယ်”

အသည်းစွဲက သူ့အပြောနှင့် သူ့ဆင်ခြင်က အဟုတ်မို့ အစ်မနှစ်ယောက်မှာ စူပုပ်သွား၏။

“အံမယ်...ဘာကိစ္စ ငါတို့က နေရာပြောင်းရမှာလဲ”

“မပြောင်းဘူး”

ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နှင့် ညီအစ်မနှစ်ယောက် အော်ကြတော့ ထင်ကျော်က ရှေ့ခန်းမှနေပြီး အတွန့်တက်သေးသည်။

“မမတို့မောင် ဒီလောက်ပိုက်ဆံမက်ပြီး ငွေရှာနေတာ မိန်းမယူမလို့လား မသိဘူးနော်”

“ငါတော့ မထင်ပါဘူး ထင်ကျော်ရာ၊ ဒီကောင်က မိန်းမကို ပိုက်ဆံထက် ပိုချစ်မှာမဟုတ်ဘူး”

“သက်(ထံ)ရိုက်၊ ဒါတော့ မင်းမှန်သွားပြီ လေးနက်၊ မိန်းမဆို ငါ့အစ်မတွေကြည့်တာနဲ့ စိတ်ကုန်လို့၊ လေတင်လေအောင် တောင် မထိုင်ဘူး၊ အနံ့ရှူရင်တောင် အဆုတ်ညစ်ပတ်လို့”

“ခွေးကောင်လေး”

အစ်မနှစ်ယောက် နောက်ခန်းမှ ပြိုင်တူထအော်တော့ အသည်းက သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ကို မေးဆတ်ပြရင်း...

“တွေ့တယ်မဟုတ်လား၊ မိန်းမဆိုတာ မှန်တာပြောရင် နာတတ်ပြီး လိမ်ပြောတော့ မနော့ခွေတတ်တယ်၊ ဒါကြောင့် ဒီကမ္ဘာမှာ ငါတို့ယောက်ျားတွေ နေရင်းထိုင်ရင်း လိမ်တတ်အောင် သင်ပေးတဲ့ မိန်းမဆို ငါက ဝေးဝေးရှောင်ပြီး မနီးစပ်အောင် နေထိုင်ကျင့်ကြံတယ်”

လေးနက်နှင့်ထင်ကျော်က ဒီကောင်အကြောင်းကို

ဘာလည်း မဟုတ်။ သိသိကြီးနှင့် ဒီကောင်ပြောတိုင်း ဟုတ်ပါ့မလားလို့ ဆန်းစစ်ရတာ တစ်လုပ်နှင့်။

အသည်းစွဲက မိန်းမတွေကို စိတ်မဝင်စားတာ တကယ်လား၊ ဘာလား ခွဲခြားမရတိုင်း မျက်ခုံးတွန့်လျက် သူငယ်ချင်း ဖြစ်သူကို စိတ်ပျက်လက်ပျက် ကြည့်လိုက်ကြသည်။

အခန်း (၇)

“ဘာ”

“အဲဒါက”

“နင့်ရည်းစား”

“မိန်းမချင်းကို”

အစ်ကိုနှစ်ယောက် မေးခွန်းတွေ တစ်လှည့်စီမေးတာကို ဂုဏ်ရည်က ခေါင်းညိတ်ဖြေသည်။ ပြီးတော့ ခြံဝရောက်နေပြီဖြစ် သည့် အမိုးဖွင့်ဂျစ်ကားကို လက်လှမ်းပြန်။ ရွှေကျွန်းနှင့်ရွှေလွန်း မှာ ဂျစ်ကားပေါ် တက်မောင်းသွားသည့် ဖြူနဲ့ကောင်မလေးကို တစ်လှည့်၊ ညီမဖြစ်သူ ဂုဏ်ရည်အားတစ်လှည့် ငေးကြည့်တာ အံ့သြတကြီး။ ဂုဏ်ရည်က အဲဒီအံ့သြနေသော အစ်ကိုတွေကို

ခံ့ထောက်ကာ ခပ်နဲ့နဲ့ရပ်ရင်း ရယ်သည်။

“ဘာဖြစ်သွားတာလဲ...အဲဒါ”

“ဟဲ့...ဘာဖြစ်ရမလဲ”

“ရှော့(ခ)ရသွားတာပေါ့”

ရွှေကျွန်းနှင့်ရွှေလွန်းက တစ်ခွန်းချင်းဖြေသည်။ မိဘ ထက်ငုတ်လက်ရင်း မက်မန်းခြံတွေ၊ လိမ္မော်ခြံတွေကို လေ့လာနေ ခုတ်မို့ သူတို့မှာ အချိန်ပြည့် အိမ်မကပ်နိုင်။ အခု ပြန်ရောက် ကာလည်း အိမ်ထဲတောင် ခြေမချရသေး။ ဒီညီမက သဘာဝ ထွန်ဖြစ်ရပ်တွေ လုပ်ချထားတာမို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်စလုံး ချက်လုံးတွေပြာကုန်သည်။

“ဘာမှရှော့(ခ)ရစရာ မလိုပါဘူး၊ ဂုဏ်ရည်ရုပ်က ထောင်မလေးချောချောနဲ့ တွဲမရဘူးထင်လို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူးဟာ”

ရွှေလွန်းက ခေါင်းတခါခါနှင့် စိတ်ပျက်စွာ ငြင်းသည်။ ဦးမ သူခေါင်းမှာစည်းထားသည့် ပဝါကို ဆွဲဖြုတ်ပြီး ဂုဏ်ရည် ကိုယ်လုံး စေ့စေ့ကြည့်၏။ အမေ မရှိကတည်းက ဒီညီမက ခုတ်နှင့်ကြီးပြင်းခဲ့ရတာကြောင့် ဂုဏ်ရည်တူမှာ သူတို့စတိုင်လ်၊ ခုတ်မာန်အပြည့်နှင့် ပုံစံတူဖြစ်နေသည်။ ဝတ်သမျှတီရှပ်၊ စပို့ရှပ် နှင့် ဘောင်းဘီက မချွတ်တမ်း။ အခုလည်းကြည့်၊ ရွှေလွန်းဝတ်

သလို ရှမ်းဘောင်းဘီကားကားပွပွက အနက်ရောင်၊ ကြိုးခါးထပ်
အနီရောင် ခါးမှာ စောင်းချည်ထားသည်။ အနက်ရောင် လည်
ထောင်လက်ရှည်ပေါ် ဂျင်းချိုင်းပြတ်တစ်ထည် ထပ်ဝတ်ထားကာ
ဆံပင်တိုနှင့်မို့ အကြောင်းမသိရင် ရပ်က ယောက်ျားလိုလိုထင်
ရပေမယ့် သူမက ယောက်ျားမဟုတ်။ မိန်းမက မိန်းမပဲဆိုတာ
ဘယ်လိုရှင်းရှင်း နားမလည်တော့ ခက်သည်။

“သဘာဝအတိုင်းပဲ နေစမ်းပါ ဂုဏ်ရည်ရာ၊ ငါ
ပြောချင်တာ အဝတ်အစားကို မဟုတ်ဘူးနော်၊ နင့်စိတ်ကို ခြေ
တာ”

“ဂုဏ်ရည်စိတ်က ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ပြောပါဦး”

အောင်မာ...မေးပုံက။ မေးဖူးဆတ်ပြီး မျက်ခုံးတစ်
ထားတာလည်း ယောက်ျားလေးအချင်းချင်း စိန်ခေါ်နေသလို ပုံ
မျိုးနှင့် တကယ့်ကို ထောင့်မကျိုးသည့်ပုံ အပြည့်။

“ကျစ်...နင်က မိန်းကလေး၊ မိန်းမဆိုတာ မိန်းမစိတ်
အတိုင်းပဲ ဖြစ်ရမှာပေါ့”

“ဪ...ဟား...ဟား...ဟား...ဟား”

ဂုဏ်ရည်တူက ရွှေလွန်းစကားကို အခုမှ သဘောပေါက်
ကာ အော်ကြီးဟစ်ကျယ် ရယ်ရုံမက လက်ခုပ်လက်ဝါးတီးပြီး
ရယ်သဖြင့် အစ်ကိုနှစ်ယောက် မျက်ခုံးတွန့်သွား၏။

တကယ့်ယောက်ျားဆိုရင်လည်း အကောင်းသား။ အခု

အားလုံး တလွဲအယူအဆတွေနှင့် တကယ့်ကို ကမောက်
သူတို့ယောက်ျားတွေအတိုင်း ပြုမူနေထိုင်သည့် ညီမကို
အခုမှ ပြုပြင်ချင်၍လည်း မရတော့။

“ဟား...ဟား...ကိုကျွန်းတို့က ဂုဏ်ရည်ကို မိန်းမ
ညီမနဲ့ ယောက်ျားစိတ် ပေါက်နေပြီလို့ ပြောချင်တာလား”

“အခု နင်လုပ်နေပုံက ဟုတ်လို့လား”

“အေးလေ...နင့်ပုံစံက”

ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် ဆက်မပြောထွက်တော့သလို
အကျွန်းက ဂုဏ်ရည်တစ်ကိုယ်လုံးကြည့်ရင်း စကားကို အဆုံး
ဆတ်၏။ ဂုဏ်ရည်က ရပ်ထားသည့် ကားဘော့နက်ပေါ် လက်
အောက်ခန့်တက်ထိုင်လိုက်၏။

“တစ်ခုတော့ဝန်ခံပါတယ်၊ ဂုဏ်ရည်က မိန်းမ မဆန်
တာတော့ သေချာတယ်”

“နင့်ဟာက ဘာထူးလဲ၊ မိန်းမ မဆန်မှတော့ အဲဒါ
ယောက်ျားစိတ်ပေါ့ ဂုဏ်ရည်ရာ၊ သဘာဝကို မလွန်ဆန်ချင်ပါနဲ့ဟ၊
နင့်လေး စီးမျောသွားရင်း တစ်နေ့ကျ မိန်းကလေးဘဝ၊
မိန်းကလေးအချစ်ဆိုတာ...”

“သွားစမ်းပါ...မိန်းမဘဝ၊ မိန်းမအချစ်ဆိုတာ၊ အဖြေ

ပေးဆပ်နေရတာ၊ အယုံအကြည်မရှိဘူး၊ ရွေးချယ်ခံရတဲ့အဖြစ်ကို ဂုဏ်ရည် မကြိုက်ဘူး”

“ဟင်...ဘာ...ဘယ်လို”

အစ်ကိုတွေ မျက်စိသာမက နားတွေပါ လည်ထွက်ကုန် ၏။ တစ်ဦးတည်းသော ညီမဖြစ်သူကို အထူးအဆန်းသဖွယ် ပိုင်းကြည့်သည်။ ဂုဏ်ရည်က ထိုအကြည့်တွေကို နေ့စဉ်စပ်စပ် ပြန်တုံ့ပြန်ရင်း မထိတရီ ပြီးလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်လေ၊ အောက်ဆီဂျင် ရှူသွင်းတာချင်းလည်း အတူတူ၊ ကမ္ဘာကြီး ထမ်းပိုးထားတာချင်းလည်း အတူတူကို ကျွန်းတို့ကျမှ အချောအလှလေးတွေကို စိတ်ကြိုက်စွာစားပြီး အသန်စင်ဆုံးကျမှ ရွေးကြတာများ ဂုဏ်ရည်တို့ မိန်းမတွေက ဟင်းရွက်ကန်စွန်း ကျနေတာပဲ၊ လတ်တာ လိုချင်ရတာနဲ့ ရွေးနှုန်းသင့်မှ ကြိုက်ရတာနဲ့”

“မိန်းမဆိုတာ ရောင်းကုန်ပဲလေ ဂုဏ်ရည်ရာ၊ ကျစ်... မမိုက်ပါဘူး၊ မိန်းမတွေအပေါ်ထားတဲ့ သဘောထားကို ညီမအစည်းအဝေးထိုင်နေရတာ”

ဂုဏ်ရည်တူ အရွယ်ကို ဘယ်လိုရှင်းရမှန်းမသိသည့် ကိုကျွန်းကိုယ်စား အားမလိုအားမရနှင့် ဝင်ပြောသော ကိုလွန်းက ခေါင်းတွေကုတ်၊ ဆံပင်တွေဖွနှင့် ရှင်းမရဘဲ ရွယ်ယုက်ခတ်ကုန်

၏။ ဂုဏ်ရည်က အစ်ကိုနှစ်ယောက်ကိုကြည့်ပြီး ကားဘောနက်ပေါ်မှ ဖျတ်ခနဲ ခုန်ဆင်းလိုက်သည်။

“ယောက်ျားဆိုတာ အလကားလူတွေဗျ၊ မိန်းမတွေကို ကြိုက်စရာတွေတော့ ဝယ်ထားပြီး နောက်အသစ် ထပ်ပေါ်တော့ သွားစမ်းဆို ချောင်ထိုးထားတဲ့ အတ္တကြီးတဲ့ သတ္တဝါတွေ”

ကြည့်စမ်း...အစ်ကိုနှစ်ယောက် ရှေ့ထားပြီး ပြောချင်ရာ ပြောသွားလိုက်တာ ယောက်ျားထုတစ်ထုလုံးကို ကြိုက်တဲ့ ကောင်ထွက်ခဲ့လို့ စိန်ခေါ်သည့်အတိုင်းဖြစ်နေ၍ ရွှေကျွန်းရော ရွှေလွန်းရော အခုထိ လက်ထဲ အိတ်တစ်လုံးစီ ဆွဲထားရင်း ညီမဖြစ်သူနောက် တကောက်ကောက်လိုက်ကာ ပါးစပ်တပြင်ပြင် ဖြစ်နေသည်။

“ဂုဏ်ရည်တို့ကတော့ ဒီဘဝ ဒီခန္ဓာပိုင်ရတဲ့အချိန်မှာ ထိုယုံဆန္ဒရွေးချယ်ခွင့်လည်း ကိုယ်ပိုင်ပဲ၊ ကိုယ်ချစ်တဲ့လူကို ကိုယ် ကြိုက်တဲ့အချိန် ဖွင့်ပြောမယ်၊ မျှော်လင့်တာတွေ၊ မျှိုသိပ်တာတွေ ဖလိုချင်ဘူး”

“ဟမ်”

“ဒါ...ဒါ ဘာစကားလဲ၊ နင့်ကိုယ်နင် မိန်းမဆိုတာ ရော သတိရသေးရဲ့လား ဂုဏ်ရည်တူ”

“မိန်းမဖြစ်တော့ရော ဘာဖြစ်လဲဗျ၊ ချစ်ရင်ချစ်တယ်၊

မုန်းရင်မုန်းတယ်။ အမှန်အတိုင်းပြောတာ ဆန်းလို့လား။”

အစ်ကိုနှစ်ယောက်မှာ ညီမရဲ့ရင်ဖွင့်သံကို နားထောင်ရင်း မအိမလည်ကြီးတွေ ဖြစ်လာသည်။ ဒီလိုအယူအဆနှင့် ဒီညီမကို ဘယ်လိုအုပ်ချုပ် ကြိုးကိုင်ရမုန်းမသိ။

“ဆန်းတယ်ဟေ့...ဆန်းတယ်။ ယောက်ျားလေးတွေကို မိန်းကလေးက အရင်စပြီး ချစ်ပါရစေ၊ ကြိုက်ပါရစေဆိုတာ အနောက်နိုင်ငံတွေအတွက်ပဲ ကောင်းတာ။ ပွင့်လင်းတာကောင်းပေမယ့် နေရာတိုင်း ဦးအောင်ရင်ဖွင့်တာကျတော့ မကောင်းဘူးနားလည်လား။”

“ရိုက်(တ်)...ကိုကျွန်း၊ ငါလည်း ထောက်ခံတယ်။ မြန်မာမျက်စိနဲ့ကျတော့ မိန်းမတို့ထူနေတဲ့ ဘာညာဇယားတွေရှိပြီးသားဆိုတော့ နှင့်ခံစားချက်နဲ့ ကီးမကိုက်ဘူး ဂုဏ်ရည်တူ၊ ငါတို့လည်း အင်တာနေရှင်နယ်အိုင်းတွေနဲ့ လူတွေပါဟ၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်ညီမက တခြားကောင်ကို အရင်စပြီး ဖွင့်ပြောမှာကျတော့ ဆော့နဲ့ပဲ၊ လက်မခံနိုင်ဘူး။”

ကိုလွန်းက အသံတိတ်ပခုံးတွန့်ရင်း ကန့်ကွက်သည်။ ဂုဏ်ရည်က ဧည့်ခန်းမှ ကွေ့တက်သော လှေကားထစ်အဆုံးမှာ ဝင်ထိုင်ရင်း အောင်နိုင်သူတစ်ယောက်လို ရင်ကိုကော့ ခေါင်းကို မော့သည်။

“အဲဒါတွေသိလို့ ဂုဏ်ရည် မိန်းမချင်း ရည်းစားထားတာ၊ ဒါမှ မြန်မာမျက်စိနဲ့ ဘောင်ဝင်မှာပေါ့၊ မဟုတ်ဘူးလား။”

“အေး...အဲဒါလည်း အဲဒါပေါ့၊ ဒါပေမဲ့...”

“ဂုဏ်ရည်က ယောက်ျားလေးစိတ်ပေါက်ပေမယ့် မိန်းမအန်တာလို့ ပြောချင်တဲ့စကားကို ရှင်းပြီလား။”

“ဪ...အေး...ရှင်းပါပြီ။”

ကိုကျွန်းက စာရင်းစာအုပ်တွေ တစ်ထပ်ကြီး ထည့်ထားသော လည်သာအိတ်ကို ဆိုဖာမှပစ်တင်ရင်း ငေါ့သည်။

“ဒါဖြင့် နင်က အိမ်ထောင်ပြုရင်လည်း မိန်းမပဲ ယူမှာပေါ့၊ အဲဒီလိုလား။”

“ဆိုပါတော့၊ သေတမ်းစာထဲမှာ ဂုဏ်ရည် ယောက်ျားအရမယ်မှမပါတာ၊ ကိုယ့်စိတ်နဲ့ကိုယ့်ကိုယ်၊ ကိုယ့်ဘဝမှာ ကိုယ်ချင်ပဲ၊ ဂုဏ်ရည်က ဖိလင်လာတာပဲလုပ်မှာ။”

ကိုလွန်းက ရွံသလား၊ ဂုဏ်ရည်က စောင်းသလား ဆိုဘဲ ထင်ရာစိုင်းရန် ကြော်ငြာပြီးသား ဖြစ်နေတာတော့အမှန်ဖြစ်သည်။

“တစ်ခါတည်း မိတ်ဆက်ပေးထားရဦးမယ်”

“ဘာလဲ...ဘယ်သူနဲ့လဲ”

ဂုဏ်ရည်တူစကားကြောင့် ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် မျက်စိ

တွေ ဘာတွေပင့်ပြီး တစ်အိမ်လုံး ကျီးကြည့်ကြောင်ကြည့်ဖြစ်ချေသူတွေကို ဂုဏ်ရည်က မျက်လုံးဝေပြီး တစ်ချက်အကဲခတ်လိုက်၏။

“ဂုဏ်ရည် အခု ဘော်ဒီဂတ်နှစ်ယောက် ငှားထားတယ်၊ တစ်ယောက်က ကရာတေးခါးပတ်နက်၊ တစ်ယောက်က အသံအောင်ဆုံးသူ၊ ဂုဏ်ရည်ကို ကိုယ်ခံပညာရော၊ အသံကျယ်ပညာတွေရောနဲ့ ကာကွယ်မယ့်သူတွေဆိုပါတော့”

“ဖြောင်း...ဖြောင်း”

“ဟိုမှာ လာကြပြီ”

“ဟင်”

ဂုဏ်ရည်တူ လက်ခုပ်နှစ်ချက်တီးလိုက်တာနှင့် ရွှေကျွန်းတို့ ညီအစ်ကိုမျက်စိထဲ ဝင်လာတဲ့ ဂုဏ်ရည်တူရဲဘော်ဒီဂတ်ကြောင့် ရွှေကျွန်းနှင့်ရွှေလွန်း နေရာတင် မျက်ဖြူလန်သွားသည်။

ဖက်တီးမကြီးတစ်ယောက်နှင့် ပုပုသေးသေးကောင်မလေးတစ်ယောက် ရွှေကျွန်းတို့ညီအစ်ကိုရှေ့မှာ လာရပ်သည်။

“တစ်ယောက်က အကြီး၊ တစ်ယောက်က ဂျက်မ၊ ဒါ ငါ့အစ်ကိုတွေပဲ”

“ဟုတ်”

အလေးပြုသလိုပုံစံ လုပ်လိုက်တော့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်

အသက်ရှူမှားသွားရတာ ညီမလုပ်သူ ဂုဏ်ရည်တူကြောင့်ပါ။

“နင် တကယ် သူတို့ကို ငှားလိုက်တာလား ဂုဏ်ရည်တူ”

“တကယ်ပေါ့ဗျာ၊ ဒါ နောက်စရာမှမဟုတ်တာ”

“သူတို့က ဘယ်မှာနေမှာလဲ”

“ဂုဏ်ရည်နဲ့နေမှာပေါ့”

ဂုဏ်ရည်တူတို့က အဲဒီလို။ ပွဲကြည့်ပရိသတ်အစ်ကိုတွေက ဒီညီမကြောင့် အသက် ဘယ်ကထွက်ရမှန်းမသိ။ ဖုတ်လိုက်ဖုတ်လိုက်ဖြစ်ရင်း ဂုဏ်ရည်နှင့် သူ့ဘော်ဒီဂတ်နှစ်ယောက်ကို ကြောင်ကြည့်ပြီး ဘာဆက်ပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားကြသည်။

အခန်း (၈)

“ဟေ့...ထွက်ခဲ့စမ်း”

“ခွမ်း”

စိန်ခေါင်နှင့်အတူ ဘီယာဆိုင်စားပွဲတွေပေါ် အလှတင်ထားသော ဖန်ဖန်းအိုးရှိကံခွဲသံက တဆက်တည်း ထွက်ပေါ်လာ၏။

“ဟ...ကျွန်ုပ်”

လေးနက်က မော့လက်စ ဘီယာဖန်ခွက်ကို ပြန်ချရင်း ရန်ဖြစ်ရန် ချဲလင့်ခေါ်နေသူရှိရာ အပြူးအပြန်နှင့် လှမ်းကြည့်ရင်း ဒုက္ခတူသည်။

“နားအေးပါးအေး နေချင်ပါတယ်ဆိုမှ ရန်ပွဲနဲ့လာတိုး

နေတယ်”

အသည်းစွဲကလည်း စိတ်ပျက်လက်ပျက် ထညည်းသည်။

“ရန်ပွဲဆိုတာတော့ ဒီလိုဆိုင်မျိုးတွေမှာ ရှိမှာပဲ အသည်းရဲ့၊ ငါတို့ဆီ ပုလင်းပျံတွေ ခွက်ပျံတွေ ရောက်လာရင် ရှောင်ဖို့ပဲ စဉ်းစားထား”

ကျော်ထင်က အသည်းနား နားကပ်ပြောသည်။ အသည်းနွဲက ဆိုင်ထဲရှိ ဝိုင်းပြည့်ထိုင်နေသော လူတွေကို အကြည့်ရောင်းဝင်ပေါက်ထဲ မျက်နှာမူထားတာမို့ စိန်ခေါ်သော ကောင်လေးကိုလည်း တွေ့နေရ၏။ လူမိုက်ရုပ်မပေါက်ပေမယ့် ဘယ်သူ့မဆို မငြိုငြိအောင် လိုက်ချိတ်မည့် စူးရဲရဲမျက်ဝန်းတွေနှင့် ကောင်လေးက အရပ်မြင့်ကာ ရုပ်ကျတော့ နဖပ်ဖပ်နှင့် ခပ်ချောချောလေး ဖြစ်ကြောင်း သတိထားလိုက်မိသည်။

“ဟေ့...ထွက်ခဲ့လေကွာ၊ မန္တလေးက တက်လာတဲ့ ကောင်တွေ”

“အင်”

မန္တလေးကဆိုတော့ အသည်းစွဲ ပါးစပ်ထဲ ဝါးလက်စ မြေပဲက အလုံးလိုက် လည်ချောင်းထဲ လျှော့ခနဲဝင်သွားသည်။ လေးနက်နှင့်ထင်ကျော်ကလည်း ဖြုန်းခနဲ သူ့အနားတိုးကပ်လာကာ လေသံတိုးတိုးဖြင့် အခြေအနေကို တင်ပြသည်။

“အသည်း...ဒါ ငါတို့ကိုပြောတာ မဟုတ်လား”

“အေး...မန္တလေးကတဲ့”

“မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ ငါတို့မှ သူ့ကိုမသိတာ”

ပြောသာပြောရတာ၊ အသည်းကိုယ်တိုင်လည်း ပြေးပေါက်
ရှာရန် မျက်လုံးကို အလုပ်ပေးထားပြီးပြီ။ လူလားမြောက်တဲ့
ဒီအရွယ်အထိ အသည်းတို့ တစ်ခါမှ ရန်မဖြစ်ဖူးခဲ့။ လူငယ်သဘာဝ
ကံကြမ္မာတွေရှိပေမယ့် ရန်ကြောင်းကျတဲ့အထိတော့ ဇာတ်မရှုပ်
ခဲ့ချေ။ အခုတော့ လူမှားတာလား၊ ဘာလား၊ မသေချာပေမယ့်
သူတို့က မနက်ကမှ မန္တလေးက တက်လာကြသူတွေဆိုတော့
နည်းနည်းတော့ ကျောချမ်းလာသည်။

“ဟား...သတ္တိမရှိဘူးလား၊ ယောက်ျားတွေဖြစ်ပြီး သွေး
ကြောင်လိုက်တာကွ...ထို့”

နီညိုရောင်လည်ထောင်စွယ်တာပေါ် အဖြူနှင့်အနီ ကွပ်
ထားသည့် ရုပ်လက်တို့ ထပ်ဝတ်ထားတာက ရင်ဘတ်ဟပြီ။
ဂျင်းအနက်ရောင်ကို ဂျက်စတင်ဘီဘာစီးသော ဝေါကင်းရှူးထူထွေ
ကြီးထဲ ထည့်ဝတ်ထားသော ကောင်လေးက ခါးထောက်ရင်း
တံတွေးလှည့်ထွေးပုံက တကယ့်ရုံရုံရာရာ။

“ဟား...မန္တလေးသားတွေ ထဘီဝတ်ထားဖို့ ကောင်
ပြီ”

“ဟေ့ကောင်”

တစ်ဖက်ဝိုင်းက ဝုန်းခနဲ ထရပ်သည်။ အသည်းတို့
ဆုံးကြည့်တော့ ထရပ်ကာ အော်သောသူက အသည်းမည်းမည်း
မီးစပ်ပြဲပြဲနှင့် မိုက်ကန်းကန်းရုပ်ဖြစ်သည်။

“ဟွန်း...ယောက်ျားဖြစ်ပြီး မင်း ဒဲ့မရှင်းရဲဘူးလားကွ
ထင်”

ကောင်လေးက လူကောင်သေးပေမယ့် ကြောက်ရုပ်က
တစ်ချက်မပေါက်ဘဲ တစ်ဖက်လူကို စိန်ခေါ်တော့ တစ်ဖက်က
သည်း ပြန်အော်သည်။

“ရှင်းရဲတယ်ကွ၊ ငါတို့က ဆိုင်ထဲမှာ ဒီတိုင်းငြိမ်နေ
တာ”

“မင်းရှင်းရဲရင် ဆိုင်အပြင် ခြေတစ်လှမ်းထွက်လိုက်”

“ထွက်မယ်၊ ငါတို့ကလည်း အစာမကြေလို့ ဒီထိလိုက်
တာ၊ မင်းလို သူများရည်းစား ဖြုတ်ခုတ်တဲ့ကောင်ကို အရေခွံ
ခုတ်ပြမယ်”

မန္တလေးသားဆိုတာ အသည်းတို့မဟုတ်ဘဲ တခြားတစ်ပွဲ
နေ၍ သက်ပြင်းကျိတ်အချမှာ တစ်ဖက် ဘေးဝိုင်းက ဆူဆူ
ညည်း၊ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားနှင့် ထထွက်သွားတော့ သုံးယောက်မို့
အယောက်တည်းဖြစ်နေသော ကောင်လေးအတွက် အသည်းတို့က

ပူပင်စွာ လည်ပင်းရှည်ကြည့်သည်။

“ဖြတ်ခုတ်တာလည်း မင်းကောင်မလေးက လိုက်စေလို့ လက်ကမ်းလို့ပေါ့ကွ”

“ဟေ့ကောင်...မင်း”

လူမိုက်ရုပ်နှင့်ကောင်က ကောင်လေးမေးရိုးကို လှမ်းညှိသည်။ ကောင်လေးက ခေါင်းလှန်ရှောင်ပေးတော့ လေကိုခွံသွားသော အသံက ဝှီးခနဲ။ စထိုးသော ကောင်လေးက ဗုန်အနောက်ပြန်ဖင်ထိုင်ကျသည်။

“အောင်မာ...ကောင်လေးက မဆိုးဘူးဟ”

သတ်ရဲပုတ်ရဲတာ သဘောမကျပေမယ့် ကြောက်စိကင်းမဲ့တာကို အသည်းက ချီးကျူးစကားဆိုမိသော်လည်း ဂိုဏ်းဝင်လာသည့် လူတစ်ယောက်ကြောင့် မျက်လုံးပြူးသွား၏။

“ဟ...ဟ...ဘာကြီးလဲ”

“ကောင်လေးချတာ မဟုတ်ဘူးကွ”

ဟုတ်သည်။ ကောင်လေးရှေ့သို့ ဝင်ကာရပ်သွားဘယ်က ဘယ်လိုပေါ်လာမှန်းမသိသည့် ဖက်တီးမကြီး။ အသံအပုတ်ကို ကြီးမားလေးလံသော ကိုယ်ကြီးနှင့် မလိုက်ကြွမ်းကျင်ပုံရသည်။ ခြေထောက်နှင့်ကန်သူကို ခြေထောက်ထဲပြီး ကိုင်ပေါက်သည်။ လက်သီးနှင့်ထိုးသူကို လက်လိမ်ချိတ်

တောင့်တွန်းသည်။ အရေးထဲ ဖက်တီးမကြီးဘေးသို့ ပုပူသေးသေးနှင့် ဆံပင်တိုတို၊ နှုတ်ခမ်းအရဲသားနှင့် မှင်စာတစ်ယောက် ထပ်ချက်လာတာ မြင်ရသည်။

“လာကြပါဦးရှင့်...ဟောဒီမှာ သုံးယောက်တစ်ယောက်ဆို ဝိုင်းရိုက်နေလို့ပါ။ ကယ်ကြပါဦးရှင့်”

အသံက လူကောင်နှင့်မလိုက်။ စူးခနဲ ပြာခနဲ အော်သံကြောင့် ဘိယာဆိုင်ရှေ့ လမ်းမပေါ်မှာ ရန်ပွဲဖျက်ဖြေသူရော စပ်စုနှင့်သူရော ဝိုင်းခနဲ ပြုလာ၏။ ဘရာဇီလုပ်၍ စိန်ခေါ်ခဲ့သူက အခုတော့ ရန်ပွဲနှင့်မသက်ဆိုင်သူလို လက်ပိုက်ပြီး ခပ်တည်တည်ကြည့်နေပုံက မထိတရီ။

“ကျစ်...ငါ့ဆိုင်ရှေ့မှာမှ ပြဿနာရှာတယ်၊ ဂုဏ်ရည်ဆိုကတော့ လုပ်ချလိုက်ပြန်ပါပြီ”

ဘိယာဆိုင်ပိုင်ရှင်က ညည်းညူရင်း သူတို့ဝိုင်းတွေကို ခြော်ကျော်ထွက်သွား၏။ အသည်း ကြားလိုက်ရတာ အမှတ်မထင်ပေမယ့် ဂုဏ်ရည်ဆိုသော ထိုနာမည်ကို မှတ်မှတ်ရရ ဖြစ်သွားပေမယ့် ဒီလိုကောင်လေးက မျက်လုံးနဲ့တောင် ဝေမကြည့်သင့်သည့်အရာအဖြစ် သတ်မှတ်လိုက်သည်။

အခန်း (၉)

“လိုက်စမ်း...လိုက်၊ မိရင် အရေခွံဆုတ်ပြီး နေပူထဲ
လူခြောက်လုပ်ပစ်မယ်”

“အဲဒါ ဂုဏ်ရည်ဆိုတဲ့ ကောင်ကွ၊ သူ့ရဲ့ဖက်တီးမပါ
မပါရင် ဒီကောင် အာပလာ”

“ဟိတ်ကောင်တွေ...တစ်ဖြူကြီး စုလိုက်မနေနဲ့၊ က
ကြားကဝင်ပြီး ရှေ့ကနေ ပိတ်ဖမ်းစမ်း၊ လူခွဲပြီး လိုက်”

ဂုဏ်ရည် လေကိုခွင်းပြီး အားကုန်စွတ်ပြေးသည်။ အ
ချိန် ခြေနှစ်ဖက်မှာ အရှိန်တင်လို့ရသည့် ဂီယာတွေ ဘာတွေထဲ
သိပ်ကောင်းမှာပဲလို့ အသက်လှပြေးတဲ့ကြားက ဝင်လာအ
ကပေါက်တိကပေါက်ချာ အတွေးကလည်း ရယ်စရာဖြစ်နေ

“တစ်ယောက်တည်း နင် စွတ်ရွတ်မသွားနဲ့ ဂုဏ်ရည်၊
နဲ့ထားတဲ့သူဆိုတာ ကိုယ့်နောက်ကျောမှာ အမြဲတမ်း နောက်
ထည့်တစ်ယောက် ကျောချင်းကပ်ထားနိုင်မှ”

ဂျက်မက ဒီမနက်တင် ဂုဏ်ရည်တူကို သတိပေးစကား
ပြောခဲ့သေးသည်။

“ဂျက်မပြောတာ ငါ လက်ခံတယ် ဂုဏ်ရည်၊ နင်
နဲ့ထားတဲ့ကောင်တွေက မိုက်သွေးကြွတဲ့ရုပ်တွေနဲ့နော်၊ အဲ...
ညီကောင်တွေက မ စိတ်မွန်ရင် လူသတ်ဖို့ ဝန်လေးတဲ့ကောင်
တွေမျိုးတွေ မဟုတ်ဘူးဟဲ့၊ မနွေကတောင် အားမတန်လို့ မာန်
ညှာတာ၊ ငါတို့ဖက်တီး ဂျက်မ အစွမ်းကြောင့်”

“နင့်အစွမ်းလည်း ပါပါတယ် အာကြီးရယ်”
ဘော်ဒီဂတ်နှစ်ယောက်က ထိုသို့ဆုံးမထားသည့်ကြားမှ
ဂုဏ်ရည်တူက ဘာကိုမှ အကြောက်အလန့်မရှိဘဲ တစ်ယောက်
တည်း ထွက်လာခဲ့သမျှ အခုတော့ ဒုက္ခလှလှတွေ့နေရပြီဖြစ်သည်။

“ဟင်”

ရုတ်တရက် လှမ်းမြင်လိုက်ရသည့် ကားကြောင့် ပြေး
နေသော ဂုဏ်ရည်တူ ခြေလှမ်းက အလိုလို ဘရိတ်ဆွဲပြီး
ဖြစ်သည်။ လမ်းကြားထောင့်မှာရပ်ထားတာ သူမရဲ့ Caldina
နို့နှစ်ရောင်။ ပြေးရလွန်း၍ ကျိန်းစပ်လာသော ခြေဖဝါး

မြတ်ဗုဒ္ဓ

ချစ်ရုံသည်နေရက်တိုင်း

ဦးတည်ချက်က သူမကား ရပ်ထားရာသို့ ခြေဦးလှည့်သည်။

“နင့်အစ်ကိုကြီးက သူငယ်ချင်းမင်္ဂလာဆောင်အတွက် ဖုန်းစပွန်ဆာပေးမလို့တဲ့၊ အဲဒါ ဖုန်းခြံတွေဆီ လေ့လာရေးဆင်းမယ်၊ ဖုန်းဝယ်ပေးရမယ်”

ကိုကျွန်းက ဂုဏ်ရည်ကားကို ယူသွားသည်။ ဖုန်းမင်္ဂလာပြုအတွက် ဝယ်စရာရှိတာဝယ်ရင်း ဒီနေရာရောက်နေခြင်းဖြစ်မည်။

ဂုဏ်ရည်တူက အေးစိမ့်တဲ့ ပြင်ဦးလွင်မှာ တစ်ယောက်တည်း ချွေးထွက်အောင် ပြေးလွှားနေရင်း အစ်ကိုသူ ကိုကျွန်းကို မကျေမနပ်။

“ဟွန်း...ငါ့ကျတော့ ဖုန်းဆိုင်တဲ့၊ ပြီးတော့မှ ဘာသာ ကားတစ်စီးနဲ့ ထင်ရာလိမ့်နေပြီးတော့များ”

ရပ်ထားသည့် ကားနားရောက်တာနှင့် ကားတစ်စီးရုန်းခနဲ ဆွဲဖွင့်ပြီး ဘေးမှန်က အမည်းတွေမို့ ဂုဏ်ရည်တူက ခန်းထဲ ဇက်ပုကာ ဝင်ထိုင်နေရုံနှင့်ပင် သူမနောက်လိုက်လာမန္တလေးသားတွေ ကားနားက အရှိန်ပြင်းပြင်း ပြေးသွားတာခေါင်းကို ဖြည်းဖြည်းချင်း ပြန်ထောင်ကြည့်၏။

“ဌူး...အခြောက်တွေ၊ ငါတစ်ယောက်တည်း အမဲဖျက်ချင်တဲ့ဒီဇိုင်းနဲ့၊ ဂျက်မတို့ပါကြည့်၊ အနားကပ်ရင်

မလည်ရဲတဲ့နဲ့များ၊ တွေ့မယ်၊ ဒင်းတို့တည်းတဲ့ဟိုတယ်သွားပြီး ခုတ်ဦးမယ်”

မကျေမနပ်စိတ်နှင့် တစ်ဖက်ရန်သူကို အားပါးတရ ခြေဝါးပြီးမှ ကူရှင်မှာ သူမကိုယ်လေးကို ပစ်လွှဲချလိုက်သည်။ နောက်ခန်းရှိ တစ်ဖက်ခုံဆီ ဖျတ်ခနဲအကြည့်ရောက်သွားသည်။

“wow!...ငါ့အကျင့် ငါ့စရိုက် ငါ့အထာကို မင်းနပ်ထား”

စိုင်းစိုင်းခမ်းလှိုင်ရဲ့ သီချင်းတစ်ကြောင်းကို ထရွတ်ရင်း သွပ်ပြီးတောင် ကမိသေးတာပင်။ ဘေးကူရှင်ပေါ်မှ ဂုဏ်ရည်ကြိုက် ဆန်ခါကွက် အာလူးကြော်ထုပ် အကြီးကြီး။ မက်မန်းသူလင်းနှင့် နေကြာစေ့ထုပ်၊ ဆင်းဒဝစ်(ရှ်)တောင် အဆစ်ပါသေးသလို ဗိုက်ဆာဆာနှင့် အတော်ဖြစ်သွားသည်။

“ပြေးရလွှားရနဲ့ ဟာနေတဲ့ဗိုက်ကို ဆင်းဒဝစ်(ရှ်)နဲ့ ဖြည့်ညှင်းလိုက်မှပဲ”

ဂုဏ်ရည်တူက မုန့်ထုပ်ကိုဖောက်ရင်း ရှေ့ခန်းက F.M ရုပ်တံကို လှမ်းဖွင့်သည်။ F.M က လာနေသော သီချင်းက နီပြီးရဲ့ ရန်မဖြစ်တော့ဘူး သီချင်း။

ဂိမ်းဆော့တိုင်းလည်း ရန်တွေဖြစ် ** ခြေသည်း

လက်သည်းတွေ အလှပြင်တဲ့အခါ မစောင်နိုင်တော့ပါ ရန်တွေ
ဖြစ် xx ဒေါသကြီးတဲ့ နဂါးမျက်စောင်းနဲ့မို့ မိုးလင်းမိုးချုပ် စိတ်
ကောက်တမ်းပဲ xx

ဇော်(လ်)လူးကို အကျယ်ကြီးချဲ့ပစ်ရင်း ဂုဏ်ရည်တူ
မန့်ပလုက်ပလောင်းနှင့် ထိုသီချင်း သံပြိုင်လိုက်ဆိုသည်။

ရန်မဖြစ်တော့ဘူး ကောင်လေး...ရေ...ရေ...ရေ...

ဆင်းဒဝစ်(ရှ်)တွေ လည်ချောင်းဝ နင်နေတော့ မက်မက်
ပိုင်ကို တစ်ဝိုက်ကောက်မော့၏။ ချိုရှုပြီး ဖန်မွေးသွားတဲ့အရသာ
ခံစားရင်း အားလူးကြောထုပ်ဖောက်ကာ ဝါးပြန်သည်။ စောစော
က ပြေးခဲ့သမျှ အခမဲ့ နောက်ခန်းထဲမှာ အကြီးအကျယ် ဖိမိ
နေ၏။ ဆင်းဒဝစ်(ရှ်)လည်း ကုန်ပြီ။ လည်ချောင်းနင်တိုင်း
သောက်ရ၍ ပိုင်ပုလင်းက တစ်ဝက်ကျိုးကာ အာလူးကြောတွေ
ပွစာကြ။ ရင်ခွင်ကစ်လျှောက် ပိုင်တန်ခိုးနှင့် နွေးထွေးကာ အပြစ်
လာ၏။

F.M က ပောက်တိုက်လွင့်လာသမျှ သီချင်းတွေ အကုန်
အော်ဆိုသည်။ ဖြူဖြူကျော်သိန်းရဲ့ လမ်းခွဲလည်းပါသည်။ စိုင်းစိုင်း
ခမ်းလှိုင်ရဲ့ ပီရောမီလည်းဆိုသည်။ နောက်ဆုံး ရန်အောင်၏

အိုလေး xx အိုလေး xx အိုလေးအို xxx ချစ် ချစ်
တော့ xx ချစ် ချစ်မိတော့ xx

အသံပြကြီးနှင့် ဟစ်ကြွေးနေတုန်းမှာပဲ ကားနောက်ခန်း
ဆံခါးက လှစ်ခနဲပွင့်သွားကာ နောက်ခန်းထဲ တိုးဝင်လာတဲ့
ဇော်နာတစ်ခုကြောင့် ဂုဏ်ရည်တူ လန့်သွားသလို တစ်ဖက်က
လည်း တန့်သွား၏။

“ဟင်...မင်း”

“ခင်ဗျား...ဒါ”

ဂုဏ်ရည် တစ်ခါမှမမြင်ဖူးသော ယောက်ျားပီသသည့်
ဇော်နာချောချော၊ ဆံပင်ထောင်ထောင်မှာ အနီရဲ့ ခေါင်းစွပ်ကွက်
နဲ့ အနက်ရောင်ကျင်းပင်။ ရွှေညိုရောင်မျက်မှန်နှင့် ယောက်ျား
အိပ်ယောက်နှင့် ဂုဏ်ရည်တူက မျက်လုံးစုံမှိတ်ရင်း တအားအော်
၏သည်။

အခန်း (၁၀)

“ဟ...ဘာလဲ၊ ဘာကိစ္စနဲ့ ထအော်ရတာလဲကွ”

“ဟေ့...မင်း...မင်း မအော်နဲ့လေ၊ မအော်နဲ့လို့ ပြောနေတာ မကြားဘူးလား”

သူကားထဲ အကျအနပ်ဝင်ပြီး သူ့ကိုမြင်တာနဲ့ စူးစူးဝါးဝါး ထအော်သော ကောင်လေးကြောင့် အသည်းမှာ ဂုန်းခနဲ ကားထဲ ဝင်ထိုင်ကာ ကားတံခါးဆွဲပိတ်တာလည်း တဆက်တည်းဖြစ်၍ တစ်ဖက်က ချာတိတ်က အအော်ရပ်ပြီး သူ့ကို မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်ပြီးမှ အားခနဲ အသံပြုကြီးနှင့် ထပ်အော်ပြန်သည်။ ဒင်းအော်သံကြားမှ လက်စောင်းထက်သော ဖက်တီးမနှင့် မှင်စာမ ရောက်လာမှာစိုးတာကြောင့် အသည်းစွဲ ခေါင်းခနဲ ထောင်သွားကာ

ဟိုဟိုဒီဒီ လိုက်ကြည့်မိလျက်သား ဖြစ်သွား၏။

“ဟိတ်...တိတ်စမ်း”

အော်လည်းအော်၊ အသည်းက မျက်လုံးစုံမှိတ်ပြီး တအားတည်း အားနေသူအား နောက်မှ သိုင်းဖက်ကာ ချုပ်ထားရင်း လက်တစ်ဖက်က ပါးစပ်ကိုပါ အုပ်ပိတ်ထား၏။

“အု...ဂု...ဂု”

“တိတ်တိတ်နေစမ်း၊ မင်း ထပ်အော်ရင် ငါ မလွတ်ဓားဘူးနော်၊ မင်း မအော်ဘူးလို့ ကတိပေးမှာလား”

လူကို ဖျိုးခနဲ ဖျတ်ခနဲ ဖမ်းချုပ်ခံလိုက်ရ၍ ဂုဏ်ရည်လန့်သွားပြီး အလျင်အမြန် ခေါင်းညိတ်ပြုရသည်။ ထပ်အော်၍ မပြစ်တော့။ သူ့မတစ်ကိုယ်လုံးက သူစိမ်းယောက်ျားတစ်ယောက်ရင်ခွင်ထဲ နစ်မြုပ်နေအောင် ဆွဲဖက်ထားခံရကာ လက်ဖဝါးတစ်ဖက်ကလည်း ပါးစပ်ပိတ်ထားခြင်း ခံရသေးသည့်အတွက် လူက လှုပ်မရ။ ဂုဏ်ရည်က ကိုယ်ရောခေါင်းပါ ခါပြီး သူ့ချုပ်တိုင်ထားခြင်းမှ ရုန်းထွက်ရန် ကြိုးစားသည်။ သူစိမ်းယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ ရင်ခွင်ထဲ ရောက်ခြင်းဆိုသော အသံက သောက်ထားသော ဝိုင်အရိန်တွေကိုပါ ပြယ်သွားစေ၏။

“မင်း ကတိတည်တယ်နော်”

သေချာအောင် အသည်းက ထပ်မေးသည်။ ချုပ်လည်း

ချုပ်ထား၊ ပါးစပ်လည်း ပိတ်ထား၍သာ ခေါင်းညိတ်ပြနေပေမယ့် ဂျစ်ကန်ကန်နှင့်ကောင်လေးက အသည်းစွဲမျက်နှာကို မကျေမနပ်ပုံစံ မှန်တောတောကြည့်နေ၍ အသည်းက သူ ပါးစပ်ပိတ်ထားသော လက်ကို အရင်ဖယ်ပေးသောအခါမှ ကောင်လေးက မျက်နှာကို မော့ကာ ဟားခဲ လေရှူရင်း အသည်းစွဲလက်ကို ဖတ်ခဲ ခါထုတ်ပစ်သည်။

“ဖယ်စမ်းပါ၊ ဒီလက်ပါ ဖယ်”

ပန်းပေါ်တင်ထားသည့် အသည်းလက်ကို ခပ်ပြင်းပြင်း ပုတ်ချလိုက်သလို လူချင်းနှီးနေရာက သူမကိုယ်လေးကို ဆတ်ခဲ ခွာလိုက်ပုံကလည်း မြန်သည်။

“အေး...ဖယ်ပါတယ်၊ မင်း အာပြကြီးနဲ့ ထပ်မအော်ရင် ဒီဘက်တောင် တိုးထိုင်ပေးလိုက်ဦးမယ်၊ တော်ကြာ မင်းအစ်မ ဖက်တီးနဲ့ မှင်စာရောက်လာမှ ငါ့ကားရော ငါပါ ကျွမ်းထိုးနေရဦးမယ်”

အာကြီးနှင့် ဂျက်မအကြောင်း ထည့်ပြောလာသည့် လူကြောင့် ဂုဏ်ရည်တူ ဆတ်ခဲ လှမ်းကြည့်တော့ ထိုမျက်နှာကို မသိ။ ဒါပေမဲ့ ဖြူဝင်းချောမွေ့သော ထိုယောက်ျားက ဂုဏ်ရည်တူကို သိနေတာမို့ တော်တော်တော့ အံ့သြသွားသည်။

“နေစမ်းပါဦး၊ ခင်ဗျားပြောတဲ့ ဖက်တီးနဲ့မှင်စာ ဆိုတာ

ထ”

“ဪ...ငါက ပြန်ရှင်းပြရဦးမှာလား၊ မင်းတို့မောင်နှမ ဘစ်တွေ ဝင်သူပုန်ထသွားတဲ့ မနေ့က ဘီယာဆိုင်မှာ ငါရှိနေတယ်၊ ဟွန်း...မင်းတို့က နာမည်ကြီးပဲ”

မျက်မှန်ကို ဆွဲချွတ်ကာ လက်ဝိုက်ပြီး ဂုဏ်ရည်တူဘက် ကြည့်ကာ မှတ်ချက်ချသည့် သူ့ရဲ့မျက်နှာကို ဂုဏ်ရည်တူ စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ လူကတော့ လူချောပဲ။ ခပ်ဖျော့ဖျော့နှင့် သွယ်တန်းသွားတဲ့ မျက်ခုံးတန်းအောက်မှာ မျက်ဝန်းရှည်ရှည်လေးတွေက သဘောကောင်း ကြင်နာမည့်ဟန်ရှိသည်။ နှုတ်ပေါ်ပြီး နှုတ်ခမ်းခြားက နီမြန်းနေခြင်းကြောင့် သူ့မျက်နှာမှာ နှုတ်ခမ်းတွေက အထင်ပေါ်ဆုံး။ ရွှေညိုရောင်မျက်မှန် လည်ကုပ်နောက်သို့ ပြန်ချိတ်ရင်း နှုတ် ဂုဏ်ရည်တူဘက် လှည့်ကြည့်သည်။

“ဒီမှာ...စိတ်ဝင်စားရင် ထပ်ပြောပြမယ်၊ မင်းနာမည်တို့တောင် ငါသိထားတယ်”

ဂုဏ်ရည်တူက အံ့သြသလို မျက်ခုံးနှစ်ဖက် ဆတ်ခဲ တွန့်သွား၏။

“ဆောရီးပဲ၊ ခင်ဗျားသိတာတွေကို စိတ်မဝင်စားဘူး၊ အဲဒီတော့ ဒီကားပေါ်က ခင်ဗျား အခုချက်ချင်းလစ်လိုက်တော့”

“ဘာကွ”

“ဘာမှမကွဘူး၊ အမြန်ဆုံးနှုန်းနဲ့ မလစ်ရင်တော့ ခင်ဗျား ကွအောင် ဒီက လုပ်ပစ်လိုက်မယ်၊ မယုံမရှိနဲ့”

“ဒီမှာ လစ်ရမှာ ငါ မဟုတ်ဘူး...မင်း”

“ဘာပြောတယ်”

အသည်းက လည်ကပ်ဆွယ်တာ အဖြူဆွတ်ဆွတ်ပေါ် လောင်းကုတ်ညှိကြီး ထပ်ဝတ်ကာ လက်အိတ်တွေစွပ်ရင်း ခေါင်း စွပ်အနီရဲရဲနှင့် ထိုကောင်လေးကိုကြည့်တာ အနီးကပ်။ မျက်ခုံး ထူထူမည်းမည်း၊ နှုတ်ခမ်းကျတော့ ထော်ထော်လေးဖြစ်ကာ မျက်နှာကျသွယ်တာရော၊ အသားက ယန်းနုရောင်သမ်းတာရောနှင့် နှာတံကော့ချန်နေတာတွေပါ ပေါင်းတော့ ဘိုဆန်ဆန်ချောတာမျိုး ဖြစ်သွားသည်။ အသည်းက စကားတစ်ခါပြောတိုင်း သိသာထင်ရှားစွာ ချန်ထွက်လာတဲ့ နှုတ်ခမ်းတွေကိုကြည့်ပြီး ရယ်ချင်စိတ်ကို မျိုသိပ်လိုက်၏။ လူကတော့ တကယ့်လူချောပဲ။

“မင်း ငါ့ကားပေါ်တက်ပြီး ဘာလုပ်တာလဲ ပြော”

“ဘာ”

ဂုဏ်ရည်ဆီက ဘာအသံက အကျယ်ကြီးထွက်လာပြီးမှ တစ်ကားလုံးဆီ မျက်ဝန်းက တဖျပ်ဖျပ် ခုကြည့်သည်။ ဘယ်လိုကြည့်ကြည့် ဂုဏ်ရည်ကားဆိုတာ ဘာတစ်ခုမှမလွဲ။

“ဘာလဲ...ဒါ ခင်ဗျားကားလား”

အသည်းစွဲမျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ပြီး ဂုဏ်ရည်ကားမေးပုံက မခိုးမခန့် မျက်နှာနှင့်ဖြစ်သည်။ ဒီကားမျိုး အသည်း ပိုင်သည်ဆိုတာ မယုံချင်တာမျိုး လုပ်ပြနေတော့ အသည်းစွဲရင်ထဲ ဖျင်းခနဲ ဖြစ်သွား၏။

“ဒီမှာ...မသိရင်မှတ်ထား၊ ဒီလို စက်ရုပ်ကား နို့နှစ်ရောင် ဒီပြင်ဦးလွင်မှာ စီးတဲ့သူ ဉာဏ်ယောက်ပဲရှိတယ်၊ အဲဒီလူက...”

“ဒါ ငါ့ကား၊ မန္တလေးက မနေ့ကမှ ဒီကိုရောက်တာ”
ကောင်လေးစကားကိုဖြတ်၍ အသည်းက ပြောလိုက်တော့ ကောင်လေးမျက်ခုံး တွန့်သွား၏။

“ကဲ...ငါ့ကားပေါ်က မင်းဆင်းတော့၊ ပြီးတော့ ငါ့ဆီက စားထားတဲ့မှန်တွေ၊ ဝိုင်ဖိုးတွေပါ တစ်ခါတည်းရှင်းနဲ့”

“ဟ...ဗလိုင်းကြီးပါလား၊ ခိုင်လုံတဲ့အထောက်အထား မကြည့်ရဘဲ ခင်ဗျားဆင်းခိုင်းတိုင်း မဆင်းနိုင်ပါဘူး၊ ဒီက ကားနံပါတ်က ၉၁၈၁”

“နီး...ငါ့ကားက ၉၈၁၈”
နှစ်ယောက်ပြိုင်တူ ထွက်ကျသွားတဲ့ အသံကြောင့် ဘစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ပြီးမှ

“ခင်ဗျားနံပါတ်က...”

“ကျစ်...ဇွတ်စား၊ ကဲ...မင်းကား မဟုတ်တာ သေချာ သွားပြီ၊ ငါ့မုန့်ဖိုးတွေ ရှင်းပြီး ဆင်း”

“အောင်မာ...နှင့်ချစ်ရာမလုပ်ပါဘူး၊ ဆင်းမှာပေါ့”

ဂုဏ်ရည်တူက ချက်ချင်း ကားတံခါးဖွင့်ပြီး ဆင်းဟန် ပြင်သည်။

“ဟာ...ဟေ့၊ မင်း ဒီအတိုင်း ဆင်းလို့မရဘူးလေ”

အသည်းစွဲက နောက်မှ ဂုဏ်ရည်တူ ကုတ်ကော်လံကို ဆွဲခံထားရတာကြောင့် ဂုဏ်ရည်က ဒေါသထွက်သွားပြီး သူ့လက် ကို ခါချသည်။

“ဖယ်စမ်းပါ၊ ဘာကိစ္စ စကားပြောရင် လက်ပါရတာ လဲ၊ ခင်ဗျား လူနားဝင်အောင် စကားမပြောဘူးလား၊ နေရာတကာ လက်မပါနဲ့”

“ဟ...မပါလို့ ရမလား၊ မင်းက သူများကားပေါ် တစ် လည်းထိုင်သေး၊ မုန့်တွေပါစားပြီး ရူးကွက်နင်းနေတာကိုး၊ မရှိရင် တောင်းစား၊ ငါက ခွက်ပါ လှူပေးလိုက်ဦးမယ်”

“ဟား...ခင်ဗျား မိုက်ရိုင်းလှချည်လား”

ဒေါသတွေထွက်ပြီး နီရဲလာသည့် ဂုဏ်ရည်တူမျက်နှာ ကို အသည်းက စိမ်မြေနပြေ စိုက်ကြည့်သည်။ ပြောလိုက်တာ လွန်မှန်းသိပေမယ့် ပြန်မလျှော့ချင်တော့။ ကိုယ် ခြေညောင်းခံပြီး

တကူးတက ဝယ်ထားတဲ့ အစားအသောက်တွေကို တစ်ထိုင်တည်း စားပစ်၍ နှမြောတာလည်းပါသည်။ နောက်ခန်းတစ်ခန်းလုံး အမှိုက်တွေနှင့် ပွနေတာ မြင်ရ၍ ဒေါသထွက်မိသည်။

“တောက်...ရုပ်ကြည့်တော့ သနားကမားနဲ့၊ အပြော အဆိုကျတော့ ရုန့်ရင်းကြမ်းတမ်းလိုက်တာ”

မျက်နှာတည့်တည့်စိုက်ကြည့်ပြီး ဂုဏ်ရည်တူ ပြောချ ဝံသလို အသည်းစွဲကလည်း တစ်ချက်ကရမစိုက်သည့် မျက်နှာ နှင့် ဂုဏ်ရည်တူ ခပ်မိုက်မိုက် ပြန်ကြည့်သည်။

“တွက်...ခင်ဗျားဟာတွေ ဘယ်လောက်ကျသ...ဆို တာ”

“မင်းစားထားတာ ငါးထောင့်ခုနစ်ရာနဲ့ လေးဆယ်ဖိုး”

“လျှာမရှည်နဲ့၊ ခြောက်ထောင်ပေးလိုက်မယ်၊ ယောက်ျား ငြီးတန်မယ့် ကပ်ကပ်သပ်သပ်”

“ယောက်ျားတွေ မကပ်သပ်ရဘူးလို့ ဘယ်သူပြောလဲ၊ ဒီလိုကံဆံတွေက ငါ့ အပူတပြင်းရှာထားတဲ့ငွေတွေ၊ တစ်ကျပ် တစ်ပြားတောင် အလေလွင့်မခံနိုင်ဘူး၊ သဘောပေါက်”

“အပူတပြင်းဆိုတော့ မီးသဂြိုဟ်စက်ထဲ ရောက်နေတဲ့ သောပါးစပ်ထဲက နှိုက်ထားတဲ့ ကူးတို့ခွေတွေပဲနေမှာ၊ သံသရာ ကြီး အပါမခံနိုင်ဘူး၊ ပေးမယ်”

ပြောပြောဆိုဆို ဂုဏ်ရည်တူ ပိုက်ဆံအိတ်ရှာတာ တစ်ကိုယ်လုံးသာ နဲ့သွားသည်။ ဘယ်နေရာမှ ရှာမတွေ့။ ပိုက်ဆံ နှင့် ဆင်ဆင်တူသော စက္ကူတောင် ထွက်ကျမလာ။ ကားပိုင်ရှင် ဆိုသူပုဂ္ဂိုလ် ဂုဏ်ရည်တူ ဖြစ်ပျက်နေပုံကို သေချာကြည့်ပြီး မျက်လုံးပြူး မျက်ဆန်ပြူးနှင့် မသင်္ကာသလို ကြည့်သည်။

“ပိုက်ဆံပါမလာဘူးဆိုပြီးတော့ မင်း ငါ့ကို ရောချက် မစဉ်းစားနဲ့နော်၊ ငါ ဒီအတိုင်းလွတ်ပေးမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ပိုက်ဆံ မပါရင် ပါတာပေးခဲ့”

“ဘာဗျ”

“ပါတာပေးခဲ့လို့ ပြောတာ”

“ဘာမှကိုမပါတာ”

“ဘာပြောတယ်”

ဒေါသကြောင့် ဆောင့်ခနဲ အသည်းစွဲ အော်တာကိုမ ကောင်လေးက ဂရုမစိုက်။ ဒီရုပ် ဒီအဆင်နှင့် ဂုဏ်ရည်တူကိုမျှ စားရမဲ့သောက်ရမဲ့ ထင်နေသလားမသိ။ ဂုဏ်ရည်တူက မချိမဆီ ဖောင်းပွတက်လာသော ဒေါသတွေကို တက်ခေါက်ရင်း ဟောင် ခွဲပစ်ကာ နားမှ နားကွင်းတစ်ဖက်ကို ဖြုတ်သည်။

“ရော...ယူသွား၊ ဒီနားကွင်းက အနည်းဆုံးတော့ တစ်သိန်းတန်တယ်”

နားက နားကွင်းကိုဖြုတ်ပြီး တစ်ဖက်လူကို ပေးလိုက် သည်။ အသည်းစွဲက မျက်စိရှေ့ ဖြန့်ပြလာသည့် လက်ဖဝါး ပြည့်ပြည့်ထဲမှ ရွှေနားကွင်းသေးသေးလေးကို ရွှေစစ် မစစ် သေချာ ကြည့်သည်။ မျိုးရိုးစဉ်ဆက် ဖန်းထိမ်လုပ်ကာ ရွှေဆိုင်ဖွင့်လာ သူတွေမို့ ဝါဝါမြင်တိုင်း ရွှေအတုအစစ်က ခွဲခြားတတ်ပြီးသား။

ရွှေစစ်ပြီဆိုမှ အသည်းက နားကွင်းကို လှမ်းယူကာ ဆကြည့်လိုက်၏။

“ဖြစ်ပါတယ်၊ မင်းနားကွင်း ပြန်လိုချင်ရင် အချိန်မရွေး ဆက်သွယ်လို့ရအောင် ငါ့ဖုန်းနံပါတ်”

“မလိုပါဘူး၊ ဒီလောက်လေးအတွက်နဲ့ ဖုန်းဆက်တောင်း ခုနဲ့ စိတ်မပါဘူး၊ ခင်ဗျားကို လှူထားတာ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ငါက ခေါင်းလောင်းထိုးပြီး ဆာရပါ ခေါ်ပေးဦးမှာ”

ကြည့်စမ်း...ဂုဏ်ရည်တူတို့ တွေ့ဖူးသမျှ ယောက်ျားတွေ ဆဲမှာ ဒီတစ်ယောက်က ရှားပါးပစ္စည်း။ ဒီလောက် အနီးကပ် ဆွဲဟယ်ဖက်ဟယ် ဖြစ်ကြတာတောင် ကျားမှန်း မမှန်း မသိ။ စာတွေတည်းငွေပဲမြင်နေသော လောဘအိုးကို စိတ်ပျက်စွာကြည့် ပြီး ကားပေါ်က ဆင်းလိုက်သည်။

ဂုဏ်ရည်တူ ကားပေါ်ကဆင်းကာ တံခါးကို အသံ

အကျယ်ကြီးမြည်အောင် ဆောင့်ပိတ်သည်။ အနိုင်မခံ အရှုံးမခံ
လိုသော သူရဲကောင်းမာနမျိုးနှင့် ကျောခိုင်းလာရပေမယ့် ရင်ထဲ
ပြည့်တက်လာသော ခါးသီးခြင်းတွေက လောကကြီးမှာ ဒီလောက
ငွေမက်တဲ့ယောက်ျားကို ဒါ ပထမဆုံး မြင်ဖူးခြင်းဖြစ်၍ပါ။

အခန်း (၁၁)

“နှင်းဆီနီနီ”

“အယ်...ရွှေ...ရွှေကျွန်း”

ကိုယ့်အမည်ကို ရင်းနှီးစွာခေါ်လာသည့် အသံကြောင့်
နှင်းဆီနီ နောက်ကိုလှည့်အကြည့် မြင်ရတဲ့မြင်ကွင်းကြောင့် ကိုယ့်
ဇာတိတွေကိုတောင် မယုံနိုင်အောင်ဖြစ်သွားကာ ရင်ထဲမှာ လွမ်း
ဆွတ်ခြင်းကိုယ်စားပြုသော အပြုံးတွေနှင့် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး စိုက်
ထည့်နေတာ အကြာကြီးဖြစ်သည်။

ရွှေကျွန်းက သူ့ရှေ့ရှိ အဝါပျော့ရောင် ရင်ပြတ်ဂါဝန်ရှည်
ကြီးက ခါးနားမှာ ယန်းပွင့်အကြီးကြီးတစ်ခုပါကာ ခူးအထက်နား
လောက်အထိ ရှေ့တစ်ခြမ်းကို ခွဲချထားသဖြင့် နှင်းဆီနီဟာ ဟိုး

အရင်နှစ်များစွာကအတိုင်း နုပျိုဆဲ။ နှုတ်ခမ်းတွေ မျက်ခွံတွေထို့
ရွှေဝါရောင်ရင့်ရင့် တင်ထားသည်။ ပါးပြင်ကျတော့ ကြေးနီရောင်
သမ်းကာ ဆံပင်အားလုံးကို အပြောင်သိမ်းပြီး ဆံထုံးပွပွထုံးထုံး
ပုံက ခေတ်မီ၏။ ဖုန်းပွင့်ဝါရောင်နားဆွဲနှင့် ပင်(နီ)ဆယ်ဟီး(လီ)
က အဝါရောင်မို့ ဒီည ဒင်နာမှာတော့ သူမက အဝါရောင်နတ်
သမီးအဖြစ် ငှာချင်တိုင်း လှတာကို ငေးနေဖြစ်သည်။

“နင်...နင်က အရင်အတိုင်းပဲနော်၊ အလှအပကြိုက်
တုန်း၊ ဖက်ရှင်ကျတုန်း၊ ပြီးတော့ နုပျိုတုန်း”

“အံ့မယ်...နင်ကျတော့ရာ၊ ဟွန်း...ဟိုးအရင်ကလိုပဲ၊
ပုဆိုးနဲ့ တိုက်ပုံဒီဇိုင်းနဲ့၊ ဒင်နာလာတာများ ရွှေဖလားရောင်ပုဆိုး
နဲ့၊ စတစ်ကော်လံနဲ့၊ တော်သေးတာပေါ့၊ တိုက်ပုံအစား ဆွယ်တာ
ချိုင်းပြတ်လေး ဝတ်လာပေလို့”

“ငါက ငယ်မူငယ်ကျင့်ကို ထိန်းသိမ်းတဲ့သဘောပါဟာ
ပြီးတော့ မြန်မာဝတ်စုံဝတ်မှ ယောက်ျားပီသတယ်လို့ ယူဆတဲ့
တက္ကသိုလ်ကျောင်းက ငွေလမင်းအတွက်”

“အံ့မယ်...သွားစမ်းပါ”

နီနီက အချမ်းပြေသောက်ရန် ကိုင်ထားသည့် ဝိုင်ခွက်
နှင့်ပဲ မျက်နှာကိုမြှောက်ကွယ်သည်။ မန္တလေးသူနှင့် ပြင်ဦးလွင်သား
က တက္ကသိုလ်တစ်ခုတည်းမှာ ဆုံခဲ့ကြတာ မဆန်းပါ။ ကျောင်းသူ

ကျောင်းသားဘဝကို ပျော်ရွှင်စွာ ဖြတ်သန်းရင်း သံယောဇဉ်တွေ
နှင့် ချည်နှောင်ခဲ့ကြပေမယ့် ရင်ဖွင့်ဖြစ်ခဲ့တဲ့အထိ မပွင့်လင်းခဲ့ကြ။

“ငါက အစ်ကိုအကြီးဆုံးဆိုတော့ မိဘစီးပွားရေးကို
ဦးစီးရမယ်သူ၊ ပြီးတော့ အမေ မရှိတော့တဲ့ မိသားစုမှာ အဖေ
အဆုံးအဖြတ်ကို နာခံပြရမယ့် သားအကြီး၊ အဲဒီအကြောင်းတရား
တွေကြောင့် နှလုံးသားရဲ့တောင်းဆိုချက်ကို လွှဲလျှူရှုထားရတယ်
နင်းဆီနီနီ၊ ဒါပေမဲ့ အခါအခွင့်သင့်ခဲ့ရင်တော့ ငါ့ရင်ထဲမှာ ဘာ
တွေရှိတဲ့အကြောင်း နင့်ကို ပြောပြချင်တယ်”

စာမေးပွဲနောက်ဆုံးနေ့မှာ ရီဝေခြင်းအကြည့်တွေနှင့် သူနဲ့
နှစ်ယောက်တည်းတွေ့တုန်းက သူပြောခဲ့တဲ့ စကားတွေ နီနီ မေ့မရ
သေးပါ။

“မန္တလေးနဲ့ ပြင်ဦးလွင်က နီးနီးလေးပါ၊ ရွှေကျွန်းရယ်”

သူ့ကိုနှစ်သိမ့်တာလား၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကို နှစ်သိမ့်ခဲ့တာလား
သေချာပေမယ့် နီးရက်ဝေးခဲ့တာ သူမတို့လက်တွေ့ပင်။ ဆန့်ကျင်
ဘက် အရောင်အသွေး၊ ကွာခြားသော ရာသီဥတုတွေနှင့် ကျောချင်း
တပ်သော မြို့နှစ်မြို့က သူမတို့နှစ်ဦးက သုံးနှုန်းလေးလို မျက်နှာ
မူရာ အရပ်ချင်း မတူခဲ့ကြပေမယ့် မေ့မရ မုန်းမရသော ခံစား
ချက်တွေက အဟောင်းမှအသစ်အဖြစ် နီးထလာတာကိုတော့ ဝန်ခံ
ရမည်။

“နင် မန္တလေးမှာပဲပေါ့...ဟုတ်လား နီနီ”

“အစစ်ပါရှင်၊ ငါက မန်းသူစစ်စစ်လေ၊ ပြီးတော့ မေးတို့ရဲ့ဆိုင်နဲ့ ပန်းထိမ်ကိုပဲ ဆက်ဦးစီးရတာပေါ့၊ နင်ရော နိုင်ငံခြားထွက်သွားတယ်ဆို၊ ပြန်ရောက်တာ ကြာပြီလား”

“မကြာသေးဘူး နီနီ၊ ပြီးခဲ့တဲ့လကမှ ပြန်ရောက်တာ အဖေ ဆုံးခါနီးရောက်လာတော့ အဖေဝေယျာဝစ္စတွေနဲ့ ခြံအထဲတွေကြား အနည်ထိုင်အောင် ကြိုးစားနေရတာ”

“ဪ...နင့်အဖေ ဆုံးသွားပြီလား”

“အေး...နဲ့မိဘတွေရော”

“ဆုံးပါးသွားကြပါပြီ”

“ဪ”

နှင်းဆီနီတို့နှစ်ယောက်ကြား ပြောစရာစကား မရှိတော့သလို တိတ်ကျသွားပြန်သည်။ မတွေ့တာကြာတဲ့ သူငယ်ချစ်တွေတွေ့ချင်းတော့ ဝမ်းသာသည်။ ထို့နောက် ကိုယ့်ရင်ခုန်ဘက် ဘဝရပ်တည်မှုကို သိချင်လာပြန်၏။ သူဟာ တစ်ကိုယ်တည်းလား၊ ပျော်ရွှင်စရာ မိသားစုဘဝနှင့်လားဆိုတာကို မေးချင်ပေမယ့် နှုတ်မရဲသလို ကိုယ်မကြားချင်တာ ကြားမှာလည်း စိုးရိမ်မိ၏။

အတွေးတွေက ရင်ထဲ ဗလောင်ဆူနေပေမယ့် အပြင်ကတော့ ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်။ ရွှေကျွန်းကလည်း ‘နင် အိမ်ထောင်’

ထွေးပြီလား’ လို့ မေးရန် ရင်ထဲ အားယူပေမယ့် ပါးစပ်က ထွက်။

“နင်က ဒီဒင်နာကို ဘယ်လိုလုပ်ရောက်လာတာလဲ”

ကြည့်...မေးချင်တာက သပ်သပ်။ မေးဖြစ်သွားတာ တခြား။ နီနီကလည်း မျှော်လင့်တာမမေးဘဲ မဆိုင်တာဘဲ လာမေးနေတဲ့ ရွှေကျွန်းကို စိတ်တိုတိုနှင့် ဘုပြောလိုက်သည်။

“ဟဲ့...ဖိတ်လို့လာတာပေါ့၊ တကတည်း ဘာတွေ လာမေးနေမှန်းမသိဘူး”

“မဟုတ်ပါဘူးဟာ၊ ငါက သတို့သမီးနဲ့ ခင်တာလား၊ သတို့သားနဲ့ခင်တာလားလို့”

“သတို့သမီးနဲ့ ခင်တာပေါ့၊ ကဲ...ရှင်းပြီလား၊ နင်သိချင်တာ ဒါပဲဆိုရင် ငါသွားတော့မယ်၊ အေးလာပြီ၊ အပေါ်က ခြုံထည် သွားယူတော့မယ်”

“ဟ...ဟ...နေပါဦး နီနီရယ်”

အဲဒီတော့မှ ရွှေကျွန်းက ကသောကမျော ထတားတော့လည်း မသွားဖြစ်။

“ဟို...ငါသိချင်တာက နင် အခုထိ တစ်ယောက်တည်းပဲလားလို့”

“မဟုတ်ဘူး...သုံးယောက်”

နီနီက စိတ်ဆိုးမပြယ်သေးဘဲ ရွဲဖြေသည်။

“ဟာ...သုံးယောက်တောင်”

ချက်ချင်းကြီး ရွှေကျွန်းမျက်နှာက နေလောင်ပန်းလို ညိုချုံးကျသွားတာများ မြင်ရက်စရာမရှိ။ သူ့နဖူး သူရိုက်ကာ ယူကုန်မရ ဖြစ်သွားဟန်နှင့်...

“ငါ နင့်ကိုတွေ့တုန်းက ခံစားလိုက်ရတဲ့အပျော်တွေ အခုတော့ အလဟဿဖြစ်ကုန်ပါပြီဟာ၊ အေးပေါ့လေ၊ နှစ်တွေကြာပြီဆိုတော့လည်း”

“နီနီ...ဒီမှာ ခြံထည်”

ပြောလက်စ ကြေကွဲစကားက ဒီနေရာတင် တစ်ခန်းလောက်လေသည်။ ဝါဝါက ညီမဖြစ်သူကို သိုးမွေးခြံထည် လှမ်းဆီရင်း ရှေ့ကပုဂ္ဂိုလ်ကို အကဲခတ်၏။ စေတနာရှိလွန်းလို့ ညီမဖြစ်သူ ချမ်းနေမှာစိုးလို့ လာပေးတာမျိုးမဟုတ်ချေ။ အဝေးက လှမ်းကြည့်တာနှင့် နီနီနှင့် သူစိမ်းယောက်ျား စကားလက်ဆုံကျနေတာတွေ့ရ၍ စုံစမ်းရန် ကွင်းဆင်းလာခဲ့တာမျိုး။ ညီအစ်မချင်းမို့ ဒါမျိုးမြင်ပြီးသား။ နီနီက ရွှေကျွန်း မတွေ့အောင် အစ်မဖြစ်သူ၏ မျက်စောင်းရွယ်ရင်း ခြံထည်ကို ဆောင့်ခနဲဆွဲယူကာ အစ်မထံ ကျေးဇူးတင်စကား ပြောလိုက်၏။

“ရပြီ...ကျေးဇူး ဝါဝါ၊ နင် ပြန်ချင်ရင်ပြန်နှင့်၊ ငါ

ဒီမှာ သူငယ်ချင်းနဲ့တွေ့”

“ကိုကျွန်း”

ခေါ်သံနှင့် ထပ်ရောက်လာသူက ရွှေလွန်း။ ပါးစပ်ကသာ ကိုကျွန်းလို့သာခေါ်တာ။ အကြည့်က ကိုကျွန်းရှေ့တွင် ရပ်နေသော မချောနှစ်ယောက်ဆီ ဒိုင်းခနဲ စိုက်ရောက်သွားပြီးမှ ဝါဝါဆီမှာ ရပ်တန့်သွား၏။

“ဝါဝါ...နင် ဝါဝါ မဟုတ်လားဟင်၊ ငါ အိမ်မကျာက နင်နဲ့ ခုံခံပါတတ်ခံခဲခြားတဲ့ ရွှေလွန်းလေဟာ၊ မမှတ်မိဘူးလား”

“အောင်မာ...ကောင်စုတ်၊ မမှတ်မိဘဲ နေမလားဟဲ့၊ လောင်းကြေးထပ်ပြီး နင် ငါ့ကို ရည်းစားစကားပြောခဲ့တာလေ”

“အဲဒီလို မပြောနဲ့လေဟာ၊ ဟို...လောင်းကြေးရတော့ နင် ရယ်ယာတစ်ဝက်ခွဲခဲ့တာပဲကို”

“မခွဲလို့ရမလားဟဲ့၊ နင်နဲ့ငါနဲ့ ရည်းစားဟန်ဆောင်ပြီး သူငယ်ချင်းတွေ့ရှေ့ နေပြရတာ၊ ငါ နှစ်နာတယ်လေ”

ရွှေလွန်းက နက်ပြာမှိုင်းမှိုင်း တဆက်တည်း ဂါဝန်ရှည်က ခုအောက်နားမှာ ကားထွက်သွားကာ အဖြူရောင် သိုးမွေးခြံထည် ခြုံထားတဲ့ ဝါဝါကို နှစ်သက်မက်မောခြင်းများစွာနှင့် ငေးရင်း ရင်ခွန်လာ၏။

“အေးဟာ...အဲဒီတုန်းကတည်းက ဟန်ဆောင်မဟုတ်

ဘဲ တကယ်အတည်ဖြစ်ခဲ့ရင်”

“အို...တော်စမ်းပါ”

တစ်ယောက်က မြတ်နိုးခြင်းနှင့် ရယ်ပြီးပြီး။ တစ်ယောက်က ရှက်ရွံ့ခြင်းများနှင့် ပြုံးစေ။ ရွှေကျွန်းက ကိုယ်တွေ့ထက် နှုတ်လျှာသွက်၍နေကာ မိတ်ဆက်ရင်း ငယ်ကျီးငယ်မှာတွေ ခေါ်နေတဲ့ ညီကိုကြည့်ပြီး ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့်။ နီနီကလည်း ထိုနည်းလည်းကောင်းအတိုင်း တအံ့တသြကြီး ဖြစ်နေချိန်မှာပဲ-

“ကိုကျွန်း...ဒါ ကျွန်တော့်ရဲ့ငယ်ကျွမ်းဆွေ၊ နှင်းဆီ ဝါဝါတဲ့၊ ဟဲ့...ဒါက ငါ့အစ်ကို ရွှေကျွန်းတဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့၊ တွေ့ရတာဝမ်းသာပါတယ်၊ ဒါ ဝါဝါညီ နှင်းဆီနီနီပါ၊ နီနီ...ဒါက ငါ့သူငယ်ချင်း ရွှေလွန်းတဲ့၊ သူ့အရွယ် ရွှေလွန်းအစ်ကို”

ဒီထက်တော့ နီနီတို့ အညံ့မခံနိုင်ပေ။ ဆတ်ခနဲ မျက်နှာ ကိုမော့ရင်း

“သူနဲ့ငါလည်း သူငယ်ချင်းပဲ”

“ဟုတ်တယ် ရွှေလွန်းရ၊ သူက ငါ့ရဲ့တက္ကသိုလ်ကျောင်း က ငွေလမင်း၊ ဒါပေမဲ့ အခုတော့ ဒီလမင်းကို ငါ ဆုံးရှုံးရဦးမယ် ပြီကွာ၊ အခု သူက တစ်ယောက်တည်းမဟုတ်တော့ဘူးတဲ့၊ အခု ယောက်တောင်တဲ့ကွ”

ငိုသံပါကြီးနဲ့ ပြောလာတဲ့ ရွှေကျွန်းကြောင့် ရွှေလွန်းက

“မဟုတ်ပါဘူး၊ အဲဒါက...”

နှင်းဆီနီနီကလည်း ဘယ်ကစ ဘယ်လိုရှင်းပြရမှန်းမသိ ခဲ့ ဝါဝါကို လှမ်းကြည့်သည်။

“နင် ရှင်းပြလိုက် ဝါဝါရယ်၊ ငါ သူ့ကိုစလိုက်တာ အရှိန်များပြီး ဘရိတ်ဖမ်းလို့မရတော့ဘူး”

“ဖြစ်ရမယ်”

“ဒီမှာ...အဲဒီသုံးယောက်ဆိုတာ မောင်နှမတွေကိုပြော ဘာရှင့်၊ အခုချိန်ထိ နီနီရော ဝါဝါရောက အပျိုကြီးတွေရှင့်”

“အရေးထဲ ဒင်းက ကြော်ငြာဝင်သေး”

မကျေမနပ်နှင့် နီနီက ရေရွတ်ပေမယ့် ကြားအောင်မပြော ရဲ။ ဝါဝါက လောလောဆယ် သူမ ကျေးဇူးရှင်။ ရွှေညီအစ်ကို နှစ်ယောက်ကတော့ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်က အဓိပ္ပာယ်ပါပါ ပြုံးလိုက်ကြသည်။

“ကိုကျွန်းရေ...ငါတို့ မောင့်အချစ်မြားစူးကြစို့”

ကြေးကြော်သံက အားပါးတရနှင့်။ လူပျိုကြီးဘဝတွေ ထဲက ကျွတ်လွှတ်ဖို့ မဟာအခွင့်အရေးကြီးတစ်ခု ရသွားသည်။

အခန်း (၁၂)

“ဒီပုံဆိုရင်ရော”

“အာ...ကိုကျွန်းပုံကြီးကလည်း၊ ခြောက်လသားထဲ ဖင်ပြောင်ပုံကြီးကို၊ ဟိုက ဘောဘီမိုင်းကြော်ငြာတယ် ထင်သွားဦးမယ်”

အစ်ကိုဖြစ်သူ ယူလာပြသည့် ဓာတ်ပုံကိုကြည့်ပြီး ရွှေလွန်းက စိတ်ပျက်လက်ပျက် ညည်းသည်။

“ဒီပုံကို မင်း ကွန်ပျူတာအစွမ်းနဲ့ လှတပတဖြစ်အောင် ကွာ လုပ်ရင်ရော”

“ကိုကျွန်း”

ရွှေလွန်းက ဆောင့်အောင့်ခေါ်ကာ ဆုံလည်ကို တစ်ပတ်

ထည့်ထိုင်တော့ အစ်ကိုဖြစ်သူနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်ဖြစ်သွား၏။

“ကွန်ပျူတာနဲ့ ပြုပြင်တယ်ဆိုတာ ရှိပြီးသားပုံတွေကို ဆွဲဆောင်၊ ဆွဲဆောင်မှုအားကောင်းအောင်၊ အပြစ်အနာအဆာရှိရင် နဲ့တွေယ်ရအောင်ပဲ လုပ်လို့ရတာ၊ ငယ်တာကို ကြီးအောင်၊ ကြီးတာကို ငယ်အောင်တော့ လုပ်လို့မရဘူးလေ၊ ကိုကျွန်းက တကယ် စားတယ်ဗျာ”

“ဟ...ငါ စားတယ်တော့ မပြောနဲ့လေ၊ မိန်းကလေးနဲ့ ထူတာဆိုလို့ တစ်ပုံမှမတွေ့ဘူး၊ ရှိတာမှ ပုံက ဆယ်ပုံမပြည့်ဘူး၊ မပြည့်တဲ့အထဲ အကုန် ကိုးရိုးကားယားနဲ့ချည်းပဲ”

စိတ်ပေါက်ပေါက်နှင့် လက်ထဲ စုကိုင်ထားတဲ့ ဓာတ်ပုံတွေကို ရွှေကျွန်းက စားပွဲပေါ် ပစ်ချသည်။ ဟုတ်တော့လည်း ဆုတ်သည်။ နဂိုကတည်းက ဓာတ်ပုံရိုက်တာတွေ၊ ပဲများတာတွေ ခါးသနာမပါသော ဂုဏ်ရည်တူမှာ ပြုလောက်စရာ ဓာတ်ပုံဆိုတာ မရှိ။

လျှပ်စစ်ဂစ်တာကြီးလွယ်၊ လူရိုင်းတွေလို မျက်နှာမှာ ဆေးရောင်စုံခြယ်ထားတဲ့ပုံ ယူမလား၊ အိမ်သာ ကမုတ်မှာထိုင်ပြီး ခါးအောက်ပိုင်းကို သတင်းစာနဲ့ကွယ်ကာ အီးညစ်နေတဲ့ နို့တွတ္တဒီမိုင်းကြည့်မလား၊ အားကစားစွယ်ကျယ်ကြီးဝတ်ပြီး ဝိတ်မနေတဲ့ပုံကို ရှုစားမလား၊ ရိုက်တော့ ရိုက်ထားသည်၊ ဒါပေမဲ့

တစ်ခုမှ အရာမဝင်။ ပြီးတော့ မယ်မင်းကြီးမက ပြောသေးသည်။

“ဓာတ်ပုံဆိုတာ ကိုယ့်ရဲ့အလှအပကို မှတ်တမ်းတင်တာ၊ မှတ်တမ်းတင်တယ်ဆိုကတည်းက တစ်ချိန်မှာ ပျောက်ကွယ်သွားမှာစိုးလို့ ကြိုထိန်းသိမ်းထားတာမျိုး၊ ဂုဏ်ရည်အလှက မှတ်တမ်းတင်ပြီး ထိန်းသိမ်းထားစရာမလိုဘူး၊ အဲဒါ ဘာဖြစ်လို့လဲ သိလား အဟွန်း... ဘယ်အခါမှ ပျောက်ကွယ်သွားမှာမဟုတ်လို့ဘဲ”

ကြားစတုန်းက သူတို့ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် တံတွေးသီးသူသီး၊ အခုအောင် ဗိုက်နှိပ်ရယ်လိုရယ်နှင့် အတော်ကြီး ပွဲကျခဲ့သည်။ အခုတော့ ပွဲမကျဘဲ စိတ်ဓာတ်ပဲကျချင်ချင်။

“နီနီတို့မှာ အင်မတန်ကပ်စေးနေတဲ့ မောင်တစ်ယောက်ရှိတယ်”

“ရည်းစားလည်း မထားဘူး၊ သူပိုက်ဆံတွေ ကုန်အောင် သုံးမှာစိုးလို့တဲ့”

နှင်းဆီညီအစ်မဆီမှ ထိုသတင်းကြားရသောအခါ သူတို့ညီအစ်ကိုတွေ တိုင်ပင်စရာမလိုဘဲ ပရောဂျက်တစ်ခုဆွဲခဲ့သည်။

“နီနီတို့လိုပဲ ကိုယ်တို့မှာလည်း ထိန်းမရ သိမ်းမရ ညီမတစ်ယောက်ရှိတယ်”

“အဲဒီညီမနဲ့ ဝါဝါတို့မောင်နဲ့ကို အောင်သွယ်ပေးလို့ရင်ရော”

ရွှေကျွန်းက သူနီနီနှင့် ညှိသည်။ ရွှေလွန်းက ဝါဝါနှင့် နူးတိုက်ဒူးတိုက် ဆွေးနွေး၏။ ရလဒ်က သဘောတူသည်။ အမြန်ဆုံး အကောင်အထည်ဖော်ရန် ဆုံးဖြတ်ချက်ချပြီးမှာ ညီမသောက်ဂျားရအောင် အစီအစဉ်ဆွဲကြသည်။

“သေတမ်းစာထဲမှာ သုံးယောက်လုံး တစ်ပြိုင်တည်း ခင်လာဆောင်ရန်ပဲကွ၊ ဂုဏ်ရည်နဲ့ နီနီမောင်နဲ့သာ အဆင်ပြေရင် ခင်နေ့ငါက ပွဲသိမ်းပဲ”

ရွှေကျွန်းက ခမ်းသာအမြူးသလောက် တစ်ဖက်ကလည်း နှင်းဆီနီနီ မောင်အခြေအနေကို စုံစမ်းရသေးသည်။

“ငါတို့ညီမလေး ဒူးနဲ့မျက်ရည် သုတ်နေမှာစိုးတယ်ကွ၊ ကော်ကြာ အသည်းစွဲဆိုတဲ့ကောင်က”

“အဲဒါတော့ မင်း ဘာမှမပူနဲ့ ကိုကျွန်း၊ ငါ ဝါဝါနဲ့ နှင်းပြောတိုင်း လှည့်ပတ်အစ်အောက်ပြီးပြီး၊ လောင်းကစားတို့ မိန်းမဆိုတာ ငွေကိုဖြုန်းတီးတဲ့အရာဆိုပြီး ရာသက်ပန် ဘုရားလှူထားတဲ့ကောင်တဲ့ကွ၊ ဒီကောင်ရဲ့ မကောင်းတဲ့စရိုက်က ကပ်စေးလည်းတာ တစ်ခုပဲ”

“ဒါဆို ငါ့ညီမက အသုံးအဖြုန်းကြီးပုံနဲ့ ဒီကောင်ပဲ နူးမျက်ရည် သုတ်ရမှာ ကျိန်းသေတယ် ဟောကောင်”

အားလုံး စိတ်ချရပါပြီဆိုမှ အောင်သွယ်ရန် ပို့ပေးရမည့်

ဓာတ်ပုံက မရှိပြန်သောအခါ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် စိတ်ညစ်ကြပြန်သည်။

“ဒုန်း”

သူတို့အခန်းတံခါးကို ဝှန်ခနဲ လာထုသည့် မြည်သံ အကျယ်ကြီးကြောင့် စိတ်ညစ်ခြင်းအတွေးတွေ ကြက်ပျောက် ငှက်ပျောက် ပျောက်သွားကာ အခန်းပေါက်ဝကို လှမ်းကြည့်မိကြ၏။

“ဟ...ဘာလဲဟ”

“အခန်းရှေ့က ဘယ်သူလဲ”

ရွှေလွန်းက လှမ်းအော်မေးသည်။

“ဂုဏ်ရည်ကိုယ်ရံတော် ဂျက်မပါရှင်၊ အခန်းတံခါးဖွင့်

ယဉ်ကျေးမှုအရ အသံပေးတာပါ”

“နင့်အသံပေးပုံကလည်း ငလျင်လှုပ်သွားသလားထင်ရတယ်”

“ကဲ...ဝင်နဲ့”

ရွှေလွန်း ခွင့်ပြုမိန့်ပေးမှ အခန်းတံခါး ရုပ်ခနဲပွင့်သွားကာ ဂျက်မနဲ့အကြီးက အရင်ဝင်လာသည်။ တံခါးဘေး ဘယ်ညာမှာရပ်ရင်း အတွင်းသို့ ပြိုင်တူလက်ဆန်တန်းမှ ဂုဏ်ရည်က အခန်းထဲ တစ်လှမ်းချင်းဝင်လာ၏။

“ဟ...ဟ...ဒါ ဘာဒီမိုင်းလဲ”

ရွှေလွန်းက အလန့်တကြား ထအော်သည်။ ရွှေလွန်းက ဆိုင်ရာမှ ဝှန်ခနဲ ထရပ်တော့ ဆုံလည်ခုံကို နောက်ခြေနှင့် ပိတ်တန်သလိုဖြစ်သွားကာ ခုံက ဒိုင်းခနဲ နောက်ပြန်ပစ်ကျ၏။

“ဂုဏ်ရည် ဒါ နင် ဘာအစူးထတာလဲဟင်”

“နင်...မိန်းမစိတ်ပေါက်သွားပြီလား၊ ဟုတ်လား”

မိန်းမအင်္ကျီ အတွန့်အတက်တွေနဲ့ တကယ့်မိန်းကလေး ခုံစံအပြည့် ဖမ်းထားသည့် ဂုဏ်ရည်ပုံစံကို တအံ့တဩ လက်ညှိုးတထိုးထိုးနှင့် အနားရောက်လာတဲ့ အစ်ကိုနှစ်ယောက်ကို ဂုဏ်ရည်က နောက်ခြေတစ်လှမ်း ဆုတ်ရှောင်ရင်း မျက်ခုံးတွန့်ကြည့်သည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲ...အဲဒါက”

“အောင်မာ...အဲဒီစကား ငါတို့ကမေးရမှာ၊ ကဲ...ပြောခန်း၊ နင် အရေခွံပြောင်းလာတဲ့အကြောင်း”

ဂုဏ်ရည်တူက ခရမ်းရင့်ရောင် လည်ထောင်ရင်ဖုံးမှာ ခင်ဘတ်နားမှာ ဇာနားတပ်ဖြစ်ကာ ခရမ်းရောင်ပိုးသားနဲ့ တွဲချုပ်ထားသည်။ အင်္ကျီအရမ်းရင့်ပေါ် အဖြူလှိုင်းစိပ်စိပ်ပါသော ချိတ်ထောင့်နှင့် တိုတိုအုပ်အုပ် ညှပ်ထားသော ဆံပင်ကို ခရမ်းရင့်ရောင် ကျောက်စိကလစ်နှင့် နားထင်နှစ်ဖက် သိမ်းတင်ထားတာကြောင့်

ဂုဏ်ရည်တူလို့ ပြောရပေမယ့် အရင် ဂုဏ်ရည်တူ မဟုတ်တော့ သေချာသည်။

“အပေါ်ယံ အရေခွံပဲဖြောင်းတာ၊ ဂုဏ်ရည်အတွင်းမိမိကတော့ မပြောင်းဘူးနော်၊ သိပ်ဝမ်းသာမနေနဲ့...ဟွန်း”

ပြောပြောဆိုဆို ချိတ်ထဘီကို လက်နှစ်ဖက်နှင့် စုံမသွားတာက ယောက်ျားလေးတွေ ပုဆိုးမတဲအတိုင်း။ ဖြစ်သလို လမ်းလျှောက်ပုံကလည်း တစ်စက်မှ မညင်သာသောခြေလှမ်းကျင့်တွေနှင့် ကိုကျွန်းခုတင်ပေါ် ဂုန်းခနဲ ဆောင့်ခနဲ ထိုင်ချသည့် အစ်ကိုနှစ်ယောက်ကတော့ ဟာခနဲ ဟင်ခနဲတွေဖြစ်အောင် လှုပ်တတ်သည့် ဂုဏ်ရည်တူကို အသက်မရှူ၊ မျက်တောင့်မစေ၊ ငေးမောကောင်းဆဲ။

“ဂုဏ်ရည် ရန်ကုန်သွားမလို့”

“ဘာ”

“ဘယ်လို”

ဂုဏ်ရည်တူနား ချက်ချင်းရောက်ကာ တစ်ယောက်တစ်ခွန်းအော်တာကြောင့် ဂုဏ်ရည်တူက ပခုံးကျုံ့၊ နားပိတ်ထားသည်။

“ဘာလို့ဝိုင်းအော်တာလဲ၊ ဂုဏ်ရည် ရုပ်သံလိုင်းတစ်လိုင်းမှာ အစီအစဉ်ကြေညာသူ သွားလျှောက်မလို့”

“နင်က”

“ဟုတ်တယ်”

“ဘာ”

မယုံနိုင်သလို ဝမ်းခေါင်းသံကြီးနှင့် ကိုလွန်းက မေးသည်။

“ဂုဏ်ရည်က အခိုင်အမာခေါင်းညိတ်ပြတော့ အားလုံး အကြောင်ကြောင် ဖြစ်ကုန်သည်။

“သူတို့သတ်မှတ်ထားတဲ့ အရပ်အမြင့်၊ ကိုယ်အလေးချိန်၊ နောက် သွက်လက်ချက်ချာရမယ်ဆိုတာရယ်၊ ကွန်ပျူတာက ချွမ်းကျင်ရယ်၊ အိမ်ထောင်မရှိရယ်နဲ့”

ရွှေကျွန်းက အချက်အလက်တစ်ခုစီကို လက်ချောင်းချိုးပြောပြနေသည့် ညီမငယ်ကို စိုက်ကြည့်သည်။ ရုပ်တည်ကြီးနှင့် ပြောနေရာက မေးဖျားကို လက်ညှိုးလက်မနှင့် ပွတ်ဆွဲကာ ဂုဏ်ရည်တူ မျက်နှာမှာ အပြီးတစ်ခု လှစ်ခနဲပေါ်လာပုံက ချစ်စရာ။

“အဟွန်း...နောက်ဆုံးအချက်၊ ရုပ်ရည်ချောမောရမည်နဲ့ အဲဒီအချက်က ဂုဏ်ရည်နဲ့ အကိုက်ညီဆုံးပဲ”

“နေစမ်းပါဦး၊ အဲဒီရုပ်သံလိုင်းကခေါ်တဲ့ အစီအစဉ်ကြေညာသူက ယောက်ျားလား၊ မိန်းမလား၊ ဒါမှမဟုတ် နင့်လိုအမျိုးမျိုးရောက် ဒီမရောက်တွေရော ခေါ်လို့လား”

ဂုဏ်ရည်တူအနားမှာ ဝင်ထိုင်ရင်း ညီမဖြစ်သူ တစ်ကိုယ်

လုံး စေ့စေ့ကြည့်ကာ ကိုလွန်းက ဘာလိုင်းကြီး ဝင်ပွဲ၏။ ဒါ
ဆို လက်သွက်ပြီးသား ဂုဏ်ရည်က ရွှေလွန်းမေးရိုးနား လက်
ဆုပ်နှင့် ဖိကြိတ်ထိကပ်ထားလိုက်ပုံက မြန်သည်။

“ကိုလွန်း...ကိုင်အပေါက်ခံချင်လား၊ ခါးကျိအ
လိုချင်လား၊ ကြိုက်ရာရွေးနော်၊ ဂုဏ်ရည်က သည်းခံပေး
ဂုဏ်ရည်တပည့် ဂျက်မက သည်းမခံဘူး”

ဂုဏ်ရည် မျက်စပစ်ပြရာမှာ ပေါင် နှစ်ရာကိုးဆယ်
ရှိသော ဂျက်မက ယိုး ယာ(စ်)ဆိုပြီး သိုင်းကွက်တွေ ထုတ်
နေသေးသည်။

“တော်စမ်း...ရပ်ခိုင်းစမ်းပါဟာ၊ ငါ သူ့အသံကြ
တာနဲ့တင် အသည်းအူတွေ ပြောင်းပြန်လှန်လာလွန်းလို့”

“လူပါ ပြောင်းပြန်လှန်အောင် လုပ်ပစ်မယ်၊ ဘာမှ
လဲ”

ဂုဏ်ရည်တူက ကိုလွန်းကို လေသံနှင့် လှမ်းခြိမ်းခြာ
နေသေးသည်။

“နေပါဟာ၊ ဝေးဝေးမှာပဲ၊ လူပြောင်းပြန်လုပ်မှ နင်
မမြင်သင့်တာတွေမြင်ပြီး အသက်ရှူရပ်သွားမယ်”

“အခုလည်း ငါတို့ကို အသက်ရှူရပ်ကိန်းဆိုက်အောင်
ဂုဏ်ရည် လာပြောနေတာပဲကွ ရွှေလွန်းရ”

အခုမှ ကြားဖြတ်ဝင်ပြောသော ရွှေကျွန်းစကားကြောင့်
အင်နမန်ယောက်စလုံး အစ်ကိုအကြီးဆုံးကို လှည့်ကြည့်သည်။

အကြောင်းဟဲ့ဆိုရင်တော့ အစ်ကိုကြီး အဖအရာဆိုတဲ့ စကား
နဲ့ ဂုဏ်ရည်တို့က ရွှေကျွန်းကို ဦးစားပေးသည်။ အလေး

သည်။ အားကိုးတာလည်း ပါမည်။
ဒီအစ်ကိုနှစ်ယောက်စလုံးက နိုင်ငံရပ်ခြားမှာနေခဲ့တုန်းက

လည်း ဂုဏ်ရည်ကို ဒုက္ခရောက်စေမည့် ဘေးအန္တရာယ် အသွယ်
သို့မဟုတ် တားဆီးကာကွယ်ပေးခဲ့သည်။ အစ်ကိုတွေရဲ့ ချစ်ခြင်း

အတ္တကို ဂုဏ်ရည်က သိနှင့်နေတာမို့ ရွှေကျွန်းကို ဒီအတိုင်း
ကြည့်နေမိ၏။ ရွှေကျွန်းက ကွန်ပျူတာခုံရှေ့ရှိ လဲသွားတဲ့

ခုံသည်ခုံကို ဆွဲယူလာတာ ခုတင်ဘေးအထိ။ ထိုခုံမှာ ဝင်ထိုင်
သည်။

“အစ်ကိုတို့ကတော့ ဂုဏ်ရည်ကို ရန်ကုန်အထိ တစ်
သက်တည်း မလွှတ်လိုက်နိုင်ဘူး”

“ဂုဏ်ရည်တစ်ယောက်တည်းမှ မဟုတ်တာ ကိုကျွန်း
က ဂျက်မနဲ့ အကြီးပါ”

“သူတို့က ညည်းကို အုပ်ချုပ်မယ့်လူ မဟုတ်ဘူး
ဂုဏ်ရည်၊ ညည်း ဒါလုပ်ဆိုရင် ဟင့်အင်းလို့ ခေါင်းမခါရတဲ့

သူတွေ”

မသင့်တော်တာတွေ ဂုဏ်ရည် ပြောပြီဆိုရင် တား
ပိတ်ပင်ရန် ဆုံးဖြတ်တိုင်း ညည်းတွေ ငါတွေနှင့် ကျွန်းက
တတ်သည်။

“ကိုကျွန်း...ဂုဏ်ရည်က”

“တော်ပြီ...ဂုဏ်ရည်၊ ငါ ညည်းကို စိတ်မချဘူး၊ အ
အစ်ကိုတွေရဲ့ အုပ်ထိန်းမှုရှိတယ်၊ ဖေဖေတို့ရဲ့ သမီးဆိုတဲ့
အရှိန်အဝါရှိတယ်၊ ပြင်ဦးလွင်မှာ ညည်းကိုလွှတ်ထားတယ်ဆို
ငါတို့ရဲ့အာဏာ တစ်မြို့လုံး လက်တံရှည်တဲ့အထိ လက်ဝါးဖြင့်
အုပ်နိုင်လို့၊ ရန်ကုန်ဆိုတာ သူစိမ်းမြို့၊ ကိုယ်မသိတဲ့လူတွေကြ
ထဲ ညီမလေးကို သွားချင်ရာသွားဆိုပြီး ပစ်ထည့်မပေးနိုင်ဘူး

စကားချော့ကြီးပြောပြီး ပြောတဲ့အတိုင်း တည်
ဆုံးဖြတ်ချက်တွေ ကိုကျွန်းမျက်နှာပေါ်မှာ အထင်းသားဆို
ဂုဏ်ရည်က စစ်ကူရလိုရငြား ကိုလွန်းဘက် လှည့်ကြည့်သည့်
ဘာမှမတတ်နိုင်ဘူးဆိုတဲ့ဒီဇိုင်းနှင့် ရွှေလွန်းက ပခုံးစုံတွန့်ပြ
ဂုဏ်ရည်ရဲ့ အနာဂတ်အိပ်မက်သည် အစ်ကိုနှစ်ယောက်ရဲ့ မေ
ရေယာဉ်ကြော့ထဲ စုန်းစုန်းမြုပ်လေ၏။ လိုတာမရတော့ ဂုဏ်
က ခုတင်ပေါ်မှ ဝုန်းခနဲ ထရပ်သည်။

“ကိုကျွန်းတို့ မခိုက်ဘူး...တကယ်”

မပြေပြစ်ခြင်းတွေနှင့် အသံက ညက်ညောမှုမရှိ။

ထည်ပါဆိုမှ ခြေခင်းသံတွေလည်း အလိုလို ကြမ်းတမ်းကုန်ကာ
အနီးဝရောက်မှ

“ဂုဏ်ရည်”

“ဘာလဲ”

ရွှေလွန်း လှမ်းခေါ်၍ ဂုဏ်ရည်တူ နောက်ကို ဖျတ်ခနဲ
ပြန်ကြည့်တော့ မေးပျားနှင့် ပခုံးစွန်းထိကပ်နေပုံက လှသည်။
ဆိုလွန်းက ဝုန်းကင်မရာနှင့် ဂုဏ်ရည်ပုံကို ဖျတ်ခနဲ ဖျတ်ခနဲ
နီတပ်စပ်လိုက်သည်။

“ရပြီ၊ ကြုံတောင့်ကြုံခဲ ဒီဇိုင်းနဲ့မို့ မှတ်တမ်းတင်ထား
တာ”

“ဟွန်း...ဘာမှန်းလဲမသိဘူး”

အစ်ကိုဖြစ်သူကို မကျေမနပ် ခြေဆောင့်ထွက်သွားပေမယ့်
ရွှေလွန်းက သူလိုချင်သည့်ဓာတ်ပုံကို အမိအရ ရိုက်လိုက်ရ၍
ရော်သွားသည်။

“မင်းက ဘာလုပ်တာလဲ ရွှေလွန်းရ”

“ဒီဓာတ်ပုံ မြင်လား၊ ယောက်ဖအတွက်...ယောက်ဖ
အတွက်”

“ဪ...အေး”

အခုမှ ရွှေကျွန်းပါ သဘောပေါက်ပြီး မျက်နှာကြီး ပြုံး

သွားသည်။ ဂုဏ်ရည်က အစ်ကိုတွေအကြံအစည်ကို မသိ။

ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နှင့် နားထင်နှစ်ဖက်က ကလစ်တွေထိုး
ဆွဲဖြုတ်လွှင့်ပစ်သည်။ ထာဘီကို ဒူးနားအထိ ခပ်တိုတိုခုံမင်
အခန်းဆီ တလွှားလွှား ခြေလှမ်းသမျှ ဂျက်မနဲ့ အာကြီးက သူ
နောက်မှာ ထပ်ကြပ်မကွာ ပါသွားသည်။ ဂုဏ်ရည်ကို ဓာတ်
ရှိက်ပြီး မှတ်တမ်းတင်သွားရတဲ့အထိ ကိုလွန်းက ထူးခြားနေတာ
ကိုလည်း မရိပ်မိဘဲ ရန်ကုန်ကို မသွားရဘူးဆိုတာနဲ့ပဲ အခန်းဆီ
မှာ ဝန်းဒိုင်းကြပစ်သည်။

အခန်း (၁၃)

“ဟာ...ဒါက ဘာပုံကြီးလဲ”

အသည်းစွဲက သူ့လက်ထဲ ရောက်လာသည့် ဓာတ်ပုံကို
ဆတ်ခနဲ လွှတ်ချလိုက်တော့ ခရမ်းရင့်ရောင် ဝမ်းဆက်နှင့် နှုတ်ခမ်း
တို့ တင်းနေအောင် စေ့ထားသော မျက်နှာသွယ်သွယ်က စူပုပ်ပုပ်
နှင့် ကြမ်းပြင်ပေါ် ဝှေ့ဝဲကျသွား၏။

“ချစ်စရာလေးပါ အသည်းရယ်၊ နေနန်းတော်ဆိုတာ
ဗျီးရိုးစဉ်ဆက် ချမ်းသာလာတာ”

နှင်းဆီနီနီက ပုံကိုကောက်ကိုင်ကာ အသည်းဘေးနား
မှာ ခုံဆွဲပြီး လာထိုင်သည်။

“ပြင်ဦးလွင်မှာ သူတို့ရဲ့ခြံတွေ လက်ညှိုးထိုးမလွှဲဘဲ”

“ခြံတွေအကြောင်း ကြော်ငြာနေရအောင် ကျွန်တော်က အိမ်ခြံမြေပွဲစား မဟုတ်ဘူးဗျ”

“အမလေး...ငါသိပါတယ်”

ဂျစ်ကန်ကန်နိုင်လှတဲ့ မောင်ပခုံးကို နီနီက ခပ်ဆတ်ဆတ် ရိုက်ပြီး မျက်စောင်းပါ အဆစ်ထိုးသည်။

“ငါသိပါတယ်၊ နင် စကားကို ကောင်းကောင်းမြဲစမ်း အသည်း၊ လူကြီးက ဒါ သင့်တော်လို့ဆိုတာကို ဟိုဟာထဲ လက်ညှိုးကျော်မထိုးနဲ့”

“ကျစ်...သင့်တော်တိုင်း ခေါင်းညိတ်ရအောင် ကျွန်တော်က မိန်းမမြင်တိုင်း ငမ်းငမ်းတက်ဖြစ်နေတဲ့ ကောင်မို့လို့လား ရာသီဥတုက ပူရတဲ့အထဲ မနီက ဦးနှောက်ပါ လာဆူနေတယ် ကျွန်ုပ်ပဲ”

အသည်းစွဲက စစ်စိမ်းရောင် ရှပ်အင်္ကျီကြယ်သီးတွေထဲ ရင်ဘတ်အောက်နားအထိ ဆွဲဖြုတ်ပစ်သည်။ တံတောင်ဆစ်နားအထိ ခေါက်တင်ထားတဲ့ အင်္ကျီလက်ကို လက်မောင်းရင်း ဆွဲပင့်တင်ကာ မတ်တတ်ထရပ်တော့ နီနီလည်း ပျာပျာသလဲဖြူသွားသည်။

“နေဦးနော်...အသည်း၊ ပြန်ဖို့မစဉ်းစားနဲ့၊ ငါ့စကား မဆုံးသေးဘူး”

“ကျွန်တော်ကလည်း မပြန်ပါဘူး၊ ပြောစရာရှိလို့ ဆိုင်ကို လှည့်ဝင်လာတာ၊ မဝါရော”

“လာပါပြီရှင့်”

ထူးသံနှင့်အတူ နှင်းဆီဝါက နားနေခန်းရဲ့ မှန်ချပ်အညိုကြီးတွေကိုတွန်းဖွင့်ပြီး ဝင်လာသည်။ အောက်တစ်ထပ်လုံး ဇော(လ်)ဖွင့်ပြီး ရွှေထည်၊ စိန်ထည်နှင့် ကျောက်မျက်ရတနာဆိုင် နှင့်ထားကာ အပေါ်ထပ်က အတွင်းဘက် နည်းနည်းဝင်ကာ ထပ်မိုးသဏ္ဌာန်ကိုမှ မှန်ချပ်အညိုကြီးတွေ ခန်းလုံးပြည့် ကာထားသည်။ ထို့ကြောင့် အောက်ထပ်ရှိ ဝယ်သူ၊ ရောင်းသူကို စိစိတိတိ မလိုဘဲ ပေါ်မှ စီးမိုးမြင်ရတာမျိုးဖြစ်သည်။

“အသည်းလေး...နေ့လယ်ခင်း ပူပူလောင်လောင်ကြီးတို ဘယ်နှယ်ကြောင့် ဆိုင်ထိလာရတာတုန်း၊ ဒီမှာ မဝါ ငါ့မောင်အတွက် ရွှေရင်အေးသွားမှာတာ...ရပြီ၊ လာ...သောက်လိုက်ဦး”

အနားလာကပ်ပြီးခေါ်တဲ့ မဝါက အသည်းပခုံးစွန်းလောက် ဝဲရှိသည့် အရပ်တိုက်တိုက်လေးနဲ့ပါ။ အဖြူခံပေါ် နက်ပြာရောင် အပွင့်ကြီးတွေပါတဲ့ စကတ်ကို လီနင်အဖြူရောင် အင်္ကျီပွပ္ပနှင့် တွဲဝတ်ထားသည့် အစ်မလတ်ကို အသည်းက စောင်းငဲ့ကြည့်သည်။

“ဘာလဲ...ကျွန်တော့်ကို မိန်းမပေးစားဖို့အတွက် အချိန်

တွေ လာကျွေးနေတာလား မမ”

“အချိုကျွေးတယ်တော့ မဟုတ်ပါဘူး အသည်းရယ်၊ မဝါတို့က ကိုယ့်မောင်လေးကို အိမ်ထောင်ရေးသူခ...”

“တော်ပါပြီဗျာ”

လက်နှစ်ဖက်စလုံး ကာပြီး အသည်းက ထအော်ပြီး အစ်မနှစ်ယောက်ဆီ မျက်နှာမူရပ်လိုက်၏။

“ကျွန်တော် ဆိုင်ကိုဝင်လာတာ ဟင်းချက်ပြိုင်ပွဲတစ်ခု သွားပြိုင်မလို့၊ ဒီညနေ သွားရမယ်၊ အဲဒါ လာဝင်ပြောတာ၊ မဝါတို့ မနီတို့ရဲ့ ပျိုရေးအိုရေးတွေ လုံးဝစိတ်မဝင်စားဘူး၊ တော်ကြာ အကြောင်းမကြားဘဲ ထွက်သွားတယ် ဘာညာဖြစ်နေမှာမိုးလို့”

သူပြောချင်တာပြောပြီး အသည်းစွဲက မှန်စားပွဲပေါ်တင်ထားသည့် မျက်မှန်နဲ့ ကားသေ့ကို ဆွဲယူတော့ နှင်းဆီနီက ခါးထောက်ကာ လိုက်ကြည့်သည်။

“မင်းက ဓာတ်ပုံလေးတွေတာနဲ့ ဒီလောက်ခါးသီးပြစရာ မလိုဘူးနော် အသည်း”

“အေးလေ...မောင်နှမချင်း စကားပြောတာပဲ၊ နှစ်နိုင်ငံ တိုက်စစ်ဖွင့်တာ ကျနေတာပဲ၊ အမြဲ ရှူးရှူးခိုင်းခိုင်းနဲ့ ပြီးတော့ မင်းက ပြိုင်ပွဲတွေဝင်ပြိုင်ပြီး သူများမီးဖိုချောင်မှာ ဘဝဆုံးခံမလို့ လား အသည်း၊ ချစ်လို့ အလိုလိုက်ထားတာ၊ မင်း ထင်တိုင်း

ကြွေခွင့်ပါမစ် ကျထားတာမဟုတ်ဘူး”

“ဟုတ်တယ်၊ ငါလည်း ဝါဝါနဲ့ သဘောထားချင်း အတူတူပဲ၊ ဘယ့်နှယ်တော်...မောင်လေးတစ်ယောက် ရှိပါတယ်၊ အားကိုးရမလား မှတ်တယ်၊ ဝါသနာက အချက်အပြုတ်တဲ့၊ သူများ ဘို လက်ညှိုးညွှန်ခိုင်းလာတဲ့ ငါတို့မျိုးရိုးထဲမှာ မင်းကျမှ ဖောက် ခွဲဖောက်ပြန်၊ ဘာပြိုင်ပွဲမှ ဝင်မပြိုင်နဲ့၊ ငါတို့ သဘောမတူဘူး”

“ဟား...ထူးဆန်းတွေလာပဲ”

အသည်းစွဲက မျက်မှန်ကို ကုပ်ဝိုးနောက်ချိတ်ရင်း ပြုံးမဲ့မဲ့ ပြောသည်။ မျက်တောင်တွေ စင်းနေအောင် စိုက်ချထားပြီး ခါးထောက်ကာ ရပ်ပြီးမှ နှုတ်ခမ်းတွေ တွန့်ကွေးနေအောင် ခပ်လောင်လောင် ပြုံးသည်။

“ညီမနှစ်ယောက် ညီညွတ်နေကြတာ စိတ်ဝင်စားစရာပဲ၊ ဘယ်လိုတွန်းအားတွေနဲ့ ညီညွတ်သွားရတာလဲဆိုတာ ကျွန်တော့်တို့လည်း ပြောပါဦး”

“အသည်းစွဲနော်...မင်း”

နီနီနှင့်ဝါဝါက ဘေးချင်းယှဉ်ရပ်ရင်း အံတကြိတ်ကြိတ်။ လက်သီးတဆုပ်ဆုပ်နှင့် ဘယ်လိုချေပရမှန်းမသိ။

“ငယ်ရည်းစားဟောင်းတွေရဲ့ ညီမနဲ့ လာအောင်သွယ်နေမှန်း ကျွန်တော် သိပြီးသား”

“ကြည့်စမ်း”

ရှက်ရွံ့ခြင်းကြောင့် မျက်နှာတွေ ရဲခနဲ အရောင်ရင့်တာကို အသည်းက စိမ်မြေနပြေကြည့်ကာ ခပ်လှောင်လှောင် ပြောသည်။

“ပြင်ဦးလွင်က အခန်းဆက်ဇာတ်လမ်း မန္တလေးအထိ ပါလာတာလည်း ကျွန်တော်သိတာပဲ”

မန္တလေးမြို့ဆိုတာ မကျဉ်းပေမယ့် တစ်ယောက်ခြေလှမ်း တစ်ယောက် မမြင်နိုင်အောင် မကျယ်ဝန်း။ အထူးသဖြင့် နို့စို့အမည်ရ စိန်ရွှေရတနာဆိုင်ကြီးရဲ့ ညီမနှစ်ယောက်ကို ပြင်ဦးလွင်မှ လုပ်ငန်းရှင်ညီအစ်ကိုက တရစ်ဝဲဝဲလုပ်နေတာ အသည်း သတင်းရထားပြီးသား။

“မင်းအစ်မတွေ မင်္ဂလာပွဲ ဘယ်တော့စားရမှာလဲ အသည်း”

အသည်းစွဲ သူငယ်ချင်းတွေက အသည်းစွဲကို အစ်မတွေကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး တည့်တည့်ကြီး နောက်တွဲလူရှိသလို...

“ဟိုဘက်ကလည်း မောင်နှမသုံးယောက်တဲ့၊ အထွေးဆုံးက ညီမလေးတဲ့နော်၊ ကိုယ့်အစ်မပေးရမှာ နှစ်ယောက်၊ ကျေးသွားအောင် သူတို့ညီမကို ဖမ်းထိန်းထားပေါ့”

အစ်မပေး နှမယူရေးအတွက် အကြံပေးတွေကလည်း

နီးသေးသည်။

“မင်းအစ်မနဲ့ အဲဒီညီအစ်ကို တကွသိုလ်တုန်းကတည်းက ထုတ်လမ်းတဲ့ကွ၊ ငါ့အစ်ကိုက ပြောတာ၊ သူတို့က မေဂျာမတူပေမယ့် တော်တော်တွဲခဲ့ကြတာဆိုပဲ”

လေးနက်ပြောသောစကားကြောင့် အသည်းစွဲရင်ထဲ နှုတ်ရွံ့စိတ်က အမြစ်တွယ်ခဲ့သည်။ ကိုယ့်အစ်မတွေ ဒီအသက်အရွယ် အိမ်ထောင်ပြုမယ်ဆိုလည်း သူက ခြေကန်ငြင်းနေရအောင် သူမမည်ကလေးမှ မဟုတ်တာ။ မင်္ဂလာပွဲတောင် အထမြောက်အောင် ကူညီစဉ်ပေးဦးမည်။ အခုဟာက ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ပြောအမျှ နားထဲလျှံထွက်နေတာတောင် နှစ်ယောက်စလုံးက သူ့ကို အသိမပေးခဲ့။ ဒီကြားထဲ သူ့ကိုပါ အမှုတွဲထဲ ဆွဲထည့်ကာ အကွက်ချွေ့ ကြိုးစားနေတာကိုတော့ မကြိုက်။

“မနီတို့ မသိတာတစ်ခုက ကျွန်တော့်မှာ ကိုယ့်ဆုံးဖြတ်ချက်တွေနဲ့ ကိုယ့်ဘဝ ကိုယ့်အနာဂတ်ကို မွမ်းမံထားတယ်ဆိုတာပဲ၊ ဒီပြိုင်ပွဲကို သွားဖြစ်အောင်သွားမှာ”

“အေး...သွား၊ ငါတို့ မတားဘူး၊ ဒါပေမဲ့ မင်းကိုယ်တိုင် ရွေးတဲ့လမ်းနော်၊ ဆုံးအောင်လျှောက်ပေါ့၊ ငါတို့က မကြည်ဖြူတဲ့ မင်းရွေးချယ်မှုအတွက် မမြင်ချင်ရင် မျက်လုံးစုံမှိတ်ထားမယ်”

မနိပြောတာကို မဝါက ထောက်ခံသလို ဆိတ်ဆိတ်ပေးသည်။ အသည်းက ခေါင်းတစ်ချက်ဆတ်ကာ ပြုံးလိုက်၏။

“ဒီလိုလွတ်လပ်ခွင့်ပေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူး”

ပြောပြီး ကျောခိုင်းထွက်ခဲ့သော ခြေလှမ်းများက ဒီဇင်ဘာကို နောက်ထပ်မောင်းတော့ဟူသော ခိုင်မာသည့် ဆုံးဖြတ်ချက်များ နှင့်ဖြစ်သည်။ မကောင်းဖြစ်တာ ကောင်းရာညွှန်လတ်ဆိုသော ဆိုရိုးကို သူလက်ခံပါသည်။ သို့သော်လည်း ဒီဘဝ ဒီခန္ဓာအဖြစ် ဆုံးဖြတ်ချက်တွေ ဝါသနာတွေပါ အဆစ်ပေးရတော့မှာတော့ မတရားဟု သူ ထင်သည်။ သူသိသော မေတ္တာတရားက အချို့ တစ်ခုသာဖြစ်ပြီး သူရသော မေတ္တာတရားက ချည်နှောင်ခြင်းကြီးတစ်စမို့ ဘဝမှာ လွတ်လပ်စွာနေထိုင်ခွင့်က အရေးအကြီးဆုံးဆိုတာ အသည်းစွဲရဲ့ ခံယူချက်ကို ဘယ်တော့မှ ပြုပြင်ရန် အကြံမရှိချေ။

အခန်း (၁၄)

“တကယ့်ပြဿဒါးပဲ”

“အစ်မေ့၊ တစ်ယောက်က အရပ်မမီလို့ ကားမောင်းမိဘူး။ တစ်ယောက်က ဝပြနေတဲ့ ကိုယ်လုံးကြောင့် ဂီယာတံ ညှစ်နေမှာစိုးပြီး ကားမောင်းရဲဘူး။ ဒီတော့ မျက်လုံးဒဏ်ရာကြီး ခံရ ငါပဲမောင်းရတာ၊ တကယ့်ပြဿဒါးပဲ”

“ငါပြောတာက ကားမောင်းတာကိုမဟုတ်ဘူး ဂုဏ်ရည်၊ ဒီဘောအတွင်း ပြဿဒါးတွေ ထပ်ရောက်နေတယ်လို့ပြောတာ”

“ဟုတ်တယ် ဂုဏ်ရည်”

ပဲလုတ်ပလောင်းနှင့် မုန့်တွေဝါးနေရာက နောက်ခန်းထဲသို့ပြည့်ထိုင်နေသူ ဂျက်မထံမှ အသံထွက်လာသည်။ ကျစ်ခနဲ

စုတ်သပ်ရင်း နောက်ကြည့်မှန်မှ လှမ်းကြည့်သည်။

“အစားကိုကုန်အောင်စားပြီးမှ စကားပြောစမ်းပါ။ နေရင် ကျောလာထုပေးမှာ မဟုတ်ဘူးနော်၊ တစ်ခါတည်း အစောတော့အုပ်ပေးလိုက်မှာ”

“နင်နေတာ မကျဘဲ ရှေ့မှန်က ကျွဲထွက်သွားမှ”

“တစ်ခါတည်း ရက်လည်ဆွမ်းသွတ်ပေးလိုက်မယ်”

“ဖွဟ...လွဲပါစေ ဖယ်ပါစေ၊ ဂုဏ်ရည်ရယ်...နိမိတ်မရှိတဲ့စကားတွေ မပြောနဲ့၊ သေစကားကြားရင် အလိုလိုရင်ထဲတယ်”

“သူ့ကိုယ်လုံးကြီးမှ အားမနာ”

ကားရှေ့လမ်းကိုကြည့်ရင်း ဂုဏ်ရည်က နှုတ်ခမ်းလွှာ ရေရွတ်သည်။

“ကဲပါဟယ်၊ ဒီမှာ ပြောမယ့်စကားတွေ လမ်းကြောင်းချော်ကုန်ပြီ၊ နင့်ပါးစပ်ကို ရှိတဲ့မှန်မှန်သမျှနဲ့ ပိတ်ဆို့ထားစမ်းရက်မရယ်၊ ဒီမှာ...ဂုဏ်ရည်”

“ပြော”

“နင် အခုထွက်လာတာ နင့်အစ်ကိုတွေ သိလောက်ပေါ့နော်၊ စိတ်ပူပြီး ဟိုရှာဒီရှာနဲ့ ယောက်ယက်ခတ်နေမှာ မစိုးရိမ်ဘူးလားဟင်”

“ဘာ...ငါ့ကို သူတို့စိတ်ပူမယ်၊ ဟား...ဟား...၊

အပါးတရ ရယ်ချလိုက်ရင် ကမ္ဘာကြီးနှစ်ခြမ်းကွဲသွားမှာစိုးလို့ နေရယ်တော့ဘူးသိလား၊ ငါ့ကိုစိတ်မပူလို့ မစိုးရိမ်လို့ ယောက်ျားဆေးစားဖို့တောင် ကြံစည်တာလေ၊ ဒါလေးတောင် နင် မတွေးမိဘူးလား၊ တာဝန်မယူချင်၊ အမွေကျတော့ ခွဲချင်ပြီး သူစိမ်းလက်ဆံ ရောအင့်ဆို ထိုးထည့်ချင်တဲ့ အစ်ကိုတွေကို ငါ စိတ်နာတယ် သိလား...တကယ်”

ဂုဏ်ရည်တူပုံစံက လိမ္မော်ရောင် လက်တိုရှုပ်အင်္ကျီကျပ်ထုပ်၊ ပခုံးပေါ်မှာ အနက်ရောင်အစတစ်စကို ကြယ်သီးတပ် ဖြန့်ခွဲထားသည့်စတိုင်။ ကြယ်သီးလိုင်းတွေကလည်း အနက်ရောင်နဲ့ အရောင်ကွဲနှစ်မျိုးစပ်ထားသော ရှုပ်အင်္ကျီက ထင်းနေ၏။ ခြေဆလုံးတစ်ဝက်ခန့်အထိရှည်သော ဂျင်း(နီ)အနက်၊ အောစတားထည်တိုဖိနပ်နှင့် လျှာဝိုင်းဦးထုပ်လေး ဆောင်းထားသည့် ဂုဏ်ရည်က ရုတ်တရက်ကြည့်လျှင် ယောက်ျားလေး ဂိုက်ဆိုဒ်အပြည့်ဖြစ်သည်။

“ငါ့ကို ဟိုအကောင်က မိန်းကလေးအဖြစ် သိသွားတာထည်း ဒီအစ်ကိုတွေကြောင့်ပဲ”

“အဲဒါကတော့ ငါတို့ ရဲစခန်းရောက်သွားတာကိုး”

“ရဲစခန်းရောက်ရတာလည်း ငါ့အစ်ကိုတွေကြောင့်ပဲ”

“အဲဒါတော့ဟုတ်တယ် အကြီး၊ သူတို့ယောက်ျားတွေ
စားမယ်ပြောလို့ အတိုက်အခံတွေဖြစ်ပြီး ဂုဏ်ရည် အိမ်က ထွက်
သွားတာ”

“ဒါဆို ဂုဏ်ရည် ဒဏ်ရာရတာကျတော့ နင့်ကြောင့်
အကြီး”

“ငါနဲ့ဘာဆိုင်လို့လဲ”

“ဂုဏ်ရည်ကို ကာကွယ်ဖို့ ကိုယ်ရဲတော်အဖြစ် နင့်
ငှားထားတာ၊ နင် မကာကွယ်လို့ ဂုဏ်ရည်မျက်လုံးကို အထိ
ရတာ”

“ဪ...ဒါဆို နင့်မှာရော တာဝန်မရှိဘူးလား၊ ခြေ
နင်လည်း အော်ရမှာ၊ လာကြပါဦး...ဒီမှာ သုံးယောက်ကို
ယောက်က ဝိုင်းရိုက်နေပါတယ်၊ ဘာညာဆိုပြီး ဗျိုဟစ်ရမှာ”

“ငါလည်း အော်တာပဲ”

“အော်တဲ့အသံက ပါးစပ်ကထွက်ပြီး ဖင်ထဲပြန်ဝင်
တာ”

“နင် မမိုက်ရိုင်းနဲ့နော်”

“နင်လည်း မစော်ကားနဲ့ပေါ့”

ရှေ့ခန်းနောက်ခန်း ပါးစပ်စစ်ထိုးနေခြင်းကြောင့် ဂုဏ်ရည်
က ထအော်ရ၏။

“တော်ပါတော့”

စိတ်ပေါက်ပေါက်နှင့် အော်လိုက်တော့ ငြိမ်သွားပေမယ့်
အထိုးခံရထားရတာ ဂုဏ်ရည်မျက်လုံးဘေးနားမို့ မျက်ကွင်းက
ညှိုးပြီး ချက်ချင်းရောင်ကိုင်းတက်လာသည်။

နေရောင်စူးသည့်ဒဏ်ခံရလျှင် ဂုဏ်ရည်မျက်လုံးက ဒဏ်
ခံနိုင်။ အောင့်မျက်ကျိန်းစက်လာ၍ နေကာမျက်မှန်အမည်းကြီး
ထဲထားရသည်။ ဒီဒဏ်ရာ နာလာတိုင်း ဒေါသထွက်ပြီး အံကြိတ်
ခံတဲ့အထိ အစ်ကိုနှစ်ယောက်စလုံးကို စိတ်နာသည်။ ယောက်ျား
တော်ရန် ဂုဏ်ရည်မသိအောင် စပ်ကြဟပ်ကြပြီးမှ ဂုဏ်ရည်
သိသောအချိန်ကျတော့ ထိုယောက်ျား ဖြူသည် မည်းသည် မမြင်
ရဘဲ ဂုဏ်ရည်ကို ငြင်းပါသည်တဲ့။

“အဲဒါ ကိုယ့်ထမင်း ကိုယ်စားပြီး ကိုယ့်သိက္ခာ ကိုယ်
ချတာ၊ ငြင်းတဲ့ကောင် အပြစ်မဟုတ်ဘူး၊ ကိုကျွန်းတို့အပြစ်၊
မည်းကောင်းကို ဖစ်တီပါဆင့်လျှော့ပြီး အတင်းသွားရောင်းတော့
သေသူက ငြင်းပြီပေါ့၊ အပြစ်အနာအဆာရှိမလားဆိုတဲ့ သံသယ
နဲ့လေ”

“အောင်မာ...အပြစ်က မရှိဘူးကိုး၊ နင်က ပစ္စည်း
ဆောင်းတဲ့၊ ဟွန်း...ငါ မပြောချင်ဘူး၊ နင် ဟိုမရောက် ဒီမရောက်
ဖြစ်နေမှန်းသိလို့ ဟိုက ငြင်းတာ”

ထိုစကားက မလိမ္မာဟူသော ဂုဏ်ရည်စရိုက်ကို ခေါင်းပုတ်နှိုးလိုက်သလို ရှူးခနဲ ခိုင်းခနဲဆို သွေးကပူပြီး ညကြီးမင်းကြီးကားပေါ်တက် မောင်းထွက်ခဲ့ရာမှ အစပြု၍-ရန်စရိုသော မန္တလေးသားတို့အုပ်စုနှင့် တိုးတာဖြစ်သည်။ ဘိယာဆိုင်မှာခံထားရတာတစ်ခါ၊ သူတို့လိုက်တော့ ပြေးရင်း ကားပေါ်တက် ပုန်းနေခြင်းမှာ လွတ်သွားတာ တစ်ကြိမ်နှင့် ထိပ်တိုက်တွေ့ကြတော့ မကျေပွဲနဲ့ သူဦး သူဆော်နှင့် ရဲစခန်းတွေအထိ ရောက်သွားတော့ ညသန်းခေါင်ကျော်ကြီး ဂုဏ်ရည်တူတို့ ရန်ပွဲကိစ္စကို စခန်းမှ ဖုန်းဆက် အကြောင်းကြားတော့ ကိုလွန်းတို့ အူယားဖားယားတော့ လိုက်လာရင်း နှစ်ဦးနှစ်ဖက် ကျောအေးဖို့ပြောရင်းဆိုရင်းက ဂုဏ်ရည်တူ မိန်းကလေးဖြစ်ကြောင်းတွေ့ပါ ရိုက်မစစ်ရာဘဲ ပေါ်ကုန်သည်။

“အဟွန်း...ဒီတစ်ခါ ထပ်ဆုံရင် အလံဖြူပြမယ်သိလား ဂုဏ်ရည်တူ၊ ရန်သူဆက်ဆံရေးဖြစ်နေတာ မင်း မိန်းကလေးဖြစ်မှန်း မသိလို့ပါ”

“အခုသိပြီမဟုတ်လား...ကဲ”

“ခွပ်”

“အား”

ကပ်ရဲသွားသော မန္တလေးသားကို စားပွဲပေါ်က တာဝန်မှူးဟုရေးထားသော တုံးနှင့် ဂုဏ်ရည်က ကောက်ထုပစ်လိုက်

တော့ တစ်ဖက်နှင့်တစ်ဖက် အခဲမကျေတွေဖြစ်ပြီး စခန်းက ပြေလည်အောင် ဖြေရှင်းပေးလိုက်ပေမယ့် မကျေလည်တာ ကိုကျွန်းတို့ နှစ်ယောက်။ ဂုဏ်ရည်ကို ဆူကြ ပူကြသည်။

“မိန်းကလေးဖြစ်ပြီး ရဲစခန်းရောက်သတဲ့၊ ငါတို့ အစ်သက်နဲ့တစ်ကိုယ်၊ ဒါမျိုး တစ်ခါမှမဖြစ်ဖူးဘူး၊ မရတော့ဘူး ဂုဏ်ရည်၊ ညည်းကို ရှေ့နေကြီးနဲ့တိုင်ပင်ပြီး ကြပ်ကြပ်မတ်မတ် ဆီးချုပ်မှရတော့မယ်”

“အဲဒါကောင်းတယ် ကိုကျွန်း၊ ဒီနေ့ကစပြီး အပြင်ထွက် ခွင့်ပိတ်၊ ဘဏ်စာရင်းပိတ်၊ ဖုန်းပြောခွင့်ပါပိတ်၊ နင်က လွတ်လပ် ခွင့်ကို ကိုယ့်ဟာကိုယ် ဖျက်ဆီးတဲ့သူ”

ဒဏ်ရာကြီးနှင့် ညီမဖြစ်သူကို သက်သာရဲ့လား ဘာလား မေးဘဲ အပြစ်တွေ တောင်ပုံရာပုံဖို့နေသော ထိုအစ်ကိုနှစ်ယောက် ဆို ဂုဏ်ရည်ရင်ထဲမှာ ခါးနေအောင် နာသည်။ ထိုရင်နာခြင်းတွေ အစ်မတွေတစ်ပိုက်နှင့် အိမ်ပြေးဘဝ ရောက်ခဲ့ရခြင်းဖြစ်သည်။

“ရန်ကုန်နယ်နိမိတ်ထဲ ဝင်လာပြီ ဂုဏ်ရည်၊ ငါတို့ ဘာဆက်လုပ်ကြမှာလဲ၊ လက်ထဲကျန်တဲ့ ဘဏ္ဍာရေးအခြေအနေက သိပ်မကောင်းဘူးနော်”

ငွေစာရင်းကိုင် အာကြီးက ပိုက်ဆံအိတ်အပြားလေးကို ခွဲစစ်ရင်း သတင်းပို့သည်။ မိန်းမ မဆန်သော ဂုဏ်ရည်တွင်

အဖိုးတန်လက်ဝတ်ရတနာဆို၍ နားတွင်ပန်ထားသော စိန်နားထဲ
သေးသေးလေးနှင့် နားကွင်းက တစ်ကွင်းပဲရှိတော့သည်။ ဂုဏ်
ရဲ့ကားက ရန်ကုန်မြို့တော်မှ ကြိုဆိုပါ၏ဆိုတဲ့ ဆိုင်းဘုတ်ကြီး
ရိပ်ခဲနဲ့ ဖြတ်ကျော်သွား၏။

“အရင်ဆုံး တည်းခိုခန်းတစ်ခုခုမှာ ဝင်တည်းကြ
ပေါ့၊ ငါ တစ်နေ့နဲ့တစ်ညလုံး ကားမောင်းလာရတာ အရမ်းပြိုင်
နေပြီ”

“အေး...တည်းခိုခန်းမှာ တစ်ညလောက် တည်းဖို့
စရိတ်ရှိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ နောက်ညတွေအတွက်”

“မပူပါနဲ့၊ နင်တို့နှစ်ယောက်လုံး လမ်းပေါ်မှာ မအိပ်
ရဘူး၊ ငါတာဝန်ယူတယ်”

ဂုဏ်ရည်တူပြောသမျှ အကြီးနဲ့ဂျက်မ နှုတ်ပိတ်
ခေါင်းညိတ်ပြုရသည်။ ဒီအချိန်မှာ သူမတို့အားကိုးရာက ဂုဏ်
တူပဲဖို့ သူမ အာပြောပြော ပြောတိုင်းယုံရမှာ သူတို့ဝတ္တရား
သည်။

အခန်း (၁၅)

“မင်း ရိုက်တော့ မရိုက်ပါနဲ့ကွာ၊ ကောင်လေးက
ဗွတ်မမြင်လေးကွ၊ အမှန်အကန် လုပ်ပေးလိုက်”

“ဟွန်း...မျက်မမြင်ပေမယ့် မင်းလျှော့မတွက်နဲ့၊ သူ
Caldina ကို ပေါက်ဈေးထက် မြင့်ပြောထားတာ မင်း မကြား
ဘူးလား”

“ကားက သန့်တယ်ကွ၊ မော်ဒယ်(လ်)လည်း မြင့်တာ
ပဲ၊ မင်းဝယ်လက်က မင်းပြောရင် ငှက်ခွန်းပါ”

“တစ်ခွန်းမကလို့ ငါ လျှာထွက်နေတာ မင်း မတွေ့
ဘူးလား၊ တစ်နေ့ကမှ ကျော်စွာလွတ်လိုက်တဲ့ Caldina ဈေးကို
ငါ့ဝယ်လက်က သိနေတယ်ကွ၊ ဒီတစ်ယောက်နဲ့ ဆယ်ပုံးလောက်

ကွာနေလို့ ငါ့ပွဲစားခထဲက စိုက်ပေးရမလိုတောင် ဖြစ်နေပြီ။

စကားသံတွေက အသည်းစွဲ ထိုင်နေရာခုံနှင့် ကျော့ချွတ်ကပ်ဝိုင်းကမို့ အတိုင်းသား ကြားနေရသည်။ ပွဲစားတန်းမှာ ဒါနဲ့ ကြားရတာ ဆန်းတော့မဆန်းချေ။ အသည်းကလည်း ဒီမှာ တစ်စီး ပြန်လာရှာခြင်းဖြစ်သည်။ နောက်ဝိုင်းကပြောနေသော ကျော်စွာဆိုတာ သူ့ကားရောင်းထွက်အောင် လုပ်ပေးတဲ့ ပွဲစား ငနပ်ပင်။ အခုလည်း ကားပြန်ဝယ်ဖို့ကိစ္စကို ကျော်စွာနဲ့လွှဲထားပြီး သူက အေးရာအေးကြောင်း လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ လာနှပ်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

ပွဲစားရှိတာ တစ်ခုတော့ကောင်းသည်။ လိုချင်သောကား ကြိုက်တဲ့အရောင်နှင့်တကွ မော်ဒယ်(လ်)နှင့် တတ်နိုင်သမျှ ဈေးသာပြော၊ သူတို့က မရအရ ရှာပေးလိမ့်မည်။ စက်ကောင်း၊ မကောင်း၊ အင်ထုထားတဲ့ အင်ဂျင်လား၊ ပတ်တီးကိုင်ထားတဲ့ ဒဏ်ရာရ ကားဘော်ဒီလားဆိုတာတော့ ကိုယ့်အရည်အချင်းနှင့် ကိုယ့်ရွေးချယ်ပေတော့ပင်။ ပွဲစားပါးစပ်ဆိုတာလည်း အံ့သြစရာ ကောင်းအောင် အနုတ်အသိမ်းတွေက လုပ်၏။ သူတို့အပြောအချက်ချင်း အတောင်ပံတွေတပ်ပြီး ဝေဟင်ထဲဝဲမည့် လေယာဉ်ရဲ့ အစွမ်း ရှိသလိုလိုနှင့် ပြောတတ်၏။

“ရန်ကုန်က ပွဲစားတွေ သိပ်လည်တာနော်၊ မန္တလေး

ရန်ကုန်သားနဲ့တွေ့မှ ခံလိုက်ရတယ်ဆိုရင် မြို့ပါသိကွာ သယ် ဟောကောင်”

လေးနက်က သတိပေးလိုက်သား။ ရန်ကုန်မြေ စနင်းတာ နဲ့ လေးမှာလို သုံးယောက်သား တပူးတွဲတွဲ မလုပ်နိုင်တော့။ အထွက်လာသူ အချင်းချင်းမှာ သူတစ်ယောက်ပဲ အစ်မတွေ အတိုက်အခံပြုကြမ်းသူ။ လေးနက်နှင့် ထင်ကျော်ကတော့ နှင်းပြုချက်နှင့် ရန်ကုန်မှာ သင်တန်းတက်မည်။ အလုပ်ဝင် နိုင်သော ရည်ရွယ်ချက် တသိတတန်းကြီးနှင့်။ ဒီရောက်တော့ အရေးထိုင်ရေးအတွက် အရင်လုံးပန်းရသည်။

“ငါတို့သုံးယောက် အဆောင်တစ်ခုခု ငှားနေရင်ရော”

“အဲဒါ ကလီးယားဖြစ်တယ်နော် အသည်း၊ အိပ်ရုံပဲ အိပ်ကလိုတာကွာ၊ စားတာက ဆိုင်မှာဖြစ်သလိုပေါ့”

သုံးယောက်တိုင်ပင်ခဲ့ကြတုန်းက သူ ဦးအောင်ခေါင်းခါ ခဲ့သည်။

“လူရွပ်ရွပ်နဲ့ ငါ မနေချင်ဘူး၊ ဆိုင်ထမင်းဟင်းလည်း ငါ မစားတတ်ဘူး၊ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ချက်ပြုတ်စားရင်း ပြိုင်ပွဲ အတွက် ကွင်းဆင်းသလို လေ့ကျင့်ရဦးမှာဆိုတော့ အဆောင်တော့ ဖြစ်ဘူး ဟောကောင်တွေ၊ လုံးချင်းအိမ်တစ်ခုခုငှားမှ”

“ဈေးအမြင့်ကြီးဆိုရင်တော့ ငါတို့ မနေနိုင်ဘူးနော်၊

ငါတို့က အဆောင်လခလောက်ပဲ တတ်နိုင်တာ၊ မင်းတစ်ယောက်တည်းနေ”

“ဒါဆိုလည်း အဆောင်လခအတိုင်းပေး၊ ငါနဲ့လိုက်နေ”
ဝမ်းသာအားရနှင့် ခေါင်းညိတ်ကြလေသည်။

“ဒါပေမဲ့ စားရေးသောက်ရေး မပါဘူးနော်၊ ငါနဲ့စားမယ်ဆိုရင် ငါရောင်းတဲ့ဈေးအတိုင်း ဝယ်စားရမှာ၊ မဝယ်စားနိုင်ရင် လမ်းဘေးဆိုင်သွား”

အသည်းစွဲက စည်းကမ်းချက်ထုတ်တော့ မအီမလည်ရပ်တွေ ချက်ချင်းပြောင်းသွားကြ၏။ အခုတော့ နေဖို့အိမ်ရပေမယ့် ဈေးများတာမို့ သူက သက်သာမယ့်နည်းလမ်းတော့ စီစဉ်ထားသည်။ ဒီကြားထဲ ကားရောင်းပြီး နောက်တစ်စီးဝယ်ရမည့်အခြေအနေ ကြားဝင်လာ၏။

“ကဲ...ပွဲစားကြီး၊ ဈေးညှိတာနဲ့ပဲ ကားဝိုင်းထဲ ကျွန်တို့ ညအိပ်ရတော့မှာလား”

နောက်ကျောက အသံစာစာကြောင့် ကိုယ့်အကြောင်းကိုယ်ပြန်တွေးနေရာမှ အသည်းစွဲစိတ်က လက်ရှိအနေအထားတစ်ကျော့ပြန်လည်လာ၏။

“ဟုတ်ပါ၊ ဒီမှာ ကျွန်မတို့မောင်လေးက လူထူထူကြားထဲ နေလို့သိပ်ရတာ မဟုတ်ဘူး၊ ရှင်နဲ့မဖြစ်ရင်လည်း နောင်

တစ်ယောက်နဲ့ပြောင်းပြီး...”

“အာ...အဲဒီလိုတော့ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ ဖြစ်မှာပါ၊ ခင်ဗျားတို့ဘက်က ဈေးနည်းနည်း ချပေးကြည့်ပါလား၊ ကျွန်တော် ညှိပေးပါမယ်”

ပျာပျာသလဲဖြစ်သွားတဲ့ ပွဲစားအသံကိုကြားတော့ အသည်းတစ်ယောက်တည်း ကျိတ်ပြိုးမိသည်။ ဒီကောင်တွေမမာနိုင်ပါဘူးလို့တွေးရင်း ကားပိုင်ရှင်တွေကို တစ်ထိုင်တည်း လေးစားသွားရသည်။ ပွဲစားအထာနပ်သားလို့ စိတ်ထဲမှာ ကျိတ်ချိုးကျူးနေဆဲမှာပဲ အသံတစ်သံကို ကြားလိုက်ရ၏။

“ဒီဈေးတန်လို့ ရောင်းနိုင်မယ့်ဈေး တစ်ခါတည်းပြောပြီးသား၊ ဖုန်းနံပါတ်ပေးခဲ့မယ်၊ မနက်ဖြန်မနက်အထိ ပွဲမဖြစ်ရင် ကျွန်တော်တို့ တခြားပွဲစားလက်ထဲ အပ်လိုက်မယ်၊ အိုခေအော်”

သြရဲရှအသံ။ ဒီအသံကို အသည်းစွဲစိတ်ထဲမှာ မှတ်မှတ်သင်ထင်ရှိသည်။ ကြားဖူးသမျှ အသံတွေထဲ ထူးခြားသောအသံ။ မှင်အတွင်းပိုင်းက ထွက်ပေါ်လာသလို စကားသံထဲ နက်ရှိုင်းမှုတွေနှင့်အတူ လေသံကျတော့ ဂျစ်တိဂျစ်ကန်။ အသည်းက စဉ်းစားနင်းဝင်ဆဲမှာပဲ နောက်ဘက်ပိုင်းဆီမှ ထွက်ခွာသွားတော့မည့် ခြေသံတွေ ကြားရသည်။ သိချင်စိတ်က လူကို လှုံ့ဆော်ကာ ဖျတ်ခနဲ ခေါင်းငဲ့အကြည့်...

“ဟင်”

မြင်လိုက်ရသည့် မြင်ကွင်းကို အသည်းစွဲ တအံ့တကြီး ကြီး မယုံကြည်နိုင်ခြင်း၊ ထိတ်လန့်ခြင်းနောက်မှာ စာနာခြင်းနှင့် အသည်းရင်ထဲသို့ ခပ်ပြင်းပြင်းဝင်ရောက်လာ၏။ ကြည့်စမ်းဒီကောင်လေးကို သူ ကောင်းကောင်းကြီးသိသည်။ ပြင်ဦးလွင်ဖိုက်တာလေး။ အစ်မနှစ်ယောက်က ဖက်တီးနှင့်မှင်စာ။

“ဂုဏ်ရည်”

မှတ်မိလွယ်သော ထိုကောင်လေးအမည်ကို သူ ဖွဲ့ဖွဲ့သည်။ သူ့အသံတိုးလွန်း၍လား။ ကောင်လေးနှင့် အစ်မနှစ်ယောက်ရဲ့အာရုံက သူ့ထံမှာမရှိ၍လား မသိ။ အစ်မနှစ်ယောက်က ဘာညာ ခြံရံတွဲခေါ်သွားသည့်ကြားမှ ကောင်လေးက လမ်းကို တဝါးဝါးလှမ်းနေရသည့် ကောင်လေး။ သူ့ထံမှာ ယနေ့အကောင်လေးရဲ့ နားကွင်းတစ်ဖက် ရှိနေဆဲဖြစ်သည်။

“ရှေ့...ယူသွား။ ဒီနားကွင်းက တစ်သိန်းတန်တယ် တစ်သိန်းတန် နားကွင်းကို ပစ်စလက်ခတ်ပေးသွားသတဲ့ ကောင်လေး ပြန်လိုချင်ယူရန် သူ လမ်းဖွင့်ပေးတာတောင် မစိုက်။

“မလိုပါဘူး”

ဟု ခပ်တည်တည် ခြင်းသွားလိုက်သေးသည်။

“မျက်စိခွဲဖို့နဲ့ နေရေးထိုင်ရေးအတွက် ငွေလိုတာတဲ့ကွ။ လေသံကတော့ ခပ်မာမာပဲ။ ကြိုက်ဈေးမရရင် မရောင်းဘူးဆိုတဲ့ နိုင်နဲ့”

“ရရင် လုပ်ပေးလိုက်ပါကွာ။ သူများ အမြင်အာရုံ ထိပ်ကြောင့် ပြန်အလင်းရတော့လည်း မင်း ကုသိုလ်ရတာပေါ့”

“အင်း...ပွဲစားတွေသေရင် ငရဲလားမှာကွ။ မဟုတ်တာ ပြောပြော။ ရသမျှ ပါးပါးလှီးတတ်လို့လေ။ ဒီတစ်ခါတော့ ကောင်းကုသိုလ်လုပ်တဲ့အနေနဲ့ ငါ့ပွဲညွန့်လေး ဖျက်ပေးလိုက်ပါမယ်”

“ဝဲစား...စောစောကပြောတော့ သူပဲ အိတ်ဖိုက်ရတော့ ခေယ့် လေသံမျိုးနဲ့”

“လေပဲကွာ။ ငွေမှမဟုတ်တာ။ ကြိုက်သလိုသုံးပေါ့။ ဘုတ်ဘူးလား”

ပွဲစားများထဲမှ ရယ်သံကျယ်ကျယ်တွေ ကြားထဲ အသည်းနဲ့ မွန်းကျပ်ခြင်းက ပျောက်မသွားခဲ့။ ကားရောင်းရတာချင်းတူ မေယု ရောင်းရခြင်းအကြောင်းရင်း မတူသော ကောင်လေးနဲ့ သူ ခြားနားခြင်းက တွေးလေတိုင်း ရင်ထဲ သနားခြင်းတစ်လည်လည်နှင့် ဘာဖြစ်လို့ ကောင်လေးမျက်လုံး ဒီလိုဖြစ်သွားတာလဲ စဉ်းစားမိလျက်သား ဖြစ်သွား၏။ မင်း ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ကောင်လေးရယ်...။

အရပ်ရှိသည့်နေရက်တိုင်း

ပြောလာတော့ လေးနက်တို့က မငြင်းသာ။

“မန္တလေးသားပေမယ့် အပူဒဏ်တော့ မခံနိုင်ဘူးကွ၊

အိပ်ထားကွန်းတပ်မှ၊ ဒါပေမဲ့ ငါ့အိပ်ခန်းထဲပဲ တပ်မှာနော်၊ အခန်း

အသွယ်ထဲတပ်ရင် အဆက်မပြတ် ပွင့်ထားရမှာ၊ မိတာတက်ကုန်

အိပ်မယ်”

သူဟာသူလည်း ဝယ်သေး၊ သူများကပ်သုံးမှာလည်း

အောက်ကာ ကပ်စေးပါ ကြိုနည်းပြထားသေးသည်။ ကပ်သပ်

ကုန်ရုံလို စိတ်ဆိုးစိတ်တိုစရာပေမယ့် လေးနက်တို့အတွက်တော့

အသွယ်ခွဲစတိုင်(လ်)က ကျင့်သားရနေခဲ့ပြီ။ သူတို့က ငယ်ပေါင်း

အသွယ်ကိုး။ ထင်ကျော်ကတော့ အမြင်ကတ်ကတ်နှင့် ဝင်ပြောသေး

သည်။

“မင်း အဲဒီလောက် အအေးကြိုက် မိတာကုန်မှာစိုးရင်

အခဲတောင်မှာသွားနေ၊ အသားငါးတွေကို ရေခဲလွှာထဲ ထိုးသိမ်း

ထား၊ မင်းလည်း မပူမအိုက်တော့ဘူးပေါ့”

တမင်ရွဲပြောမှန်းသိသိကြီးနဲ့ မျက်နှာက ခပ်တည်တည်။

“အဲဒီကျတော့လည်း အနွေးထည်ဖိုး၊ လက်အိတ်ခြေအိတ်

နီက ကုန်ဦးမှာကွ၊ ပြီးတော့ ခရီးစရိတ်က ရှိသေးတယ်၊ စပွန်ဆာ

ဆေးရင်တော့ တစ်မျိုးပေါ့”

ကြည့်...အဲဒါမှ အိုးရွံ့ကို စလောင်းရွံ့နဲ့ ဖုံးတာအစစ်

အခန်း (၁၆)

“ဟုတ်ပါပြီ၊ အိမ်ကားရပြီပဲ ထားပါတော့၊ သူက အသွယ်

ထပ်မှာပဲ နေချင်တယ်ဆိုရင် မင်း ဘယ်လိုလုပ်မလဲ အသွယ်ခွဲ

ပစ္စည်းတွေ နေရာချရင်းက လေးနက်က မေးသည်

ပစ္စည်းဆို၍ မများဘူးသာဆိုတယ်၊ ပလတ်စတစ်ထိုင်ခုံတွေ၊ ချော

ပြုတ်ရေးအတွက် အိုးခွက်တွေ၊ မွေရာအထူ၊ တီဗီနှင့် အီးဗီဒီ

ပါသေး။ ပြီးတော့ ရေခဲသေတ္တာတစ်လုံး၊ အဲယားကွန်းလည်း

ပါသည်။

“ရေခဲသေတ္တာက လိုကိုလိုအပ်တယ်၊ ငါ နေ့တိုင်း နေရာ

မသွားနိုင်ဘူးလေ၊ အသားငါးနဲ့ အသီးအနှံတွေ ဝယ်ထည့်ထား

ရမှာ”

အခုလည်း သူတို့တွေကသာ ဧည့်ခန်းတွေ၊ အိပ်ခန်းတွေမှာ
ချွေးတရွဲရွဲနှင့် ပစ္စည်းတွေ နေရာချနေတာ။ ဒင်းက မီးဖိုချောင်
ထဲကမထွက်ဘဲ ဘာတွေလက်စွမ်းပြ ချက်ပြုတ်နေမှန်းမသိ
လေးနက်က မီးဖိုခန်းသပ်သပ်လို လိုက်ကာစကို ဆွဲဖယ်သည်။

“ငါမေးတာ မင်း ကြားလား အသည်း”

“ကြားသားပဲ”

ဖြေပုံကစ စိတ်ဝင်တစားမရှိ။ ဇောက်နက်သည့် ယန်းက
လုံးအကြီးကြီးထဲ အရွက်စုံတွေရောထည့်ပြီး နယ်နေပုံက တစ်ကမ္ဘာ
လုံးကို မေ့ထားသည့်နှယ်။

“ကြားရင် ပြန်ပြောလေ၊ အိမ်ငှားထပ်တင်လို့ သူက အထိ
ထပ်နေချင်နေတယ်ဆိုရင် ငါတို့ တစ်ခါထပ်မောမှာနော်၊ ဒီပစ္စည်း
တွေပြောင်းရရွေ့ရတာ လွယ်တာမဟုတ်ဘူး”

ထင်ကျော်က ရေခဲသေတ္တာထဲမှ ရေတစ်ဘူးလာထုတ်ရင်း
ဝင်ပြောသည်။ အသည်းစွဲတို့ကတော့ အေးအေးဆေးဆေးပင်း
ခေါင်းစွပ်က အနီရောင်။ အပစ္စုန် အနီရောင်ကြီးနှင့် မီးဖိုပေါ်က
တဗွမ်းဗွမ်းဆူနေတဲ့ ဟင်းချိုအိုးကို မွှေလိုက်၊ နယ်မဆုံးတဲ့ အသုပ်
ပန်းကန်ထဲ ဟင်းခတ်မှုန့်တွေ၊ သူတို့မသိဘော အဆာပလာတွေ
ထည့်လိုက်နှင့် အလုပ်တွေရှုပ်ပြီးရင်း ရှုပ်လျက်ရှိ၏။

“အောက်ထပ်မှာနေမယ့် ဧည့်သည်ပဲ ငှားမှာပေါ့ဗျာ”

“နမ်းပါနဲ့”

“မင်းကတော့ ဘယ်ပူမလဲ၊ မင်း သယ်ပိုးပြောင်းရွှေ့
တာမှ မဟုတ်တာ”

သောက်ပြီးစရေဘူးကို ဆောင့်အောင့်ချရင်း ထင်ကျော်က
ပြောသည်။ အသည်းက ယန်းကန်ပြားလှလှလေးထဲ အရွက်သုပ်တွေ
ထည့်ထားသည့်လိုက်၏။

“အောင်မာ...မင်းက နာတယ်ထင်နေတယ်ပေါ့၊ မင်းတို့
သယ်ပိုးပေးလို့ ငါ ကျေးဇူးဆပ်ဖို့ ချက်ပြုတ်နေတာ မင်းမမြင်ဘူး
ဘာ၊ နှစ်ယောက်စလုံး မကျွေးဘဲ ငါတစ်ယောက်တည်း စား
ရတာမို့”

“အေးပါ အသည်းရာ၊ မင်းစေတနာကို လုံးဝအသိအမှတ်
မထား၊ တစ်ယောက်တည်းတော့ မစားလိုက်ပါနဲ့ကွ၊ ဒီမှာ ဗိုက်
အာ သံစုံမြည်နေပြီကွ”

လေးနက်က မျက်နှာချိုသွေးရင်းဝင်ပြောသည်။ ထင်ကျော်
တော့ မျက်စောင်းကြီးတရွယ်ရွယ်နှင့် အသည်းစွဲကို မကျေမနပ်။

“ဘာစေတနာလဲ၊ အဲဒါ အပေးအယူ၊ ငါတို့လုပ်အားပေး
ဖို့ ဒီကောင် ပြန်ကျွေးတာ၊ သဘောပေါက် လေးနက်၊ ဒီကောင်နဲ့
အင်းလာတာ သက်တမ်းရှည်ချေပြီ၊ သူများဆီကမရဘဲ ဘယ်အခါမှ
မပေးဘူး”

“မင်း ဒီလိုတော့ မပြောနဲ့လေ ထင်ကျော်ရာ”

ထမင်းစား စားပွဲပေါ် ဟင်းခွက်တွေစီရီးမှ အထည်
ဒီဘက်လှည့်ရပ်သည်။

“အပေးအယူဆိုတာ ဒီအတိုင်းကြားရင်သာ နဲ့
သဘောရှိပေမယ့် လူ့အဖွဲ့အစည်းကို ဒီ give and take
အခြေခံ တည်ဆောက်ထားတာ၊ ချစ်တာတွေ မေတ္တာတွေမှာ
ဒီသဘောတရားက ပြဋ္ဌာန်းချက်ပဲလေ၊ သူ့အချစ်လိုချင်လို့ ကိုယ်
အရင်ချစ်ပြရတာ၊ ဒါပဲကွာတယ်”

“ဒါဆို တစ်ဖက်သတ် အချစ်ကြတော့ရော”

ထင်ကျော်ကလည်း ကပ်သီးကပ်မဲ့မေးသည်။ အသံ
က ခါးထောက်ရာမှ လက်ဝိုက်ရပ်တော့ ဘာမှသိနားလည်
မရှိသော တပည့်လေးကိုရှင်းပြမည့် ဆရာကြီးစတိုင်အပြည့်
ထင်ကျော်မျက်နှာကို ကြည့်သည်။

“အဲဒါပဲ၊ မင်းတို့ မြန်မာလူမျိုးဖြစ်ပြီး မြန်မာစကား
တောင် လိပ်ပတ်မလည်ဘူး၊ တစ်ဖက်သတ်တဲ့၊ တစ်ဖက်က အ
မှတော့ ကျွန်တို့တစ်ဖက်က သေပြီပေါ့ကွ၊ ကဲ...ရှင်းပြီလား”

“ဪ...ဪ...ရှင်းသွားပါပြီ၊ ကောင်းလိုက်တဲ့ ဖခင်
ပဲနော်၊ မှတ်သားလောက်ပါတယ်”

“အေး...မင်းတို့ သတ်တာသေတာ ထားတော့၊ ငါ အ

“ဆွေမယ်”

ခုံတစ်လုံးထုတ်ပြီး လေးနက်က ထမင်းစားပွဲမှာ ဝင်ထိုင်
ထမင်းယန်းကန်ထဲ ထမင်းခူးထည့်ပြီး အားပါးတရစားရန်
အားပေးခဲ့...။

“မောင်လေးရေ...ဒီအိမ်က အိမ်ငှားမောင်လေး၊ ဒီမှာ
အဖေမယ့်လူတွေ ရောက်လာပြီဟေ့”

ပါးစပ်ထဲရောက်လုဆဲဆဲ ထမင်းလုတ်က ထိုနေရာ၌ပင်
အားပေးလေသတည်း။

အခန်း (၁၇)

“အပေါ်ထပ်လေးက အဆင်ပြေလိုက်တာနော်၊ ဝမ်းလေးလည်း ပါတယ်”

“အေးဟဲ့နော်...တစ်လမ်းလုံးမှာ ဒီတိုက်က အမြင့်ဆိုတော့ အပေါ်ထပ်ကနေဆို အားလုံးကိုစီးမိုးပြီး မြင်ရမှာပေါ့”

“လှေကားကလည်း ဘေးဘက်ထုတ်ထားတာဆို အပေါ်အောက် ဆက်ယှက်စရာမလိုတော့ဘူးပေါ့”

ဝုဏ်ရည်မှအစပြု၍ ဂျက်မနှင့် အာကြီးက ထင်တာအမြင်နှင့်ရောစပ်ပြီး ဝေဖန်သည်။ ဒီအိမ်ထဲရှိ ရောက်နှင့်ပြီး အိမ်ငှားတွေကိုစောင့်ရင်း ခြံထဲဒန်းမှာဝင်ထိုင်ကာ ပြောကြဆိုကြတစ်ယောက်တစ်ပေါက်။

“ညီမတို့ ခဏထိုင်ဦးနော်၊ ခြံဝနဲ့အိမ်က လှမ်းတော့ ကြားဘူးလားမသိဘူး၊ အစ်မ အိမ်ပေါက်ဝနားကနေ သွားအော်သေးမယ်”

ပွဲစားအစ်မကြီးက ထီးတစ်ချောင်း ချိုင်းကြားညှပ်ပြီး တဖျပ်ဖျပ် အိမ်ရှင်တွေရှိရာဘက် လျှောက်သွားသည်။

“နင်ကလဲဟယ် အရိပ်ထဲရောက်နေပြီပဲ၊ မျက်မှန်ကြီး ခွတ်စမ်းပါ၊ အဲဒီ မျက်မှန်အမည်းကြီးကြောင့် လူတွေကနင့်ကို မမြင်အကန်းလို့ ထင်နေပါတယ်ဆိုမှ၊ ချွတ်...ချွတ်လိုက်”

ဝုဏ်ရည်က မျက်မှန်ကိုင်းနား တစ်ဝဲလာလုပ်နေသည့် အာကြီးလက်ကို ဖျတ်ခနဲပုတ်ချ၏။

“မျက်ကွင်းက ညှိတာမပျောက်သေးဘူး၊ ပြီးတော့ ဒီမျက်မှန်အောက်ကနေ လူတွေမျက်နှာကို အရိပ်အကဲဖမ်းပြီး ကလိန်ကျနိုင်အောင်လုပ်နိုင်တာ မမေ့နဲ့...ဟွန်း”

“ဒါတော့ ဟုတ်တယ်”

ဒန်းပေါ် သူမကိုယ်ကြီးမဆုံ၍ မတ်တပ်ရပ်နေရသော ဂျက်မက လက်ဖျောက်တစ်ချက်တီးကာ ဝင်ပြောသည်။

“လူတွေက မမြင်အကန်းဆိုပြီး သူ့ကို ကရုဏာသက်တာတစ်မျိုးနဲ့ ကားရောင်းတုန်းကပဲ ကြည့်လေ၊ ကိုယ့်ဆိုဈေးက မှန်းထားတာထက်တောင် ပိုရခဲ့တာမဟုတ်လား”

“ဪ...ဒါဆို နင်က ဒီလိုအမည်းရောင်မျက်မှန်ကြီး
တပ်ပြီး နင့်အမြင်ကို အမှောင်ချထားတော့မယ်ပေါ့”

“အမှောင်ထဲကနေရပ်ပြီး အလင်းထဲကလူတွေရဲ့ လှုပ်ရှားမှုကို
စောင့်ကြည့်ရမှာ၊ ကိုယ့်ကို သူတို့မမြင်ဘူးဆိုတော့ ကိုယ့်
ဘာလုပ်လုပ် အသာစီးကချည်းပဲပေါ့ဟဲ့”

“နင်က တကယ့်ဉာဏ်ကြီးရှင်ပါ”

အာကြီး ဝေဖန်တော့ ဂုဏ်ရည်က ခေါင်းမောထဲ
ဟက်ခဲရယ်သည်။ တကယ်ဆို ကားရောင်းရငွေနှင့် ဂုဏ်ရည်က
သာမန်တိုက်ခန်းတစ်ခန်းတော့ ဝယ်နိုင်ပါသည်။ အာကြီးတို့
လည်း အဲဒီလို အကြံပေး၏။ ဂုဏ်ရည်က အိမ်မဝယ်ချင်။

“အိမ်ငယ်တယ်ဆိုတာ ခြေချုပ်မိသွားတဲ့သဘောပဲ၊ ငါ
ရန်ကုန်မှာဆိုတဲ့အကြောင်း သိသွားရင် ကိုကျွန်းတို့ လိုက်မခေါ်ဘူး
လို့ နင်တို့ အာမခံနိုင်လား...ပြော”

နှစ်ယောက်စလုံး ခေါင်းခါပြကြသည်။

“အေး...အိမ်မဝယ်ရင် သူတို့လိုက်လာတဲ့အခါ ကွဲခဲမိပြီး
ပြန်ခေါ်ရာနောက် ပါသွားရမှာ၊ အိမ်ငှားတယ်ဆိုတော့ ပြီးတာနဲ့
ပုန်းချင်ရင် နောက်တစ်နေရာ သွားငှားပြီးနေရုံပဲ။ အဲဒါကြောင့်
အိမ်ရခဲ့ရင်တောင် ဘာအိမ်ထောင်ပရိဘောဂမှ မဝယ်ဘူး၊ သံဃာ
ဧည့်တွယ်ပြီး ငါလုပ်မယ့်အရာတွေ နှောင့်နှေးကုန်မှာစိုးလို့၊ ဒီမှာ

သွယ်တာတတ်တဲ့အရာဆိုရင် နွယ်တစ်ပင်တောင် မမြင်ချင်ဘူး၊
သဘောပေါက်”

“နင်ကလဲ သိန်းရာချီရှိပြီးတော့များ၊ အိမ်ငှားနေရမတဲ့၊
အဲဒီလိုကံဆံတွေ မှီတက်ခံပြီး ဘာလုပ်မှာလဲ...ပြော”

“အကုန်သုံးပစ်မှာ”

“ဟယ်”

“တကယ်”

အာကြီးနှင့် ဂျက်မက မျက်လုံးပြူးပြူးနှင့် ဂုဏ်ရည်ကို
သေကြည့်သလို လက်ညှိုးထိုးထပ်မေးတော့ ထိုနှစ်ယောက်ကို
ဂုဏ်ရည်က ခေါင်းညိတ်ပြခဲ့သည်။

“အဲဒါ ငါ့ကို ငွေသုံးခွင့်ပိတ်ပင်တဲ့အတွက် လက်စား
ပေးတာ”

အစ်ကိုနှစ်ယောက်မျက်နှာကို မြင်ယောင်ကာ နာကြည်းစွာ
မော့ဝတ်သည်။ ဒီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ကတော့ ကမ္ဘာမကြေ ရန်ငြိုး
မပြု။ ညီမလေးတစ်ယောက်တည်း ရှိပါသည်။ သူတို့စိတ်တိုင်းကျ
ကြည်တာများ သူစိမ်းလက်ထဲ ထိုးထည့်ပေးမည်အထိ။ ပြောတော့
ရန်ကုန်မြို့ကြီးတောင် လွတ်ရမှာစိတ်မချဘဲ၊ ဟွန်း...သူတို့ပဲ အပြော
ကောင်း။ အဲဒီလို အပြောအဟောတွေကြောင့် ဂုဏ်ရည်တို့ယောက်ျား
တွေကို မယုံတာဆိုပြန်ရင်လည်း ဒီကအလွန်ဖြစ်ဦးမည်။

“ဟဲ့..ဟဲ့ ဟိုမှာ လာနေပြီ ဂုဏ်ရည်”

အတူထိုင်နေသော အာကြီးက ဂုဏ်ရည်တူကို တံဆိပ်
နှင့်တွတ်ကာ အချက်ပေးသည်။ ဒီတော့မှ ဂုဏ်ရည်အကြွေ
အိမ်မကြီးဆီအရောက်..

“အယ်”

လန့်ပြီး အသံမထွက်အောင် သူမနှုတ်ခမ်းကို ချုပ်
ဘရိတ်အုပ်ပေးမယ့် အာမေဠိတ်သံက ဂုဏ်ရည်ရင်ထဲ အကျယ်
မြည်ဟီးသွားသည်။ ဂုဏ်ရည်က အနက်ရောင်မျက်မှန်ကို အ
အကွယ်ယူ၍ သေချာအောင်ကြည့်သည်။ ဟုတ်သည်။ သူမ
ပြင်ဦးလွင်မှာ ဂုဏ်ရည် ကားမှားပြီးတက်ခဲ့မိသူ။ ပြီး
ဂုဏ်ရည်ကို ယောက်ျားလေးဟု ထင်သူ၊ ငွေမက်သူ။ စိတ်တွင်
ပေါ်လာသော အမည်တွေအမျိုးမျိုးပေးရင်းက အကြံတစ်ခု
ဖျတ်ခနဲခေါင်းထဲ ဝင်လာ၏။

“ငါ့ကို နင်တို့မောင်လေးလို ဆက်ဆံတော့ အာကြီး”

“ဟမ်..ဘာ..ဘာဖြစ်လို့”

“မမေးနဲ့၊ ပြောတဲ့အတိုင်းလုပ်”

မျက်နှာကို ခပ်တည်တည်လုပ်ကာ သူမ ဖြစ်ချင်
ခပ်တိုးတိုးမှာအပြီးမှာပဲ အသည်းစွဲက ဂုဏ်ရည်တူတို့အား
ရောက်လာ၏။

“မောင်လေး..ဒီမှာ အိမ်ငှားနေမှာ သူတို့သုံးယောက်ပဲ”

“ဪ”

မြင်မြင်ချင်း တိုက်ဆိုင်သော ကံကြမ္မာကို အသည်းစွဲ
အံ့သြသွားသည်။

အိမ်ပွဲစားက မိတ်ဆက်ပေးသည်။ အသည်းက ခေါင်းမှ
ထောင်းထားတဲ့ ခေါင်းစွပ်ကို ဆွဲချွတ်ရင်း သူ့ရှေ့ခန်းပေါ်ထိုင်နေတဲ့
မောင်လေးကို စိတ်မကောင်းခြင်းကြီးစွာနှင့် ငုံ့မိုးကြည့်သည်။

“သူတို့ဆိုရင် ငြင်းစရာမရှိပါဘူး၊ ကျွန်တော် အိမ်ငှား
ဖြစ်မှာပါ”

“ဟို..ဈေးနှုန်းတွေဘာတွေက မညှိရသေးတော့လေ”

အသည်းက စိုးရိမ်တကြီးဝင်ပြောတဲ့ ဖက်တီးမကို
ချက်လွှာပင့်ကြည့်သည်။

“ကျွန်တော်နဲ့ ဂုဏ်ရည်က သိထားပြီး မရင်းနှီးသေးတဲ့
မိတ်ဆွေတွေပါ”

“ရှင်..ဘယ်လို”

“ဟဲ့..ဂုဏ်ရည်၊ သူပြောတာ ဟုတ်လား”

ဂုဏ်ရည်ပခုံးကိုတိုက်ရင်း အာကြီးက မေးသည်။ ပွဲစား
ကလည်း နှစ်ဦးနှစ်ဖက်ကြား ယောင်လည်လည်။ အသည်းနောက်မှ
လိုက်ဆင်းလာတဲ့ လေးနက်နှင့် ထင်ကျော်ကလည်း တစ်ယောက်

မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်ရင်း ပဟေဠိအဖြေညှိနေကြသည်။

“ဆောရီးဗျာ၊ ကျွန်တော် ခင်ဗျားအသံကို မမှတ်မိလို့”

“ဟဲ့...ဂုဏ်ရည်”

ဂုဏ်ရည်က မျက်မမြင်တစ်ယောက်စတိုင်နဲ့ ခပ်တည်တည်ဝင်ပြောတော့ အာကြီးက ဂုဏ်ရည်မျက်နှာကို အလန့်တကြား လှမ်းကြည့်သည်။

လူကြီးတစ်ယောက်လုံး မြင်ရက်က အသံမမှတ်မိဘူး ဘာညာနဲ့။ မျက်လုံးမမြင်ဟန်ဆောင်တာ ခဏတဖြုတ်ဆို ထားတော့။ အခု ဒီအိမ်ငှားပါမည်ဆိုပါမှ တစ်မိုးအောက်ထဲ မျက်မမြင် အဖြစ်နေဖို့ဆိုတာ လွယ်သည့်ကိစ္စမှမဟုတ်တာ သူတို့သိသည်။ အာကြီးက စိတ်ရှုပ်စွာ ခေါင်းကုတ်သလို ဘာသဘောလဲလို့ ဂျက်စက မေးဆတ်ပြသည်။ ဂုဏ်ရည်ကတော့ တကယ်မမြင်မဆန်းနှင့် မျက်မမြင်ဇာတ်ကွက်မှာ သရုပ်ဆောင်နေတာ အကယ်ဒမီရှောင်ပုံစံအပြည့်နှင့် မျက်နှာက ခပ်တည်တည်။

“မင်း ပြင်ဦးလွင်မှာတုန်းက ငါ့ကားပေါ် မှားတက်ဖူးတယ်လေ၊ ငါ့မုန့်တွေ စားပစ်လို့”

“ဪ...သိပြီ၊ ဦးကပ်စေးမဟုတ်လား”

ဂုဏ်ရည်က ဝမ်းသာအားရပြောကာ လက်ညှိုးထိုးပေးမယ့် အသည်း ရပ်နေရာနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်ဆီသို့ လက်ညှိုးထိုးခြင်း

ဖြစ်တဲ့အတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်သွား၏။ အသည်းက ထိုသို့ဖြစ်နေတာကိုပဲ ကြည့်ရတာ စိတ်မချမ်းမသာနှင့် ဘာကြောင့်မှန်းမသိဘဲ သက်ပြင်းချမိသည်။

“မင်း မှတ်မိရင်ပြီးတာပါပဲ၊ အခု မင်းတို့ငှားမယ့်အိမ်ကို ငါ့ အရင်ငှားထားတာ၊ အိမ်က နှစ်ထပ်၊ ငါတို့အပေါ်ထပ်နေမယ်၊ မင်းတို့ အောက်ထပ်နေပေါ့၊ အဲဒါဆို အဆင်ပြေမလား”

“ဟုတ်...ဒါပေမဲ့”

ခေါင်း ဆတ်ခနဲညိတ်ပြပြီး ဒါပေမဲ့နှင့် စကားကိုအဆုံး ဆတ်တဲ မျက်နှာပြန်မော့လာတော့ တွေ့တွေဝေဝေနှင့်မို့ အသည်းထဲ မျက်မှောင်ကျွံကြည့်သည်။

“ပြောလေ...ဘာအခက်အခဲရှိလဲ၊ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပေါ့”

ထိုင်နေရာမှ ဂုဏ်ရည် ထရပ်သည်။ အာကြီးက ဂုဏ်ရည်လက်မောင်းကို ထိန်းကိုင်ပေးရင်း သဏ္ဌာန်လုပ်သရုပ်တူရ ဖြစ်၏။ အသည်းကတော့ သူနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ဖြစ်သွားတဲ့ ကောင်လေးကိုငေးရင်း သက်ပြင်းတွေ ခိုးရှိုက်မိတာအကြိမ်အကြိမ် အခါခါ။ ရှုပ်အင်္ကျီပေါ် ဝှေ့(စ်)ကုတ်တစ်ထပ် ထပ်ဝတ်ကာ ဂျင်းပင် အနက်၊ မျက်မှန်အမည်းကြီးနှင့် ကောင်လေးမှာ ပြင်ဦးလွင်တွင် သူတွေ့ခဲ့ရသော လန်းဆန်းမှုတွေ ပျောက်ဆုံးနေ၏။

“ခင်ဗျားတို့က အရင်ရောက်တော့လည်း ရှိပါစေတော့”

“မဟုတ်ဘူးလေ၊ အဆင်မပြေတာ ဘာရှိလို့လဲ၊ ငါ့
ကလည်း သုံးယောက်ပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ငါ့သူငယ်ချင်းတွေက လုံး
အငြိမ်၊ ငါ တာဝန်ယူတယ်”

“ကျွန်တော်ပြောချင်တာ လူကိစ္စမဟုတ်ပါဘူး”

ကောင်လေးစကားကြောင့် အသည်းစွဲမျက်ခုံးတွေ ဆတ်ဆတ်
ပင့်တက်သွားတာ ဂုဏ်ရည်တွေ့နေရသည်။ အစိမ်းရောင်တိရစ္ဆာန်
အစိမ်းပုပ်ပုပ်ဘောင်းဘီတို့ ပွပွကြီးထဲ လက်နှစ်ဖက်စုံနှိုက်ထား
အေပရစ်အိုကြီး စည်းထားဆဲ သူ့ကို ဂုဏ်ရည်ထင်ထင်ရှားရှား
တွေ့နေရသည်။ ဂုဏ်ရည်မျက်လုံးတွေက အကောင်းပကတိဆိုတာ
သူက မသိ။ ဂုဏ်ရည်မျက်နှာကို ကြည့်နေသည့် သူ့အကြည့်တွေမှာ
အရင်ကလို ရန်လိုခြင်းမပါ။ ကရုဏာရောင်စဉ်တွေ မြင်ရတာ
ထိုရောင်စဉ်ကွန်ရက်ထဲမှ ရုန်းမထွက်ချင်။ ပြီးတော့ သူ့ကို လွတ်လပ်
စွာငေးမောခွင့် ရချင်သည်။ မြင်ဖူးနေကျ ယောက်ျားတွေထဲက
တစ်ယောက်ကွာ ကွဲထွက်နေသော ငွေမက်၊ ကပ်စေးနည်းသည့်
ထိုယောက်ျားသားအား အနီးကပ်လေ့လာချင်စိတ်က ဂုဏ်ရည်ရင်ထဲ
အားပြင်းစွာ ဖြစ်တည်လာ၏။

“ဒါဖြင့် ဘာကိစ္စလဲ”

ဂုဏ်ရည်က အပြောရခက်သလို ခဏငြိမ်သွားပြီးမှ...

“ဟို...ကျွန်တော်က ဝရန်တာလေးကို သဘောကျပြီး

ထပ်မှာ နေချင်လို့၊ အဲဒါ...”

အသည်းစွဲက နောက်လှည့်ပြီး အိမ်မကြီးဆီ ဖျတ်ခနဲ
ပြန်သွားသည်။ ဂုဏ်ရည်ဘက် မျက်နှာပြန်မူတော့ မျက်ခုံးတွေ
လှုပ်လှုပ်ပါးကျံထားပြီး မျက်နှာထက်မှာ ပဟောဦးကောက်ကြောင်း
များစွာ ရှုပ်ရှုပ်ထွေးထွေးနှင့်။ သူက ဂုဏ်ရည်မျက်နှာပေါ်မှာ
အခြေရာသလို စေ့စေ့စပ်စပ်ကြည့်သည်။

“ဝရန်တာပါတာ မင်း မြင်ရတယ်ပေါ့...ဟုတ်လား”

ဂုဏ်ရည်လက်မောင်းရင်းကို ကိုင်ထားတဲ့ အကြီးထံမှ
အိမ်မကြီးအထိအတွေ့ကြောင့် ကိုယ့်အမှားကိုယ် ဂုဏ်ရည်သိသွား၏။

သေစမ်း...ဂုဏ်ရည်၊ သတိလေးတစ်ချက်လွှတ်တာနဲ့ ပြန်
အိမ်မကြီးနှင့်မျက်နှာကို။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အိမ်မကြီးပေးရင်း ဂုဏ်ရည်က
အဲဒါ့လေးပြုံးလိုက်၏။

“ခင်ဗျားပြောသလို မြင်ရရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲနော်၊
အဲဒါနဲ့ ကျွန်တော့်အတွက် အကြားအာရုံက ဒုတိယမျက်လုံးပါ၊
ကျွန်တော့်အိမ်မတွေ ပြောနေသံကြားတာနဲ့ နေချင်စိတ်ပေါ်သွားတာ
အဲဒါ ရပါတယ်၊ အောက်ထပ်မှာပဲ နေပါ့မယ်...မလေး”

“ဟေ”

ဂုဏ်ရည်က ခေါ်တော့ ဘယ်သူခေါ်မှန်းမသိဘဲ ဂျက်မ
နဲ့ အကြီးထံမှ ထူးသံက တစ်ပြိုင်နက်တည်း ထွက်လာ၏။

မြတ်ဗုဒ္ဓ

“ကျွန်တော့်အတွက် အဲဒီလောက်ကြီး အဆင်သင့်မဖြစ်ပါနဲ့ဗျာ၊ ရပါတယ်”

ပြောရင်း ဂုဏ်ရည်က အာကြီးမိုက်ဆီ တံတောင်နှစ်ဖျားက မသိမသာ တွတ်လိုက်၏။

“အိမ်စာချုပ်ချုပ်ဖို့ စီစဉ်ပါ။ ကျွန်တော့်ကို အောက်ထပ်ပိုပေးပါလား၊ ကျွန်တော် နားချင်ပြီ”

“အေး...အေး မောင်လေး၊ ဂျက်ရေ နှင့် ပွဲစားအစ်မကြီးတို့ပင်ပြီး စီစဉ်တော့နော်၊ ငါ မောင်လေးနားရအောင် အခန်းပေးလိုက်မယ်”

အာကြီးက ယဉ်ကျေးမှုအပြည့်နှင့် နှုတ်ဆက်သွားပေးအသည်းက အစ်မဖြစ်သူ ဆွဲခေါ်ရာနောက် ပါသွားသော လေးအား ကိုယ်ကိုတစ်ပတ်လည်အောင် လိုက်ကြည့်ပြီးမှ ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်၏။

“ဒီမှာ”

အသည်း လှမ်းအသံပြုတော့ မောင်နှမနှစ်ယောက်တို့ ရောက်ရာနေရာမှာပဲ ခြေလှမ်းရပ်သွား၏။

“မင်း အပေါ်ထပ်မှာပဲ နေလိုက်ပါ”

“ဗျာ”

“ဟေ့ကောင်...မင်း”

ဂုဏ်ရည်က တအံ့တသြနှင့် ငဲ့ကြည့်သလို လေးနက်နှင့် အင်ကျော်က အသည်းခွက် အံ့ကြိတ်ကာ လက်သီးထောင်ပြပေမယ့် အသည်းက ထိုအပြုအမူတွေအားလုံးကို လျစ်လျူရှုပစ်လိုက်သည်။

“အပေါ်ထပ်အခန်းက ရှင်းပြီးသား၊ သူ တစ်ခါတည်း လိုရတာပေါ့”

ဆော့နာတွေ ရေစီးကမ်းပြိုလိုက်ပြီးပြောတော့ ကောင်လေး ကျေးဇူးတင်စွာ ပြုံးပြတာလား၊ အာနာစွာ ရပ်တန့်ငေးမောနေလား အသည်း ဝေခွဲမရပေမယ့် ထိုအပြုံးလေးကို ငေးခနဲ ကြည့်ဖြစ်သွားသည်။

“ငါတို့ပစ္စည်းတွေ အောက်ထပ်ပြောင်းရအောင်”

အသည်းခွက် ပစ္စည်းတွေရွှေ့ဖို့ပြောတော့ လေးနက်နှင့် အင်ကျော်ရဲ့ မကျေနပ်ခြင်းမှန်တိုင်းက သူထံ အရှိန်ပြင်းပြင်းဝင်တော့သည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ လျစ်လျူရှုထားလိုရပါသည်။ နာမမြင်ကောင်လေးအပေါ် သနားခြင်းက တစ်ထိုင်တည်း ရင်၌ ဖြစ်တွယ်သွားတာကိုတော့ သူလည်း မတတ်နိုင်ခဲ့။

...ရဲ့သည့်နေ့ရက်တိုင်း

...သေချာတယ်။ ကရုဏာလှိုင်းတွေ သူ့မျက်လုံးထဲ လှုပ်ချည်
...ဖြစ်နေတာ ငါတို့တောင် မြင်နေရတယ် ဂုဏ်ရည်ရဲ့၊
...သေနေ...”

အကြီးက ပြောလက်စ စကားကိုရပ်ရင်း တွေးဆဟန်နှင့်
...ထက်သွားသည်။ ဒါကို သည်းမခံနိုင်သလို ဂုဏ်ရည်က
...နေ့ ထထိုင်သည်။

“ပြောမှဖြင့် ပြောစမ်းပါဟာ၊ ဒါပေမမဲ့နဲ့၊ ငါ ဗိုက်ဆာ
...နဲ့”

အခန်း (၁၈)

“ဒါဖြင့် နင်တို့က အစောကြီးကတည်းက သိခဲ့ကြ
သူတွေလား ဂုဏ်ရည်”

“ဆုံးပဲတော့ပါဟာ၊ အသိအကျွမ်းတော့ မဟုတ်ဘူး
လွဲကျင်းပြီးသားအခန်းထဲမှ စေတနာစရပွနှင့် ပေးသွား
သော တစ်ယောက်အိပ်မော့ရာတုံးကြီးပေါ် ဂုဏ်ရည်က လှဲချသည့်

“ဟွန်း...မယ်မင်းကြီးမလေး ဘုန်းကြီးတော်မူပါတယ်
လက်ရေ(ချုံ)နှစ်လုံးကို နေရာချပြီး ဂျက်မက မဲ့ခွဲ
သည်။ အကြီးက ဂုဏ်ရည်ဆေးအေးချထားသည့် မျက်မှန်အောက်
ကြီးကို သေချာကိုင်ကြည့်သည်။

“နင့်ကို တကယ်မျက်စိမမြင်တာလို့ သူ ထင်သွားတာ

“ဒီညစာတော့ ခေါက်ဆွဲကြော်တွေ ဝယ်ထားတယ်၊
...နဲ့ နင့်ရဲ့ဆာနေတဲ့ဗိုက်ကို ဖြေသိမ့်လိုက်၊ ထပ်မဝယ်ခိုင်းနဲ့
...အားနဲ့၊ ငါ မထွက်နိုင်တော့ဘူး၊ ခြေထောက်က သယ်ကို
...အယ်နိုင်တော့တာ၊ လမ်းလျှောက်တဲ့ခြေထောက် သဲစွာဟောက်လို့
...ကြော်နေသလိုပဲ”

“အေးပေါ့၊ အပေါ်ဝိတ်က ကြီးနေတာကိုး၊ ဘယ်လှမ်း
...မှာလဲ၊ ဒါဆိုလည်း ခေါက်ဆွဲကြော်ပဲ ဝိုက်ရတော့မှာပေါ့”

မွေ့ရာပေါ်က ဂုန်းခနဲ ဂုဏ်ရည် ခုန်ထလိုက်၏။

“ဟဲ့...ဟဲ့ နေပါဦး၊ ဒီမှာ ပြောပါရစေဦး၊ ငါ့စကား
...သေးဘူးလေ”

အကြီးက ဂုဏ်ရည်လက်တစ်ဖက်ကို အတင်းဆွဲပြီး

ပြန်ထိုင်စေသည်။

“ဒီမှာ...သူ့ကို အဲဒီလောက်ကြီးလိမ်တာ ပြင်းထန်တာလို့ နင် မထင်ဘူးလား၊ ဟမ်...ရုဏ်ရည်၊ နင့်ဟာက ပျော်စရာမဟုတ်တော့ဘဲ ကိုယ်လိုချင်တာ လှည့်ဖြားယူတာမျိုးဖြစ်နေတာ၊ အဲဒါကတော့ မကောင်းဘူး၊ သူ သိသွားရင် တကယ့်ပြဿနာတစ်ခု ဖြစ်လာမှာပဲ။”
ရုဏ်ရည်က အာကြီးစကားကို ခေါင်းတညိတ်ညိတ် ထောင်သည်။

“လိမ်နိုင်ရင် ပညာရှိ၊ ညာနိုင်ရင် သမာဓိတဲ့၊ နင် မဟုတ်ဘူးလား”

“ဗာယံ...အဲဒါက”

“ဒီမှာ...နင် သူ့ဘက်က ဘာမှတွေးမူမနေနဲ့၊ လူချစ်ချစ်နဲ့ ချစ်ယွင်းချစ်ရုံလို အလိမ်အညာခံရတာ မှတ်ထား”
အာကြီးနားထင်ကို ရုဏ်ရည်က လက်ညှိုးနှင့်ထောက်တုတ်တုတ်ပြီး သူမဘာသာ သဘောကျကျေနပ်စွာ ခပ်သဲ့သဲ့ ပြောသည်။

“ငါနဲ့ စတွေ့တုန်းက သူ့မျက်လုံးတွေ ဝင်းဝင်းတောက်နေတာ မြင်စေ့ချင်တယ်...သိလား၊ အဲဒီတုန်းက စေတနာနဲ့ ရောင်ပြန်ဟပ်တာ မဟုတ်ဘူးဟေ့၊ သူ့မှန်တွေ ငါ စာတတ်စွာ ပြောပြနေရချင်စေနဲ့ အရောင်လက်နေတာ”

ရုဏ်ရည်က နားကွင်းတစ်ဖက် ပေးခဲ့ရတာကအစ ဇာတ်ကောင်ပြသသည်။

“ဟွန်း...အဲဒီတုန်းက ငွေဇောက်ပဲပြီး ငါ့ကို ကျားမှန်းမှန်း မခွဲခြားနိုင်ခဲ့သေးတာလေ၊ အခုလည်း ဘာဇောတွေကပ်ပြီး မမြင်မှန်း မကွဲပြားလဲမသိတော့ဘူး၊ ထားလိုက်၊ သူ့ထိုက်နဲ့ သွား”

“အေး...တစ်အိမ်တည်းနေပြီး အဲဒီလိုခေါက်ထားလိုက်လို့ နင် တော်သေးတာပေါ့၊ နင် ပရိစင်တာအလုပ်လျှောက်တာတွေ အတွေ့ကျတော့ ဒီအဝတ်အစားနဲ့ ဒီလိုဒီနိုင်နဲ့ သွားလို့မှမရတာဟဲ့၊ အဲဒါအခါကျတော့ရော နင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“မနက်ဖြန်ကို ကိုယ်မှ မပိုင်တာ၊ မပိုင်ဆိုင်ရသေးခင် အစဉ်တွေကြုံဆွဲလို့ မောရုံပဲ၊ ဒီနေ့ လက်ထဲရှိတဲ့အချိန်ကို အကျိုးအောင်ကြိုးစားဖို့ ခေါက်ဆွဲဝါးဖို့ လံစံကြစို့”

တက်ကြွစွာအခန်းထဲမှ ထွက်သွားသည့် ရုဏ်ရည်နောက်မှ ကျွန်မကလည်း စည်ပိုင်းကြီးလိမ့်သလို ပါသွားသည်။ ထိုအခါ သောက် မြင်ကွင်းထဲမှ ပျောက်သည်အထိ အာကြီးကလိုက်ကြည့်နေပြီးမှ ခေါင်းကို ခပ်ဖြည်းဖြည်းရမ်းသည်။ ရုဏ်ရည်မသိလို့ ခေါ်ဝေါ်လိမ့်မည်။ အလိမ်မညာဇာတ်ထုပ်မှာ စေတနာကို လိမ်ညာနေသည့် နှလုံးသားကို စော်ကားခြင်းမည်နေတာ ဘယ်လိုရှင်းပြ

ရမှန်းမသိ။

ဘာတွေဖြစ်လာမလဲ သိခွင့်မရှိတဲ့ မနက်ဖြန်အတွက်
အကြီးတစ်ယောက် စိတ်မောလှမောနှင့် မျက်ခုံးလှုပ်ကျန်ခဲ့သည်။

၀

အသန်း (၁၉)

“အသည်းရာ...မလုပ်စမ်းပါနဲ့”

ပျင်းတွဲတွဲအသံကြီး။ အသည်းဟု မသံမကွဲခေါ်သံကြောင့်
အချိုးခန်းထဲမှ ထွက်လာသော ဂုဏ်ရည်ခြေလှမ်း နေရာတင်
နာသွားသည်။

“အာက္ခာ...ညက မင်းကြောင့် အိပ်ရေးပျက်တာ မင်း
သိသားနဲ့၊ မလုပ်နဲ့ အသည်းရာ”

ဘုရား...ဘုရား။ ဂုဏ်ရည်က ရယ်ချင်ပက်ကျိနှင့် ပခုံး
ညှိုးပြီး ကြမ်းပြင်ဆီ ဒိုင်ဗင်ထိုးချသည်။ ကြမ်းနှင့်နား တစ်သား
သည်းကျသည်အထိ ဂုဏ်ရည် ကန်နားထောင်သည်။ နားထဲ
ညှိုးရတာက ခပ်သဲ့သဲ့ရယ်သံနှင့် အင့်ခနဲ အဲခနဲ ညည်းညူသံ။

“ကြည့်စမ်း...ယောက်ျားချည်း သုံးလောက်နေတာ ဘယ်ကအသည်းဆိုပြီး ပေါ်လာရတာလဲ၊ ဧကန္တ ဒီလူတွေ မဟုတ်တာ လုပ်နေပြီနဲ့တူတယ်”

မတ်တပ်ထရပ်ကာ ခါးထောက်ရင်း တစ်ကိုယ်တည်း ရေရွတ်ပြီးမှ ဂုဏ်ရည်က ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်ကာ ကျဏ္ဍ ပြုံးသည်။

“တွေ့မယ်...ငါ့အကြောင်း၊ ဟွန်း...နေရင်းထိုင်နေ မြန်မာရပ်ရှင်ကြည့်ရတော့လည်း နည်းတဲ့ကုသိုလ်လား၊ ဒါဆင်ဆင် ကြည့်ရခဲတယ်”

ဂုဏ်ရည် အိပ်ခန်းထဲဝင်ကာ မျက်မှန်အမည်းကြီး ဝင်ယူပြီး တပ်တော့မတပ်ဘဲ ဒီအတိုင်း လက်ကကိုင်လာဖြစ်သည်။

“လိမ်မယ်ဆိုလည်း ပီရိပစေ့ရော် ဂုဏ်ရည်၊ ဒီနေ့က မျက်မှန်အမည်းကို အနားကမခွာ ထားပေတော့၊ အန္တရာယ် လက်တစ်ကမ်းထက် ပိုနီးတယ်၊ တစ်မိုးအောက်ထဲမှာ”

ဂျက်မက သတိပေးထားတာကို မမေ့။ နှစ်ခြိုက်စွာ အမောကျဆဲဖြစ်တဲ့ ဂျက်မနဲ့ အာကြီးအခန်းဆီ ဂုဏ်ရည်က တစ်လှမ်းလှမ်းကြည့်ပြီးမှ အိမ်အပေါ်ထပ်ဆွဲတံခါးကိုဖွင့်၍ လှေကားမှ ဆင်းသည်။ ညအိပ်ဝတ်ထားသော တီရှပ်အဖြူပွင့်နှင့် ဖြေဖျားထိ အင်္ကျီ နေသော ဘောင်းဘီဖြူပွင့်က မလဲရသေး။ လည်ကုတ်ပေါ်

ထားသည့် သဘက်လေးကို ပခုံးနှစ်ဖက်ဆီမှ လက်တစ်ဖက်စီ ဆွဲကိုင်ကာ ခြေသံလုံလုံနှင့် ခြံထဲစဆင်းသည်။

“ကြားရတဲ့အသံက ဒီနောက်ကပါ”

အသံကြားရာ မှန်းဆတွေးပြီး အိမ်နောက်ဘက်ဆီ တစ်လှမ်းချင်းလှမ်းရင်း နားက စွင့်ထားပေမယ့် ဘာအသံမှမကြားရဘဲ နာသီးဝမွေးပျံ့လာတာက အင်မတန် သွားရည်ယိုချင်စရာကောင်းသည့် မုန့်ဟင်းခါးဟင်းရည်နဲ့ဖြစ်သည်။

“ဝိုး...မွေးလိုက်တာ”

နှုတ်ခမ်းဖျားက တိုးတိုးရွတ်တုန်း ဗိုက်ထဲကအသံက ပြီခနဲ ဖြစ်သွား၏။

“တိုးတိုးမြည်စမ်းပါ အစာအိမ်ရယ်၊ အထဲက ကြားသွား နာပြန်”

ကိုယ့်ဗိုက်ကိုယ်ပွတ်ရင်း ဂုဏ်ရည်က ခပ်ဟဟလုပ်ထားသော ပြတင်းပေါက်မှန်တွေနားကပ်၍ ချောင်းသည်။

မျက်လုံးချင်း မင်းနဲ့တွေ့ဆုံခိုက် * * အချစ်များနဲ့ အားလုံးကို သိမ်းပိုက် * * ဒီဘဝကို ပုံအပ်လိုက်မယ် * * ယုထားလိုက်ကွယ် * * ဒီတစ်ယောက်သာ ကြင်နာမှာ * *

သီချင်းတညည်းညည်းနှင့် ဟင်းရည်အိုးဖြစ်ဟန်တူသော အိုးကြီးကို မွေနှောက်နေသူက ငွေမက်သူ။ အပြာရောင်တီရှပ်နှင့်

ကာကီရောင်ဘောင်းဘီတိုကြီး ဝတ်ထားသည်။ အေပရီလ်အဖြူရောင် ရင်ဘတ်မှာစည်းထားကာ စည်းချက်နဲ့အတူ ကိုယ်ကို ဘယ်ညာ ယိမ်း၊ နားမှာ အိမ်ယားဖုန်းတပ်ဆင်ထားပြီး သီချင်းတည်းတည်းနဲ့ ဗွဲ့ ဒီလူ သီချင်းနားထောင်ရင်း ဟင်းချက်နေဟန်တူသည်။ သူ့စာ မီးပိုချောင်ထဲ မျက်လုံးစေ့ကြည့်တော့ သူကလွဲပြီး တခြားဘယ်သူမှ မရှိ။

“မိန်းမနဲ့တူတဲ့ အရိပ်အယောင်တော့ မတွေ့ပါဘူး”

ပြတင်းပေါက်မှန်မှ ခွာကာ နံရံဆီကျော့ကပ်ရင်း စဉ်းစား
၏။

“အို..ဟိုလူတွေ အခန်းထဲမှာရှိမှာပေါ့၊ ဟိုနှစ်ကောင်ထဲ
နာဘူးလားမသိဘူး၊ တသည်းထဲ သည်းနေတာ”

ခြေစုံရပ်ကာ စဉ်းစားခန်းဝင်နေ၍ နောက်ကလူရောက်ထား
တာမသိလိုက်။

“ဟိတ်ကောင်”

နောက်က အော်လိုက်တဲ့အသံကြောင့် လူက တောင့်ဆဲ
ဖြစ်သွားသည်။

“ရပ်..ရပ်စမ်း..အခု”

“ရပ်..ရပ်နေပါတယ်”

ဂုဏ်ရည်က ကြောက်စရာ အသံနက်ကြီးကြောင့် မျက်မှန်

အမည်းကို မြန်မြန်တပ်ရင်း ပြန်ပြောသည်။

“ခွေးသူခိုး..ကြောင်သူခိုး”

“ဒုန်း..ခွမ်း..ဂလောင်”

မြည်သံတွေ ဆက်တိုက်ပေါ်လာပြီး သူမရပ်နေသော
ပြတင်းပေါက်မှ ခွီးခနဲအော်သံနှင့် ကြောင်တစ်ကောင် ရိပ်ခနဲထွက်
ပြေးသည်။ ထိုကြောင်နောက်မှာ ဟင်းရည်မွှေဖွန်းကြီးက ကြောင်ရဲ့
နောက်မှ ထပ်ကြပ်မကွာ ပါလာကာ ဂုဏ်ရည်မျက်နှာနားမှ ရိပ်ခနဲ
ဗြတ်သန်းသွား၍ ရုတ်ခနဲလန့်သွားသည်။

“အမယ်လေး”

“ဟေ့..အပြင်က ဘယ်သူလဲ”

အသည်းက အော်သံမိမိရရ ကြားလိုက်ရတာမို့ မေးလည်း
မေး၊ ပြတင်းပေါက်နား ပြေးသွားပြီးအကြည့်..

“ဟင်..မင်း”

ပြတင်းပေါက်ဘောင်မှာ သူ့မျက်နှာဖြူဖြူကြီး ဘွားခနဲ
ပေါ်လာတာ တွေ့သည်။ လန့်မအော်မိအောင် ဂုဏ်ရည်က ကိုယ့်
ဘိုက်ကိုသတိပေးရင်း မျက်မမြင်ဟန် ချက်ချင်း ဆောင်လိုက်
ရသည်။

“ဒါ..ဒါ..ဘယ်နေရာလဲဟင်၊ ကျွန်တော် ဘယ်လို
ရောက်နေလဲမသိဘူး”

ကြည့်စမ်း...မျက်မမြင်ကောင်လေးက တစ်ယောက်
တည်း။ အသည်းက လည်ပင်းရှည်၍ တစ်ခြံလုံးအနံ့ လိုက်ကြည့်
ပေမယ့် ကောင်လေးနဲ့ သူကလွဲပြီး ဘယ်သူမှမရှိ။

“မင်းကို ထိသွားသေးလား”

“ဟင့်အင်း”

“မင်းက ဒီမှာ ဘာလုပ်နေတာလဲ”

“ကျွန်တော် ဒီနားရောက်တော့ အသံတွေကြားရတာနဲ့
လန့်ပြီး နံရံမှာကပ်နေတာ”

“တော်သေးတာပေါ့”

တကယ် ရင်အေးသွားသလို အသည်းက သက်ပြင်းနှိပ်
ရင်းရေရွတ်သည်။ ပြီးမှပြတင်းပေါက်ဘောင်ပေါ် လက်ထောက်ရင်း
ခြံထဲ လွှားခနဲခနဲဆင်းတာလည်း ဂုဏ်ရည်က မျက်မှန်အောက်ထဲ
မြင်နေရတာ အထင်အရှား။ သူက မြေပြင်ပေါ်ကျနေတဲ့ခွန်းခွက်ကို
ငဲ့ကောက်ပြီးမှ ဂုဏ်ရည်ဘက် လှည့်ကြည့်သည်။

“မင်း ဒီကို ဘယ်လိုလုပ် ရောက်လာတာလဲ”

သေပြီဆရာ။ မျက်စိမမြင်တဲ့လူက ဒီကိုရောက်လာတဲ့
ဂုဏ်ရည်က ဆံပင်ထောင်ထောင်ကြားမှာ ဖြူဝင်းနေတဲ့ သူ့မျက်နှာ
ကို ငေးရင်း ဒီလူက ချောသားလို့ အနီးကပ်မှတ်ချက်ချပြီး
ဘယ်လိုဖြေရမလဲဟု အမြန်စဉ်းစား အဖြေရှာရသည်။

“ဟိုဒင်း...ကျွန်တော်”

“မုန့်ဟင်းခါးနဲ့ရလို့ ဆင်းလာခဲ့တာ။ ဒါခြံရှေ့မဟုတ်လား
ဆင်း၊ ကြည့်ပေးပါလား၊ ဘယ်နားမှာ မုန့်ဟင်းခါးသည် ရှိသလဲ
ဆိုတာ”

“အဟွန်း”

အသည်းက သူမအဖြေကို သဘောကျသလို နှုတ်ခမ်း
ဆွဲဖွင့်ပြီး ရယ်တော့ ဖြူဖွေးသည့် သွားတန်းတွေ စီခနဲပေါ်လာ
သည်။ ဆွဲအားကြောင့် သူ့နှုတ်ခမ်းပါးတွေ နီမြန်းသွားတာကိုလည်း
ဂုဏ်ရည်က ငေးကောင်းကောင်းနှင့် ငေးနေမိတာ အကြာကြီးပေ
မယ့် မျက်မှန်အမည်းကြောင့် သူက မရိပ်မိ။

“အဲဒါ မုန့်ဟင်းခါးသည်ဆိုက အနံ့မဟုတ်ဘူးကွ၊
ငါ့ဆီက”

“ခင်ဗျားဆီက”

သူက ပြုံးကာ ခေါင်းညိတ်ပြရင်း ဂုဏ်ရည်မျက်နှာကို
လှမ်းကြည့်သည်။

“အင်း...ငါ ချက်ထားတာ၊ ပြီးတော့ ဒါ ခြံရှေ့မဟုတ်
ဘူး၊ ခြံနောက်၊ ငါတို့မီးဖိုချောင်နား မင်း ရောက်နေတာ”

“ဗျာ...တကယ်”

ဂုဏ်ရည်က အံ့သြဟန်နှင့် ပြန်မေးရပေမယ့် ကိုယ့်သရုပ်

ဆောင်မှုကို ကိုယ့်ဟာကိုယ် ကျိတ်ရယ်ချင်နေသည်။ သူကတော့ ကရုဏာရောင်စဉ်တွေ လင်းလဲ့လာတဲ့ မျက်ဝန်းတွေနှင့် ဂုဏ်ရည်ကို ကြည့်ရင်း...

“မင်း အိမ်ရှေ့နဲ့ အိမ်နောက် မှားလာပြီကွ။ ကဲ...ရေထဲ ပြီးမှတော့ မထူးတော့ပါဘူး။ မုန့် တစ်ခါတည်းဝင်စားသွားလေ”

“နေပါဗျာ၊ အားနာစရာကြီး”

“ဟာ...အားနာစရာ မလိုပါဘူး၊ လာ...ငါ့ကိုတွဲပြီး လိုက်နဲ့”

သူကမ်းပေးသော လက်ဖဝါးထဲ ဂုဏ်ရည်က လက်လှမ်း မတွဲသောအခါ သူကပဲ ဆိုးဆိုးဆတ်ဆတ်နှင့် ဂုဏ်ရည်လက်ထဲ လှမ်းဆွဲတော့ လူက ရှိန်းခနဲ ဖိန်းခနဲနှင့် ဓာတ်လိုက်သလို ခံစား ရသည်။ နွေးထွေးနူးညံ့သော သူ့လက်ဖဝါးပြန့်ပြန့်ထဲ ဂုဏ်ရည် လက်ဖဝါးလေး နှစ်မြှုပ်သွားသော အထိအတွေ့က သူမရင်ထဲ အထိန်းအကွပ်မှ ခုန်လှုပ်စေ၏။

“ငါတစ်ယောက်တည်းဆို ဒီပြတင်းပေါက်က ခုန်ဝင် ကျော်ထွက်လို့ရတယ်၊ မင်းနဲ့ကျတော့ နောက်ဖေးက ပတ်ဝင်မှ အဆင်ပြေမှာ၊ လာ...အဲ...ခေါင်းလေး နည်းနည်းငုံပြီးမှဝင်ကွ၊ တံခါး ဘောင်က နိမ့်နေလို့”

အသည်းစွဲက ပြောလည်းပြော၊ သူ့လက်နှင့် ဂုဏ်ရည်

ခေါင်းကို ဖိအုပ်မိုး၍ နှစ်ယောက်နှီးနှီးလေးဖြစ်သွားကာ နီးကပ် နှစ်မြှုပ်သွားသော သူ့ထံမှ ဖွဲ့လွင့်လာသော ကိုယ်သင်းရနံ့ ဖျော့ဖျော့ကြားမှာ ဂုဏ်ရည်က ရင်တွေ့ခနဲ၊ ရှက်လည်းရှက်နှင့် လူက ထူထူပူပူဖြစ်နေ သော သူ့ကို သူက မသိ။ သူကတော့ ကောင်လေးလိုမြင်ပေမယ့် ဂုဏ်ရည်မှာသာ ကိုယ့်ဒုက္ခကိုယ်မို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ကောင်မလေး နီးသည့်အသိနှင့် ယောက်ျားတစ်ယောက်နှင့် ဘာမဆိုင်ညာမဆိုင် နီးကပ်ကပ်နေရတာကို ရင်ခုန်နေ၏။

“လာ...ဒီမှာထိုင် ကောင်လေး၊ မုန့်ပွဲပြင်ပေးမယ်”

အသည်းစွဲက ခုံဆွဲထုတ်ကာ ဂုဏ်ရည်ကို ပခုံးနှစ်ဖက်မှ ခိုင်ကာ ဆွဲထိုင်စေသည်။ ဇယ်ဆက်သလို လှုပ်ရှားသွားတဲ့ မွေး ညင်းစိမ်းပြည့်နေသော သူ့လက်ချောင်းတွေကို မျက်မှန်အောက်က ဆေးရင်း ရင်ထဲအစီအစဉ်မကျသောသံစဉ်တွေ ဆူညံလာသည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်ပြင်ပေးထားသော မုန့်ပွဲကို ဂုဏ်ရည်ရှေ့ချပေးပြီးမှ ဂုဏ်ရည်ကိုကြည့်သည်။

“ဪ...မင်း စားလို့ အဆင်ပြေရဲ့လား၊ အဆင်မပြေရင် ငါ ခွံကျွေးပါ့မယ်၊ ဖြစ်တယ်မဟုတ်လား၊ ပေး...ပေး”

သူက ပြောပြောဆိုဆို သူမရှေ့ရှိပန်းကန်ကို ဆွဲယူသဖြင့် ဂုဏ်ရည်က မုန့်ပန်းကန် သူ့လက်ထဲပါမသွားအောင် လက်နှစ်ဖက် နှင့် တင်းနေအောင် ပြန်ဆွဲထားလိုက်သည်။

“ရတယ်ဗျ၊ ကျွန်တော့်ဟာကျွန်တော် စားလို့ရပါတယ်”

“ကျေးဇူးပဲ...ကျေးဇူး...အဟင်း”

အသည်းစွဲနှင့် ဆန်ကျင်ဘက်ကို တမင်မော့မော့ကြည့်ကာ မန်းကတန်းပြောကာ ရယ်ကာပြရသေးသည်။ သူက ကြည့်ရတော့ ဗိုက်ဆာတာတွေပျောက်ကာ ရင်ခံနေသည့်ကြားမှ တစ်ဖန် တစ်ဖန် ခပ်စားပြရသည်။ သူကတော့ ဂုဏ်ရည်စားသမျှ ဆော့ထိုင်ကြည့်နေ၏။

“စွန့်နုနုတွေ ခပ်စားပုံက သေသေသပ်သပ်ပဲနော်၊ မထူးရဘူး”

“ဗျာ”

“ဪ...ဟော်...ဟော်၊ မျက်စိမမြင်ဘူးလို့ မထင်ရဘူးပြောတာ”

ဂုဏ်ရည်က ခိုင်းခနဲ မျက်စောင်းထိုးချပြီးမှ မျက်နှာအကွာအကွယ်ကြောင့်လို့ စိတ်ဖြေရသည်။ သူကတော့ ဂုဏ်ရည်အားပါးတရစားပြတာကို ပြီးတုံ့တုံကြည့်ရင်း သဘောကျနေ၏။

“အားမနာတမ်းစားနော် ဂုဏ်ရည်၊ အဝစား ငါးရာပဲ...ဒါ...ဂုဏ်ရည်အတွက် သီးသန့် ဒစ်စကောင့်”

သူစကားအဆုံးမှာ မွဲသွားမတတ်ဖြစ်သွားသည့် ဂုဏ်ရည်နှုတ်ခမ်းကို အချိန်မီဘရိတ်အုပ်လိုက်ရ၏။ စားသမျှ လည်ချောင်း

မှာ နင့်နေရာက ဒီလူဟာ ငွေနောက်ကောက်ကောက်ပါအောင် ချိတ်နေတဲ့ ငွေမုဆိုးဟု စိတ်ထဲ ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ် ဝေဖန်လိုက်သံကို ကြားလိုက်။

မိသားစုအကြောင်း မေးမြန်းသည့်အခါ မဖြေချင့်ဖြေချင့်နှင့်
အစ်ခွန်းချင်းပြောခဲ့တာလည်း သတိရ၏။

“ဒီအစ်မတွေက အရင်းတွေပေါ့”

သူ မေးတော့ ကောင်လေးက ခေါင်းရမ်းပြသည်။

“သူတို့က ဝမ်းကွဲတွေပါ။ မိဘမဲ့တွေမို့ ငယ်ငယ်ကတည်း

အတူနေလာကြရင်း ညီအစ်မတွေလို တိုင်ပင်လို့လည်းရတယ်၊

သူငယ်ချင်းတွေလို တတွဲတွဲလုပ်နေတာလည်း ပါတယ်ပေါ့၊

ထာဝရတမ်း အရင်းအချာဆိုလို့ ကျွန်တော့်မှာ အစ်ကိုနှစ်ယောက်ပဲ

နီက”

“အခု အဲဒီအစ်ကိုတွေက ပြင်ဦးလွင်မှာကျန်ခဲ့တာပေါ့

ဆုတ်လား၊ မင်းက ရန်ကုန်ကို ဘာလာလုပ်တာလဲ၊ အလည်

သဘောလား...ဒါမှမဟုတ်”

“ထွက်ပြေးလာတာပါ”

ဖြေသံကို နားနဲ့ဆတ်ဆတ်ကြားလိုက်ရပေမယ့် သူ မယုံ

နိုင်ခဲ့။ မျက်မှန်အမည်းတပ်ထားသဖြင့် ကောင်လေးရဲ့မျက်ဝန်းတွေ

မမြင်ရပေမယ့် ကျန်မျက်နှာပေါ်က အစိတ်အပိုင်းတွေက ကောင်

လေးတစ်ယောက်လို ရည်ညွှန်းနေတာ ထင်သာမြင်သာရှိ၏။

ကောင်လေးက မျက်မှန်ကို လက်ညှိုးနဲ့ ဝင့်တင်လိုက်၏။

“ဒီမျက်လုံးတွေ ကွယ်သွားကတည်းက ကျွန်တော့်အစ်ကို

အခန်း (၂၀)

“ဘယ်လို...ခင်ဗျားမှာမည်က အသည်းစွဲ...ဟုတ်လား

တအံ့တသြဖြစ်သွားသည့် ဂုဏ်ရည်တူမျက်နှာတွေ

ပြန်မြင်ယောင်ကာ အသည်း နှုတ်ခမ်းအစုံ ပြီးတုံ့တွဲဖြစ်သွားတာ

ကိုယ့်ဟာကိုယ် ရိုက်ထုတ်နေသည့် လက်ထဲက စိမိတောင်

ငုံကြည့်တော့ ကောင်လေးမျက်နှာက ဖျတ်ခနဲပေါ်လာ၏။

“ဒီက...ဂုဏ်ရည်တူ”

ရင်ကော့ပြီး လက်မလေးညွှန်ကာပြောတတ်သည့်

လေးကို သတိရတော့ ပြုံးယောင်သမ်းသည့် မျက်နှာက ရယ်

သွားခဲ့သည်။

“မွေးချင်းသုံးယောက်ထဲမှာ ကျွန်တော် အငယ်ဆုံး”

နှစ်ယောက်က အဖေထားခဲ့တဲ့ သေတမ်းစာကို ပြောင်းလဲဖို့ကြိုးကြံလိုပါ”

ဆွေရိပ်သမ်းသွားတဲ့ နှုတ်ခမ်းပါးတွေ မျဉ်းတစ်ကြောင်းမျှ ဖျတ်ခနဲ စေ့ဝိတ်သွားသည်။ ပြုံးနေလျှင် မျက်နှာချိုသလောက် နှုတ်ခမ်းတွေ စေ့ထားတော့ စူပုပ်ပုပ်လေးဖြစ်သွားတာကလည်း ကြည့်ကောင်းသည်။ အသည်းက ဘာတွေဘယ်လိုဖြစ်လာသလဲဆို ထပ်မမေးရက်အောင် ကောင်လေးမျက်နှာရှိ ဆင်နေသောမိုင်းမိုက်လုံလောက်ခြင်းပေးလေ၏။ မိဘတွေမရှိတော့တာနှင့် ဆွေမျိုးအစ်ကိုတွေကြား အမွေကိစ္စတွေက ကြီးပူးကြားပူးပြီးသား။ အခုဆိုတာနှင့် တော်စပ်သမျှ သွေးသားသံယောဇဉ်က စားနှင့်ပိုင်းဖြစ်ခံလိုက်ရသလို သူစိမ်းပြင်ပြင်တွေဖြစ်သွားကာ ပိုင်ဆိုင်မှုအတွက် အကြမ်းဖက်ကြတာ အယ်လ်ကေးဒါးကတောင် အရှုံးပေးရမည်။

“မင်းမျက်လုံးက ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

“ရန်ဖြစ်ရင်း မျက်လုံးကိုထိတာ”

“မင်း စိတ်မချမ်းသာတာတွေ ရွေးပြီး မေးမိသလိုဖြစ်ပြီ။ မျက်စိကရော ဒီအတိုင်းထားတော့မှာလား၊ ဟို...ငါပြောတာပြန်ကောင်းဖို့ မျှော်လင့်ချက်အတွက် မင်း မကြိုးစားတော့ဘူးလားလို့”

ကောင်လေးက မုန့်ဟင်းခါးပန်းကန်ကို ရှေ့သို့တွန်းထုတ်

“စားပွဲခုံပေါ် လက်ထောက်ကာ အားပြုထရပ်သည်။ ဆတ်ခနဲ မင်းညိတ်ပြပြီး ဆုံးဖြတ်ချက်ချပြီးသားမျက်နှာနှင့်..

“ကျွန်တော် မျက်စိတွေမြင်အောင် ကြိုးစားမှာပါ”

“အေး...ကြိုးစားပေါ့ကွာ၊ လိုတဲ့အကူအညီရှိရင်လည်း ပြော၊ ငါ တတ်နိုင်တာဆို ကူညီပါ့မယ်”

“ကျေးဇူး...ခင်ဗျားကို မုန့်ဖိုးပေးဖို့ အခုတော့ ပါမလာ

“ကျွန်တော့်အစ်မတွေနီးမှပဲ ဆင်းပေးခိုင်းလိုက်မယ်”

“ဒီတစ်ခါတော့ အလကားပဲ စားသွားပါ၊ မိတ်ဖြစ်ဆွေဖြစ်ပေါ့”

သူ ကြည်ဖြူစွာပြောခဲ့တော့ ကောင်လေးက သွက်သွက် ဆတ်လက် ပြုံးပြကာ..

“ကျေးဇူး နှစ်ထပ်ကွမ်းတင်တယ်၊ တကယ်”

ကျေးဇူးအတင်ခံချင်လို့မဟုတ်ပေမယ့် သူ့မှာ ကောင်လေး ခြင်္သေ့စမ်းနှင့် ဒီအတိုင်းထွက်သွားမှာကို မကြည့်ရက်၍ လှေကားခြေရင်းအထိ လက်မောင်းတွဲပြီး လိုက်ပို့ပေးခဲ့သည်။ သူ စာတံစုံစာတံစုံ အကြောင်းစုံသိသွားသော ထင်ကျော်နှင့် လေးနက်က နီးကပ်စွာထောပနာပြုကြသည်။

“မင်း ဒီကောင်လေးနဲ့ကျမှ ကျွတ်ကျသွားတာပေါ့”

“အဟွန်း...မုန့်အလကားကျေးရတဲ့အပြင် ထမ်းပိုးမည့်ရ

တာ ကံကောင်း”

“ဒါပေမဲ့ တန်ပါတယ်ကွ၊ ငါ့ဆီမှာ သူနားကွင်းတင်သလို
တန် ရှိသေးတယ်၊ သူ စားသွားသမျှ ဖြတ်ရင်တောင် အများကြီး
ကျန်သေးတယ်”

“ဒါဆိုလည်း ကြေသွားအောင် ထမင်းဟင်းပါ ချစ်
ကျွေးလိုက်၊ ကောင်လေးမျက်နှာလေးက ရိုးသားပါတယ်၊ တောင်
ပေါ်သားလေး၊ အဟွန်း...အညွန့် ခူးစားတတ်တာက လွဲလို့”

ကဲ့ရဲ့သလား၊ ဝေဖန်သလားမသိအောင် စကားလုံးတိုင်း
ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မျက်မမြင်လေးကို ကျွေးရတာ ဒါ
ကုသိုလ်ပဲ ဟေ့ကောင်လေးကွ၊ မျက်စိလည်းမြင်၊ ခြေလက်အကောင်
ကြီးနဲ့ ကောင်တွေကို ကျွေးရတာမှ လူပါးဝသလို ခံစားရသေးတာ”

စကားကို အနိုင်နှင့် ချေပခဲ့သည်။ အသည်းက လက်ထဲရှိ
စိမိဖောင်ကိုငုံကြည့်ကာ နယ်ကျွံသွားသည့် စိတ်အစဉ်ကို ခန္ဓာကိုယ်
ဆီ ပြန်ခေါ်ထည့်ရသည်။ အသည်းစွဲဆိုသည့်မှာမည်ကို ဖတ်မိတာ
နှင့် ကောင်လေးရဲ့ စာအံ့တပြင်သွားသည့်မျက်နှာမှ အစပြု၍
ကောင်လေးအကြောင်းပဲ တွေးနေမိတာ အံ့သြသည်။

“ကိုအသည်းဆိုပြီး ခေါ်လို့မကောင်းပါဘူး၊ စွဲ...ကိုစွဲ
ဆိုရင်ရော၊ မဆိုးပါဘူးဗျ...နော်၊ ကျွန်တော့်ထက် အသက်လည်း

ကျွန်တော့်ကိုစွဲလို့ ခေါ်မယ်လေဗျာ”

“အဟွန်း...ကိုစွဲမှာမည်ကိုက ခေါင်းစားစရာကြီး”

ဒီချာတိတ်က အသည်းစွဲမှာမည်ကြောင့် ခေါင်းစားသည်။

ကျွန်တော့်ထိုကောင်လေးကြောင့် ကရုဏာလှိုင်းက သူ့ရင်ကမ်းစပ်
တိုက်စားသွားခဲ့သည့်အဖြစ်ကို ဘယ်သူ့ကိုမှ ပြောမပြုဖြစ်
အောင်။

အခန်း (၂၁)

“ငါ လစ်တော့မယ်”

ဂုဏ်ရည်တူက ဘေးလွယ်အိတ်ကြိုးကို ခေါင်းဆွဲ
ကျော်ချကာ စလွယ်သိုင်းသည်။ ခြေလှမ်းတွေက ပြေးရန်
တာနှင့် အရှိန်ယူပြီးသားဖြစ်နေ၏။

“ဟဲ့...ဟဲ့...ဟာ...ဒီအတိုင်း နင်လစ်လို့ မရဘူး
ဂုဏ်ရည်ရဲ့”

ဂုဏ်ရည်တူ ရှပ်အင်္ကျီလက်မောင်းကို ဂျက်မက ထု
ဆွဲရင်းဆော်တော့ ဂုဏ်ရည်က ဆွဲထားသောလက်ကို ဖြုတ်ချသည်။

“ဂုဏ်ရည်ကို ဈေးထဲခေါ်ဖို့ မစဉ်းစားနဲ့နော် ဂုဏ်
အင်္ကျီအဝတ်အစား ရှောင်ကလွဲလို့ အသားငါးဈေးဝယ်ဖို့ ဝါသနာ

ခေါ်ဘူး”

“အမယ်လေး...ကြော်ငြာဝင်မနေစမ်းပါနဲ့၊ အပင်ပန်းမခံ
ခွင့်တဲ့ နင့်ဝါသနာ ငါတို့သိပြီးသား၊ ဟွန်း...တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ဝဝလာ
ဇာယ်”

“တကယ်”

ဂုဏ်ရည်အသံက ဆောင့်ခနဲထွက်သွားသည်။ ထို့နောက်
နီညိုနှင့်အနက် ရောကွက်ထားသည့် ရှပ်လက်တိုအား ခါးနားမှ
အောက် ဆွဲကြည့်သည်။

“ထင်တော့ထင်သားပဲ၊ ဒီအင်္ကျီဝတ်တာ ကျပ်ကျပ်လာ
ဇာယ်လို့၊ တော်ပြီ...ဒီနေ့ကစပြီး ညစာမစားမှ”

“အဲဒါကြောင့် ပြောပါတယ်၊ နင် ကိုယ်လက်လှုပ်ရှား
လှေ့ကျင့်ခန်းလေး ဘာလေး လှုပ်ပါဆိုတာ၊ ဟဲ့...ဪ ဟုတ်ပါ
ဘူး၊ ငါပါ ယောင်ကုန်ပြီ၊ တွေ့လား...ငါပြောတာက ခန္ဓာကိုယ်
ဧဟုတ်ဘူး၊ လူပါး...လူပါး၊ နင် တဖြည်းဖြည်း လူပါးဝလာဇာယ်၊
သိရဲ့လား ဂုဏ်ရည်တူရဲ့...ဟင်း”

ဂုဏ်ရည်က အရွဲခပ်တိုက်တိုက်လေးရှိကာ မျက်စောင်း
စာခဲခဲဖြစ်နေသည့် အာကြီးကိုကြည့်ပြီး ရယ်သည်။

“သိဘူးလေ”

ရယ်ကျဲကျဲ လုပ်နေလေသည်။

“သိတာတွေ မသိတာတွေထားတော့၊ နင်တို့ ငြင်းနေတာနဲ့ မိုးက ပိုမည်းလာပြီ ဂုဏ်ရည်၊ နင့်အိတ်ထဲက ထီးပေးနဲ့၊ ငါတို့ဈေးဝယ်ပြီးရင် မိုးမိမှာသေချာတယ်”

“ငါကတော့ မကောင်းသူပယ် ကောင်းသူကယ်ဆိုပြီး ပြေးရတော့မယ်ပေါ့၊ ဟွန်း...မုန်းစရာကြီး”

ဂုဏ်ရည်က မဲ့ပြီးပြောပေမယ့် ထီးကိုတော့ ထုတ်ပေးပြီးသားပင်။

“သွားတော့...နင် ပြေးနိုင်မှ မိုးလွတ်မယ်”

“သိပါတယ် အာကြီးရယ်၊ နင် လျှာရှည်တဲ့ မိကျောင်းသမီး သိပ်မလုပ်စမ်းပါနဲ့”

တစ်ခွန်းမခံ ပြန်ချေပရင်း ဂုဏ်ရည်က ခပ်သုတ်သုတ် အိမ်ဘက်ဆီ လျှောက်လာခဲ့သည်။ ဈေးတန်းနှင့်အိမ်က ပြောလောက်အောင် မဝေး။ ထို့ကြောင့် အင်နှင့်အားနှင့် ရွာချတော့မည့် မိုးရိပ်မှလွတ်မြောက်ရန် ကြံရွယ်ခဲ့ပေမယ့် သုတ်ခဲတိုက်သည့် မိုးလေထဲ မိုးစက်တွေ ရောနှောပါလာသည်။

“ကျစ်...နေပါဦးဟ၊ သုံးမိနစ်ပဲစောင့်ပြီးမှ ရွာပါမိုးရ”

ဂုဏ်ရည်က ဘေးလွယ်အိတ်ကို မလုပ်ပေမယ့် ခေါင်းပေါ်တင် ဆောင်းလိုက်ချိန်မှာပဲ ထီးထုတ်ပြီး ဇစ်ဝိတ်ဖို့မေ့ခဲ့သောသတိကြောင့် အိတ်ထဲမှ တိုလီမုတ်စတွေ လမ်းမပေါ် ပျောခနဲ ခုန်ဆင်း

၏။

“ဟာကွာ...ဒုက္ခပါပဲ”

ဆံပင်တွေကို လက်နှစ်ဖက်နှင့် ပွပစ်ရင်း ဂုဏ်ရည် စိတ်နှစ်သွားကာ ပစ္စည်းတွေကောက်ဖို့ ဆောင်အောင်ထိုင်ချသည်။ အိမ်သား၌ ကဲ့ပြန်သွားသော သော့တွဲတွေ၊ မျက်မှန်အမည်းကြီးနှင့် နိုင်ဆံအိတ်၊ ဖုန်းတွေကို ကောက်ကိုင်နေဆဲမှာပဲ မိုးက မိုးခြိမ်းသံအသံကျယ်လောင်လောင်ပေးရင်း ရွာချသည်။ ဂုဏ်ရည်ကိုယ်ပေါ် အရပ်ကျလာသော မိုးစက်တွေအောက်မှာ သူမက ခူးထောက်နိုင်ခဲ့ရင်း မမှီမကမ်းဖြစ်နေသည့် ဘီးကို လှမ်းအကောက်မှာပဲ..

“ဖယ်...ငါ ကောက်ပေးမယ်”

“ကိုစွဲ”

မေးညှင်းစိမ်းတွေ ကြမ်းရှုရှာ ပေါက်နေသော လက်ခုံ၊ အိမ်ချောင်းဖြူဖြူသွယ်သွယ်တွေက ဂုဏ်ရည် ကောက်ရန်ကြိုးပမ်းနေသည့် ဘီးကို ကောက်ယူသွားခဲ့လေပြီ။ ဂုဏ်ရည်ခေါင်းထဲမှာ ညည်း ရာသီဥတုနှင့်အပြိုင် မိုးကြိုးတွေပစ်၊ လျှပ်စီးတွေလက်သွားတာ ဒါ အန္တရာယ်ဆိုတာသိတာနှင့်တစ်ပြိုင်နက် သူမက လက်ထဲ ခိုင်ထားသော မျက်မှန်ကို တပ်ထားပြီးသားဖြစ်သွား၏။

“မင်း တစ်ယောက်တည်းလား”

“ဟုတ်တယ်ဗျ”

မြတ်ဗုဒ္ဓ

အသည်းစွဲက ဂုဏ်ရည်လက်မောင်းရင်းက ဆွဲထူထစေပြီး သူနှင့်ယှဉ်ရပ်သည်။

“ထီးမပါဘူးလား”

“ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အကြီးတို့ကို ပေးလိုက်ရတာနဲ့”

“ရော့..ဒါ ဝတ်လိုက်”

အသည်းစွဲက သူ့ကိုယ်ပေါ်ဝတ်ထားတဲ့ နီညိုရောင်မိုးအင်္ကျီကို ချွတ်ပေးပြီး ဂုဏ်ရည် ကျောနောက်မှာ ခြုံလွှမ်းဝတ်တော့ သူ့ရဲ့ဂုဏ်ရည်မျက်နှာတွေက ထွက်သက်ဝင်သက်တွေ ခံမိတဲ့အထိ နီးနီးကပ်ကပ် ဖြစ်သွားတော့ မျက်နှာလေး နွေးနေပြန်သွား၏။

“မင်းတစ်ယောက်တည်း ဒီလို လမ်းမကို မလွှတ်သွားဘူးဆိုတာ သူတို့ မသိဘူးလား၊ ကားတွေ စက်ဘီးတွေနဲ့ အန္တရာယ်ရှိတယ်ကွ”

အသည်းစွဲက ဂုဏ်ရည်လက်ကိုဆွဲကိုင်ရင်း အစ်မ့ယောက်စလုံးကို ဒေါသဖြစ်သည်။

စိုးရိမ်ခြင်းဒီကရီ မြင့်တက်လာခြင်းကို ဂုဏ်ရည်ခံစားရသည်။ သူက ခေါင်းဆောင်းကိုပါ ဂုဏ်ရည်ဦးခေါင်းမှာ ဆောင်းအုပ်ပေးသည်။

“ငါ စက်ဘီးပါလာတယ်၊ နောက်က ထိုင်စီးတဲ့ကယ်ရီ

တော့ မပါဘူး”

“ကယ်ရီယာမပါဘူး”

ဂုဏ်ရည်ရင်ထဲ ဒိတ်ခနဲ အခုန်မြန်သွားသည်။ ရေစိုကာ မြင်းလိုက်ကျနေတဲ့ ဆံပင်တွေကို သူက သပ်တင်တော့ မိုးရေဥှမ်းထနေတဲ့ သူ့မျက်နှာကိုကြည့်ပြီး ရင်ခုန်သံတွေ ကစဉ်ကလျားတုန်သည်။ အသည်းစွဲက ရေတွေစီးကျနေတဲ့ မျက်နှာကို မှတ်ဖဝါးနှင့် ဆွဲသပ်ချသည်။

“မင်း ဘားတန်းက ထိုင်စီးပေါ့၊ မိုးက ဒီထက်ပိုသည်း

တော့ ဖျားနေလိမ့်မယ်..လာ”

ဖျတ်ခနဲလှည့်ထွက်တာနှင့် အသည်းစွဲလက်ဖဝါးထဲ ဂုဏ်ရည်လက်ဖဝါးတစ်ဖက်က ဆွဲခေါ်ခံရတာ အော်တိုမစ်တစ်။ သူဟာ ကိုယ့်အပေါ် သဘောရိုးမှန်းလည်းသိသည်။ စာနာခြင်းတစ်ဖက်မှာ ကရုဏာတွေ ရေစီးကမ်းပြိုနေမှန်းလည်း သိသိကြီးနှင့် နီ နိုင်းစိုင်းကြမ်းတမ်းချင်သော ရင်ခုန်သံက ထိန်းချုပ်မရသော ဖြစ်ရုံ သူလက်ထဲက သူမလက်ကို ရုန်းဖယ်ဆွဲထုတ်လိုက်၏။

“ကျွန်တော် လမ်းလျှောက်ပြီးပဲ လိုက်ခဲ့မယ် ကိုစွဲ၊

အော်ဘီးစီးရမှာ ကြောက်လို့”

အသည်းစွဲက ဂုဏ်ရည်ကိုငဲ့ကြည့်ပြီး ချိုသည်၊ ခါးသည် အခွန်မှမမြောဘဲ ငယ်မင်းဘေးဆွဲချထားသည့် စက်ဘီးကိုထောင်

သည်။ ပြီးမှ သူက စက်ဘီးပေါ်တက်ထိုင်ပြီး ဟန်ဒယ်ကိုယ်တိုင်
တစ်ဖက်ကို ဖြုတ်ချထားတာက ဂုဏ်ရည်အတွက် ရင်တစ်ချက်
ဖွင့်ပေးထားတာ ဂုဏ်ရည်ကိုယ်လေးကို သူ့ဘက်ဆွဲယူတော့ မလို
ချင်ပေမယ့် ပေကပ်ရပ်နေလို့ မရဘဲဖြစ်နေပြီး ချွေးယုံချင်နေတာ

“လာလေကွာ၊ ဘားတန်းမှာထိုင်ပြီး လိုက်ရုံပဲ၊ မင်း
လမ်းဘေးမှာ ဒီတိုင်းထားခဲ့ဖို့ ဘယ်လိုမှစိတ်ချလို့ မရဘူး၊ လေး
မင်းနားမှာ ငါရှိတယ်၊ ဘာမှမဖြစ်စေရဘူး”

လှမ်းဆွဲခေါ်တဲ့ သူ့လက်ဖဝါးထဲမှာ ဒုတိယအကြိမ်
ဂုဏ်ရည်လက်ကလေး ပါသွားရပြန်၏။ ဘားတန်းပေါ်တင်
ထိုင်ပြီးသောအခါ ဟန်ဒယ်ကို ထိန်းကိုင်သည့် သူ့လက်တွေကြောင့်
မှာ ဂုဏ်ရည်ကိုယ်လေးက သူ့ရင်ခွင်ထဲ နီးနီးကပ်ကပ် ထိစပ်လျှောက်
ရင်တသိမ့်သိမ့် လုံခြုံဖွဲ့စည်းနေခဲ့သည်။ ဂုဏ်ရည်ကျောပြင်က
ရင်ခွင်ထဲ ပစ်ထည့်ခံထားရသလိုဖြစ်ကာ နားသယ်စပ်ဆီ ရိုက်
လာသော သူ့ထွက်သက်တွေကြားမှာ ဂုဏ်ရည်တူက မေ့မှော့နေတာ

အပြင်ရာသီဥတုလို ရင်ခွင်ထဲ မိုးလေမစဘဲ ရင်ခန့်သံ
ဂုန်းဒိုင်ကြနေတာလည်း နှစ်သက်စရာဖြစ်နေ၏။

အခန်း (၂၂)

“ဒါဖြင့် နင်က သူနဲ့ ကျောကပ်ပြီး စက်ဘီးစီးခဲ့တာ
ပေါ့...ဟုတ်လား ဂုဏ်ရည်”

ဂုဏ်ရည်က အကြီးအမေးကို ခေါင်းတစ်ချက်ညှိတ်ပြပြီး
ဗိုက်ကို ဟိုလွှဲဒီလွှဲနှင့် လုပ်နေမိသည်။ အကဲခတ်မျက်ဝန်းတွေနှင့်
ချော့တည့်တည့်လာထိုင်နေသည့် အကြီးနှင့် ဂျက်မကို ရင်မဆိုင်ရဲ။
တို့ခွဲကြောင့် ဂုဏ်ရည်ရင်ခန့်နေတာ သူတို့သိမှာကြောက်နေသည်။

“မင်းတစ်ကိုယ်လုံး ရေတွေရွှံ့နေပြီ၊ တစ်ခါတည်း ရေ
ဝင်ချိုးလိုက်၊ ငါ အင်္ကျီနဲ့ပုဆိုး ယူပေးမယ်”

အိမ်ပြန်အရောက်မှာ အသည်းစွဲက ဂုဏ်ရည်ကို သူ
သဘောနှင့်သူ ဆုံးဖြတ်ခွင့်တွေယူကာ ဂုဏ်ရည်ကို အိမ်ပေါ်

“ငါ စိတ်မပျက်ပါဘူး”

“ဟမ်”

“ဘာ...ဘာ...ဘယ်လို”

ဂုဏ်ရည်က လည်ကုတ်ရှိဆံပင်တွေကို တမင်ဆွဲမိနေတာကို ခုတ်ခမ်းပါးတွေမှာ ပြီးရိပ်ထင်သည်။ ပါးမို့တွေ နားရွက်ဖျားတွေမှာ နီမြန်းမြန်းဖြစ်နေပေမယ့် မျက်ဝန်းထဲက ရယ်မြူးခြင်းတွေက နှုတ်ထွက်လာသလိုမရအောင် အရောင်တလက်လက် တောက်ပနေပုံထင်သည်။

“သူက တကယ့်ကို ကြင်နာတတ်တဲ့ ယောက်ျား”

“အဲမယ်...မိဂုဏ်ရည်တူ”

အာကြီးက ခါးထောက်ရင်း ခပ်ငေါ့ငေါ့လေသံနှင့် ပြောသည်။

“အထင်ကြီးစရာ တစ်စက်မှမရှိတာ ယောက်ျားတွေရဲ့ ဂုဏ်သတ္တိဆို၊ မိန်းမတွေရဲ့ အဝေးကတည်းက သွားဖြုတ်ချင်တာ ယောက်ျားတွေရဲ့စတိုင်လ်ဆို”

“သူက ငါ မိန်းကလေးမှန်းမှ မသိတာ”

“အေးလေ၊ နင့်ကို ယောက်ျားလေးထင်ပြီး တွေ့တာ”

အလျော် တောင်းခဲ့တာကျတော့ရော”

ဂျက်မက ကိုယ်လုံးဝဝကြီးနှင့် မလိုက်အောင် ခါးထောက်

...ရင်ဘတ်ဖိလိုက်နှင့် ဗိုင်ဘရေးရှင်းများစွာဖြင့် မေးခွန်းထုတ်... ဂုဏ်ရည် မေးထောက်ကာပြုံးရင်းက တဖြည်းဖြည်း သွား... တွေပေါ်လာတဲ့အထိ ရယ်မိတာ နှစ်ခြိုက်ခြင်းများစွာနှင့်ဖြစ်သည်။

“သူ့အယူအဆနဲ့ သူ့ရုပ်တည်မှုက မမှားပါဘူးဟာ၊...ရိုးမှ အယူဆိုတာ ရှိသင့်တာ၊ ဟိုသီချင်းလိုပေါ့”

“ဘယ်သီချင်းလဲ”

အာကြီးက အနားကပ်ကာမေးပုံက သီလိုဇောထက်...နှင့်တဲ့မျက်နှာကြီးနှင့်။ သူကရွဲလျှင် ကိုယ်က မတည့်တတ်သော...ရည်က အာကြီးမျက်နှာနှင့် ထိလန့်ပါးဖြစ်သွားသည်။

အကြင်နာ တကယ်စစ်ရင် ×× အသွားနဲ့အပြန် ရှိမှာ××

“အေးပါ...ပြန်ဖို့ နီးစပ်နေပြီ၊ မေမြို့ကို”

“ဂျက်မနော်”

ဂုဏ်ရည်က လက်သီးဆုပ်ကာ ဂျက်မကိုလှမ်းရွယ်သည်။...အနီမှာပဲ အပြင်ဘက်မှ တံခါးခေါက်သံကြားလိုက်၍ တစ်...ထောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြ၏။

“ဒေါက်...ဒေါက်...ကောင်လေး”

“ဟော”

“ကိုစွဲ ခေါ်နေပြီ”

အိပ်ခန်းထဲက အသံတွေအားလုံး တိတ်ကျသွားသလိုပဲ အသံတွေပိတ်ထားလိုက်သည်။ တစ်ယောက်တည်းကျန်ခဲ့မှ အခန်း
ရုတ်တရက် မျက်မှန်အမည်းကြီး အရင်ကောက်တပ်၏။ အသံတွေပိတ်သွားသလိုပဲ နားကပ်ကာ အပြင်ဘက်က အသံတွေကို နားစွင့်၏။ ကျောက်
ဂျက်မက နေရာနေရာမရှိတဲ့သူတွေလို မွေ့ရာပေါ် ပုန်းစရာမရှိတဲ့အခန်းကို တံခါးဖွင့်သံကြားရ၏။
လိုက်ရှာနေတာ ယောက်ယတ်ခတ်လျက် ဘာလုပ်လို့ လုပ်ရတာလဲ။
မသိ ဖြစ်နေ၏။
“ဪ...ကိုအသည်းစွဲ”
“ဟတ်တယ်၊ ဟိ...ခင်ဗျားလို့ မောင်သေးတာ”

“ဟေ့ကောင်လေး..ဂုဏ်ရည်တူ၊ ငါပါကွ၊ တံခါး” “ဪ..ဟော်..ဂုဏ်ရည် အိပ်သွားပြီရှင့်၊ ဟို ဘာကိစ္စ ဖွင့်ပေးဦး” “မသိဘူးနော်”

ကိုစွဲက ဂုဏ်ရည်ကိုခေါ်နေ၍ ဂုဏ်ရည်က အာကြမ်းတမ်းတမ်း ဘာကိစ္စလဲမေးနေသော ဂျက်မမျက်လုံးတွေက အသည်း
ဂျက်မကို သူမနားက တွန်းထုတ်လိုက်သည်။ အသည်းလက်ထဲကိုင်ထားသော ချိုင်မာသား ကင်္ဂလား

“သွားလေ...တံခါး သွားဖြင့်ပေးလိုက်၊ နင်တို့က ပုန်းလွှဲနေကြရင်း နှစ်နှစ်ဖြင့်ပြီး နောက်ပါးမှရပ်နေသော ဖက်တီးမက သွားရည်
မလိုဘူး”

“သြော်...အေး...ဟုတ်သားပဲ”

အခုမှ ရယ်ကျဲကျဲနှင့် မွေ့ရာပေါ်မှထရပ်ကာ ဂုဏ်
ဘက် လှည့်ကြည့်သည်။

“တံခါးဖွင့်ပေးပြီး ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

“ဘာကိစ္စလဲ မေးပေါ့၊ ခြောက်ကိုမေးရင် အိမ်ထဲမှာ ချီတိုက် လှမ်းယူဖို့ လက်က အဆင်သင့်ပြင်ပြီးသားဆိုတော့ ပြီလို့ပြောလိုက် သိလား။”

“ဟုတ်ပြီ...သွား...သွားတော့”

အခန်းဝယ် နှစ်ယောက်စလုံး တွန်းထုတ်ကာ ဂုဏ်ရည်တိုက်လာသည်။ အသင့် ဆန်တန်းပြီးသားလက်က အသည်း

“သော်...ကိုအသည်းစွဲ”

“ဟုတ်တယ်ဗျ၊ ဟို..ခင်ဗျားတို့ မောင်လေးရော”

“ဪ...ဟော့...ဂုဏ်ရည် အိပ်သွားပြီရှင်၊ ဟို ဘာကိစ္စ
မသိဘူးနော်”

ဘာကိစ္စလဲမေးနေသော ဂျက်မမျက်လုံးတွေက အသည်း
 ။ အသည်းလက်ထဲကိုင်ထားသော ချိန်မှာသာ တဝဲလည်

ဖြစ်ပြီး နောက်ပါးမှရပ်နေသော ဖက်တီးမက သွားရည်
ဘာလည်း အသည်းမြင်နေရသည်။ အသည်းက ခိုင်ကံ

“ဒါလေးကို..”

“ပေးစရာရှိ ပေးခဲ့လေ”
အသည်းစကား မဆုံးသေး။ ဂျက်မက အသည်းလက်ထဲ

ကို လှမ်းယူဖို့ လက်က အဆင်သင့်ပြင်ပြီးသားဆိုတော့
မျက်ခုံးပွင့်သွား၏။

မြောက်ပြထားသော ချိုင့်ကို ဆွဲယူရန်ပြင်ဆင်ပြီးသား။ အသည်းထဲမှာ

ချက်ချင်း လက်ဖြန့်ချလိုက်တော့ ချိုင့်ပါ အောက်ပြန်ကျသွားတယ်။
ဖက်တီးမလက်က လေထဲ တန်းလန်းကြီး။

“ကိုအသည်းစွဲကလဲ သိပ်နောက်တစ်ခု...တကယ်”

“အဟုန်း...နောက်တာ မဟုတ်ဘူး၊ အတည်ကို၊ ဒီ...
ပေးလိုက်ဖို့ မယုံရဲတော့တာ”

“ရှင်”

မျက်လုံးတွေပြူးပြီး ဝိုင်းကာ ရှင်လိုက်တော့မှ အသည်းထဲမှာ
အားနာပါးနာ ပြူးလှိုက်၏။

“ဪ...ဒီလိုဗျ၊ ချိုင့်ထဲက ကြေးအိုးတွေ မှောင်
စိုးလို့ မပေးတာလို့”

“ဟယ်...ဒီချိုင့်ထဲက ကြေးအိုး”

ကြေးအိုးဆိုတာနှင့် မျက်လုံးတွေ မျက်နှာတွေ ဝင်း
ဝင်းသာသွားကြပုံက ဟန်မဆောင်နိုင်အောင် အထင်းသားကြီး
တော့ အသည်းစွဲချိုင့်လေး သူတို့လက်ထဲမှာတင် ပျောက်သွား
သူ့အလိုလိုသိနေ၏။ ရောက်လာပြီးမှ ပြန်ယူသွားလို့ကလည်း ပြော
ကိုယ်ပေးချင်သူကလည်း အိပ်နေတော့ နှိုးပေးရခက်နှင့်စိတ်
နေ၏။

“ကျွန်မကို ပေးခဲ့လေ ကိုအသည်းစွဲ၊ ကြေးအိုးဆို

“ညွတ်”

“ကျွန်တော်က ဂုဏ်ရည် မိုးမိသွားတော့ အချမ်းပြေ
ကိုယ်တိုင်လုပ်ပြီး လာပေးတာဗျ၊ ခင်ဗျားကြိုက်လို့မဖြစ်ဘူး”

“ဪ...သိပါတယ်၊ ဒီကလည်း မကြိုက်ဘူး ပြော
အဲဒါက...ပေး...ပေး၊ ကျွန်မတို့ မီးဖိုချောင်ဝင်ရဦးမှာ၊ မအား

“ဟယ်...ဒီချိုင့်ထဲက ကြေးအိုး”

ချက်ချင်းကြီးပြောင်းလဲသွားသည့် မှင်စာကို အသည်းက
အတည်တည် ပြန်ကြည့်သည်။

“မကြိုက်တာဘဲ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ”

“ဘာရှင့်”

“ဪ...ဒီလိုပါ၊ ကျွန်တော်က မီးဖိုချောင်ကိစ္စပါ တစ်ခါ
ပြောမလို့၊ ဟို...ခင်ဗျားတို့ချက်ပြုတ်ဖို့ ပစ္စည်းမစုံလင်ဘူး

“ဟယ်...ဒီချိုင့်ထဲက ကြေးအိုး”

“အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ”

ဖက်တီးမကပါ ခါးထောက်ရင်း ခပ်တင်းတင်းဝင်မေး
တယ်။

“ဈေးဝယ်ရ၊ ချက်ပြုတ်ရနဲ့ ခင်ဗျားတို့အလုပ်ရှုပ်တာပေါ့
ပြီးတော့ ဂုဏ်ရည်ကို ကောင်းကောင်းစောင့်ကြည့်ချိန်လည်း

“ဟယ်...ဒီချိုင့်ထဲက ကြေးအိုး”

လျှာရှည်လှချည်လားဆိုတဲ့ ဒီခိုင်းနှင့် မှင်စာက အသံ
စွဲကို ခေါင်းမှခြေဖျားအထိ အစုန်အဆန်ကြည့်သည်။

“အဲဒီတော့”

“ခင်ဗျားတို့လည်း အလုပ်ရှုပ်သက်သာအောင် ကျွန်တော်
ထမင်းဟင်းချက်ကျွေးပါ့မယ်”

“ဟယ်”

“တကယ်”

အာပြဲကြီးနှင့် လူနားကပ်ပြီး နှစ်ယောက်သား ဝိုင်း
ကြ၍ အသည်း ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

“အဲဒါဆို အဆင်ပြေသွားတာပေါ့ ကိုအသည်းစွဲရ
ကျွန်မတို့က အချစ်အမြတ် မကျွမ်းတော့ တစ်နေ့တစ်နေ့ ကြည့်
ပြုတ်၊ ကြက်ဥကြော်နဲ့ချည်း နှစ်ပါးသွားနေရမှာ”

“ဆိုင်အစားအစာကျတော့ ဂုဏ်ရည်က မစားတတ်ဘူး
အတိုင်အဖောက်တွေညီကာ ရယ်ကာပြုံးကာဖြစ်လာ
မျက်နှာတွေကို အသည်းက အားရအောင်ကြည့်ပြီးမှ စကား
ဆက်သည်။

“ဒါပေမဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့...ပြောပါ”

နာခံပုံက မျက်လုံးပေကလပ် ပေကလပ်နှင့် တရိုတ

“ကျွန်တော်က ဂုဏ်ရည်ကိုပဲ ပိုက်ဆံမယူမှာ၊ ခင်ဗျားတို့
နှစ်ယောက်က ထမင်းလခပေးရမယ်”

“ရှင်”

“လခပေးရမယ်”

ငိုမလို ရယ်မလို မအိမ်လည်မျက်နှာနှစ်ခုကို အသည်းက
တည့်တည့်ကြည့် ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“ရော...ဂုဏ်ရည်ကို ကျွေးလိုက်”

မပေးချင်ပေးချင်နှင့် ချိုင့်ထိုးပေးပြီး အသည်းစွဲ အောက်
သပ်ဆင်းခဲ့သည်။ အလကားစားရမည်အထင်နှင့် ပြုံးရွှင်သွားသော
မျက်နှာတွေကိုမြင်ယောင်တော့ ကျေကျေနပ်နပ်ပြီး ပြုံးလိုက်သည်။

“အလကားစားလို့ ရမလား၊ ဂုဏ်ရည်တောင် မျက်မမြင်
မို့လို့...သနားလို့”

သနားခြင်းက အလိုလိုက်အကြိုက်ဆောင်တတ်သော၊
ပေးဆပ်သူ၏နှလုံးသားကို ကိုယ်စားပြုသည်ဆိုလျှင် အသည်းစွဲ
ဆိုသည့် သူ့နှလုံးသားက ဂုဏ်ရည်အတွက် ပေးဆပ်ရန်အသင့်။

အခန်း (၂၃)

“ခါ ကျွန်တော့်အတွက် သူငယ်ချင်း၊ သူက လေးနက်တဲ့”

“နာမည်က အပျံစားပဲနော်...အဟွန်း၊ လူကျတော့”

အကြီးက ခပ်တိုးတိုးဝေဖန်ရင်း ဂုဏ်ရည်နားကပ်ကာ နှစ်ကိုယ်ကြား...

“ရပ်ကိုက နံပြည်စုတ် ထိပ်ပြောင်နေတဲ့ရပ်”

ဟု အတင်းတုတ်သဖြင့် ပြုံးမိသည့်နှုတ်ခမ်းကို ဂုဏ်ရည် ဇွတ်ပိတ်ထားရသည်။

မျက်မှန်အမည်းကြီးတပ်၍ ဂုဏ်ရည်က အကာအကွယ် ယူရင်း ရှေ့တွင်ချက်ပြုတ်ထားသော အသွေးအရောင်စုံ ဟင်းပွဲကြီး

အကြီးကို အကဲခတ်ကာ ဗိုက်ထဲဆာလာ၏။

“ဟင်းတွေက အပျံစားပဲ ဂုဏ်ရည်ရေ”

“ငါ မြင်နေရတယ်၊ နင် ကြော်ငြာဝင်မနေစမ်းပါနဲ့

အကြီးရယ်”

အကြီးခြေထောက်ကိုဖိပြီး ဘယ်သူမှမမြင်အောင် သူမသိ

ကြောင်း ခပ်ပြုံးပြုံးအကြောင်းပြန်ရ၏။

“ဒီကောင်က ထင်ကျော်”

အသည်းစွဲ မိတ်ဆက်ပေးသည့် ထင်ကျော်ဆိုသည့် အညာသားရပ်လို မျက်မှန်တပ်ထားသူက ခပ်သွက်သွက်ခေါင်း ညီတံသည်။

“ဒီဘက်ကရော မိတ်ပြန်ဆက်ဦးလေဗျာ၊ အသည်းပြော တော့ မိတ်ဆုံထမင်းစားပွဲဆိုပြီး”

“ဪ...ဟုတ်သားပဲ...အဟီး”

အကြီးက ဟီးခနဲ ထရယ်သည်။ လေးနက်ဆိုသူက ဂုဏ်ရည်တို့ဘက် တစ်ချက်လှမ်းကြည့်သည်။

“ဟိတ်ကောင်...အသည်း၊ သူတို့ပုံစံက မိတ်ဆက်တာ စိတ်မဝင်စားဘဲ မင်းချက်ထားတဲ့ဟင်းတွေကို ပိုစိတ်ဝင်စားနေ သလိုပဲ”

“အမယ်...ရပ်ကိုက ဒန့်ဒလွန်သီးကို သူခေါင်းတပ်ထား

တဲ့ပုံနဲ့များ၊ ဟွန်း...ချက်ထားတဲ့ဟင်းတွေပဲ စိတ်ဝင်စားမှာပေါ့။
ဟင်းတွေက အရောင်အသွေး စုံစုံလင်လင်နဲ့၊ ရှင်တို့ရုပ်ကျွေးတဲ့
တိဘီရောဂါဝင်ပြီး ငှက်ဖျားဒဏ်ခံထားရတဲ့ လူနာတွေရုပ်ကိုး”

“အောင်မယ်လေး...ပြောချလိုက်တာ၊ ထင်ကျော်...ငါ
ကိုများ ပြောချလိုက်တာ၊ တိဘီရောဂါဝင်ပြီး ငှက်ဖျားဒဏ်ခံထား
ရတဲ့သူ ရုပ်တဲ့”

“ဘာမှ အားမငယ်နဲ့၊ ပြန်ပြောလိုက်၊ ရာဝင်အိုးကိုယ်လို့
ဝက်မျက်နှာနဲ့ မိန်းကလေးလို့”

“ဘာ...ဘာပြောတယ်...ဒုန်း”

ဂျက်မက ခုနဲ့ခနဲထရပ်ကာ ထမင်းစားစားပွဲ ဒုန်းခနဲထူချ
တာမို့ လေးနက်ရော ထင်ကျော်ပါ အလန့်တကြားဖြစ်ကုန်သည်။
ထမင်းဝိုင်းက ဝရန်းသုန်းကားအသွင်သို့ ချက်ချင်းကူးပြောင်းတော့
မှာမို့ အသည်းကပဲ ကြားဝင်ရသည်။

“မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ ဒီကောင်တွေအစသန်တာပါ၊ ထိုင်ပါ။
အားလုံး အေးအေးဆေးဆေး စားသောက်ကြတာပေါ့နော်...မဟုတ်
ဘူးလား”

“ဟုတ်သားပဲ ဂျက်မရယ်၊ သည်းခံလိုက်ပါ၊ နောက်ဆို
ကိုစွဲက နင်တို့ကို ထမင်းဟင်းချက်ကျွေးမယ့်သူ ဖြစ်သွားပြီ၊ တစ်
ယောက်နဲ့တစ်ယောက် အမြဲတွေ့နေရမှာပဲကို၊ စိတ်လျှော့လိုက်-

စိတ်လျှော့လိုက်”

“ဟွန်း...ဝုဏ်ရည်နဲ့ ကိုအသည်းကြောင့် ငါ စိတ်လျှော့
သိက်တာနော်”

ဂျက်မက ကြိမ်းမောင်းရင်း ခုံမှာ ဆောင့်ကြီးအောင့်ကြီး
ပြန်ထိုင်သည်။ ဝုဏ်ရည်က အလယ်မှနေ၍ ဂျက်မနှင့်အာကြီးကို
ဆံတောင်ဖြင့်တွတ်ကာ...

“မိတ်ဆက်လိုက်ဦးလေ...နင်တို့လဲ”

သတိပေးမှ...

“ကျွန်မက အာကြီး”

“အာဇာနည်လားဟင်”

ပြောင်ချော်ချော် မျက်နှာပိုးမသေတဲ့မျက်နှာနဲ့ လေးနက်
ဆိုသူအား အာကြီးက ခပ်စူးစူးကြည့်သည်။

“မဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ Rဇာနည်လောက်နီးနီး အသံ
အောင်တယ်”

“ဪ...ဪ ရှင်းသွားပါပြီ၊ ဂိုက်တူဆိုဒ်တူမို့ သေချာ
အောင် မေးထားတာပါနော်၊ စိတ်မရှိပါနဲ့”

ပုတာချင်း၊ ညွှတ်တာချင်းအတူတူကို ရည်ရွယ်ပြောမှန်း
အသိသာကြီး။ အာကြီးက ချွတ်ယွင်းချက်ကို ထောက်ပြခံရသဖြင့်
ကြေမလည်ပေမယ့် မှန်နေသောကြောင့် ဘာမှမပြောသာ။ အသံ

မထွက်ဘဲ နှုတ်ခမ်းတွေစုပွင့်နှင့် ရေရွတ်နေခဲ့တာ မကျေနပ်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်လိမ့်မည်။

“ဒါဆို...ဒီဘက်က”

တစ်ယောက်ချင်း မိတ်ဆက်ရမှာ တာဝန်ရှိသည့်အထဲ ထင်ကျော်က မေးဆတ်ကာ လှမ်းမေး၏။

“ဂျက်မ”

မျက်စောင်းရွယ်ရင်း ဖြေသံက တိုပြတ်ပြတ်။

“ဟို...ဟောင်ကောင်လား၊ အမေရိကန် ဂျက်မလား”

“ဗမာဂျက်မ၊ သူတို့ထက် ပိုစွမ်းတယ်၊ စမ်းချင်လားနဲ့”

ဂျက်မက စိန်ခေါ်တော့ ခေါင်းကို သွက်သွက်ခါအောင် ထင်ကျော်က ရမ်းကာ...

“မစမ်းချင်ပါဘူး”

ဂုဏ်ရည်က ရယ်ချင်လက်စနှုတ်ခမ်းကို အပေါ်သွားတက် နှင့် ဖွဖွကိုက်ပြီး ထိန်းချုပ်ထားရသည်။ တစ်ချက်တစ်ချက် ပန်းခွံ သိမ်ခနဲလှုပ်သွားပုံပေါက်ခြင်းကို အသည်းက လှမ်းကြည့်ရင်း ကောင်လေး ကျိတ်ရယ်နေပြီဆိုတာလည်း သိ၏။

“ကဲ...မိတ်ဆက်တာလည်း ပြီးပြီဆိုတော့ စားပွဲထဲကို ဖွင့်လှစ်ကြရအောင်”

“ဝေး...အဲဒီအစီအစဉ် အကောင်းဆုံးပါပဲ”

ရန်ဖြစ်ကြတော့ သူတို့ပဲဖြစ်ကာ အခု လက်ခုပ်လက်ဝါး ထတီးတော့လည်း အတူတူ။

“ဒါက ကြက်ချိုချင်ကြော်၊ ဒီဘက်က ခရမ်းသီးအသေး လေးတွေကို ပုန်းရည်ကြီးနဲ့ချက်ထားတာ”

“အထူးအဆန်းပဲနော်”

ဂုဏ်ရည်က ခွန်းခက်ရင်း လက်တစ်ဖက်စီမှာ အသင့် တိုင်ရင်း အသည်းစွဲမျက်နှာကို မေးငေါ့ကာ ပြောမိသည်။ ဂျ(လ်) တန်ခိုးကြောင့် အမြဲ နက်ပြောင်စိုလက်နေသော ဆံပင်ထောင် ထောင်တွေက နဖူးပေါ် ခပ်ရိုင်းရိုင်း ဝဲကျနေသည်။ လိုအပ်တာ ထက်ပို၍ ကြည်စင်ဝင်းမွတ်သော သူ့အသားအရေကြောင့် ဂုဏ်ရည် တို့ အိမ်အပေါ်ထပ်မှာ အမြဲ ဆွေးနွေးခန်းဖွင့်ရစမြဲ။

“မန္တလေးဖြစ်ပြီးတော့ ဘာလို့ အဲဒီလောက် အသားဖြူ တာလဲ မသိဘူးနော်”

“ဒီခေတ်က ယောက်ျားတွေပါ စကင်(နံ)ကဲတွေ ဘာတွေလုပ်တဲ့ခေတ် ဂုဏ်ရည်ရဲ့၊ ဒီလောက် အသားအရေလှ နေတာ သူ့မှာ လျှို့ဝှက်ချက်တစ်ခုတော့ ရှိမှာပေါ့၊ ဥပမာ body scrub လုပ်တာတို့၊ အနည်းဆုံးတော့ လိုးရှင်းလိမ်းတာတို့ပေါ့”

အကြီးက မှတ်ချက်ချခဲ့သည်။ ဘယ်အချိန်ကြည့်ကြည့်

နုစိုလတ်ဆတ်နေသော အသားအရေနှင့် ဆုတောင်းကောင်းတဲ့ သူရုပ်ရည်က မိန်းကလေးတိုင်း သဘောကျချင်စရာ။ ဒီကြားထဲ ကြင်နာတတ်သော နှလုံးသားနှင့်ဆိုတော့ ဟိုသီချင်းထဲကထို ဘာလိုသေးလဲ အချစ်ရယ်ပေါ့။ ဂုဏ်ရည်က ကိုယ့်အတွေးနဲ့ကိုယ် လှစ်နေပြီးမိတာကိုပဲ အသည်းစွဲက မြင်ဖြစ်အောင် မြင်သည်။

“ငါ့ချက်ထားတဲ့ဟင်းတွေက ရယ်စရာကောင်းနေလို့ လား ဂုဏ်ရည်”

“ဗျာ”

သူခိုးလူမိရပ်နှင့် ဂုဏ်ရည် အလန်တကြားနှင့် ဗျာအ ဖြစ်သွားပြီးမှ အသည်းက ဟင်းခွက်တွေ လက်ညှိုးထိုးပြရင်း—

“မသိဘူးလေ၊ မင်းက ရယ်နေလို့”

“ရယ်နေတာက ခင်ဗျားကို ကြည့်ပြီးတော့ပါ”

“ငါ့ကိုကြည့်ပြီးတော့”

ဒီတစ်ခါ အလန်တကြားဖြစ်သွားသူက အသည်း။

မျက်စိမမြင်သူက သူ့ကိုကြည့်ပြီး ရယ်သည်ဆိုတော့ လေးနက်နှင့်ထင်ကျော်ပါ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ပြ ကြည့်ကာ မေးခွန်းတွေ ထုတ်ကြတော့သည်။

ဂုဏ်ရည်လည်း စကားမှားသွားပြီသိပေမယ့် ဘယ် ပြန်ရှင်းရမလဲ မသိတော့။ သတိပေးခြင်း ခြေထောက်တွေ

ခွဲခွဲအောက်မှာ ရှုပ်ယှက်ခတ်နေအောင် ဂုဏ်ရည်ကို လာကန် သည်။

“ဟို...ကျွန်တော်ပြောတာ စိတ်မှန်းနဲ့ ပုံဖော်ကြည့်တာ နော်။ ကျွန်တော်က မျက်စိမမြင်ရတော့လေ နားက ကြားရတဲ့ သံကိုမှတ်ပြီး ဒီလူက ချောတယ်၊ ဒီလူက စိတ်ထားကောင်း တယ်...စသဖြင့်ပေါ့၊ မှန်းကြည့်တာကိုပြောတာ”

“ဒါဖြင့် ငါက ဘယ်လိုလူမျိုးလဲ၊ ပြောပါဦး”

“ခင်ဗျားက စိတ်ထားကောင်းပြီး ရုပ်ချောတဲ့လူပေါ့”

“ဟွန်း...ဖားတာက ပေါ်တင်ကြီး”

ထင်ကျော်က ဝေဖန်သည်။ အသည်းက ဂုဏ်ရည်ရှိရာ နားဆီ ဟင်းဖုန်းကန်တွေ စုပြုံတိုးလာ၏။

“ဒါဖြင့် အားပါးတရထည့်စား၊ ငါ့ကို ချောတယ်လို့ ပြောတဲ့အတွက်”

“ထည့်စားမယ်၊ ဟင်းတွေထဲမှာ ဂုဏ်ရည်တို့က ဝက် ချောင်းကို အကြိုက်ဆုံး”

ဂုဏ်ရည်က အားပါးတရပြောကာ အတုံးကြီးကြီးတွေ နှုတ်ထားသည့် ဝက်သားနီနီရဲ့ရဲ့ အတုံးကြီးကို အရင်ဦးအောင် ချီထည်သည်။ ဟင်းဖုန်းကန်တွေထဲ လက်တွေ့ရှုပ်ယှက်ခတ် နှိပ်ကာစားနေကြသည့် လူတွေထဲ အသည်းက မပါဝင်

ဘဲ ဒီတိုင်းထိုင်နေတာ အကြာကြီး။ မြင်သမျှမေးတိုင်း ငြိမ်ချက် အသင့်ရှိနေတဲ့ ဂုဏ်ရည်ကြောင့် သူ ရေငုံနှုတ်ပိတ်နေခဲ့ရတဲ့ အကောင်းဆုံးမို့ အသည်းက သက်ပြင်းရွက်ရင်း ဝက်သားတို့ ခက်ရင်းနဲ့ထောက်ကာ ဇွန်နဲ့ အကျအရဖွဲ့ထွင်ပြီးမှ ထမင်းချင်း နှင့် ပါးစပ်ထဲ ထည့်သွင်းစားတဲ့ ကောင်လေးကိုကြည့်ရင်း-

မြင်ခြင်းနှင့် မမြင်ခြင်းကြားမှာ ဂုဏ်ရည် လှုပ်ရှားမှု မှန်နေတာကိုက မှားယွင်းခြင်းလားလို့တွေးရင်း ဂုဏ်ရည်ချစ်ကို သေချာစူးစိုက်ကြည့်ဖြစ်သွားသည်။

အခန်း (၂၄)

“အမှတ်စဉ် ကိုးဆယ့်ကိုး၊ ရေးဖြေစာမေးပွဲအောင်မှတ်

ဆယ်နှင့် ဝင်ခွင့်အမှတ် တစ်ဆယ့်ရှစ် ပိုင်ရှင်...”

ဟော(လ်)ကြီးတစ်ခုလုံး အသံတိတ်ကျသွားသည်။

ရင်ရည်က မျက်ဝန်းစုံမှိတ်ချကာ ရင်ဘတ်ဖိထားသော်လည်း

အသည်းက မငြိမ်။ နတ်ဒိုးနှင့်ဒီဂျေ ရောသမဓမ္မနေသည့်အတိုင်း

အသံ တဒုန်းဒုန်း တဒိုင်းဒိုင်း ညံ့နေ၏။ ပရိစင်တာရွေးချယ်ပွဲ

အတွက် ရေးဖြေစာမေးပွဲအမှတ်စာရင်း ထွက်လာသည်။ အယောက်

ဆရာကျော် ဝင်ယှဉ်ပြိုင်ကြသည့်အထဲ ငါးဆယ့်လေးယောက်

အောင်မြင်တာမို့ ဆယ်ရာခိုင်နှုန်းတောင် မပြည့်ပါ။ ထိုမပြည့်

ရာခိုင်နှုန်းထဲတွင် ဂုဏ်ရည် ပါဝင်သွားခဲ့ပြီ။ ခုံနံပါတ်နော်

ဝင်ခွင့်အမှတ်ရော သေချာနေပါရဲ့နဲ့တောင် အပျော်စိတ်က မလွယ်ကူဘဲ နိုင်သေး။ ဂုဏ်ရည်က ဘေးတစ်ဖက်စီမှာ ထိုင်နေသလို အကြီးနှင့် ဂျက်မတို့ လက်ဖဝါးတွေကို တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်ထားရင်း ရင်ခုန်နှုန်းကို မျှော်လင့်ချက်ဖြင့် ပင့်တင်ထားခဲ့သည်။

“ဂုဏ်...ရည်...တူ ဖြစ်ပါတယ်ရှင်”

“ဝေး...ဖြောင်း...ဖြောင်း”

လက်ခုပ်သံတွေကြားမှာ ဂုဏ်ရည် အပျော်စိတ်တွေ လွင့်ခနဲ ကြားညှပ်ပါသွားခဲ့သည်။ အနောင်ဆာက အောင်မြင်တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ကြေညာသွားခဲ့ပြီ။ ငါးဆယ့်ယောက်စလုံးကို စင်မြင့်ထက် ဖိတ်ခေါ်သည်။

“တကယ်လိုအပ်တဲ့ ပရိစင်တာအရေအတွက် သုံးဆယ်ဦးပါ။ အခု ရေးဖြေအောင်မြင်သွားတဲ့ ဒီအယောက် ငါးဆယ့်လေးထဲမှ လိုအပ်တဲ့ အရေအတွက်ကို လူတွေအင်တာနက်တစ်ခုနဲ့ ရွေးချယ်မှာဖြစ်ပါတယ်။

အဲဒီအင်တာဗျူးရဲ့ အကဲဖြတ်ခိုင်တွေကို ခြောက်ဦးချယ်ထားပြီး မြန်မာနိုင်ငံရဲ့ အောင်မြင်တဲ့ အလှဖန်တီးရှင်၊ ကြားတဲ့ ဒီဇိုင်းနာ၊ လူကြိုက်အများဆုံးမင်းသား မင်းသမီး တစ်စုံနဲ့ လူငယ်ဒါရိုက်တာတစ်ဦး၊ နာမည်ကြီး စာရေးဆရာတစ်ဦးတို့က ဉာဏ်စမ်းမေးခွန်းတွေ မေးပြီး အမှတ်ပေးရွေးချယ်သွားမှာ ဖြစ်ပါတယ်။”

မှာ ဖြစ်ပါတယ်”

“လူတွေအင်တာဗျူးအစီအစဉ်ကို အခု ပရိစင်တာခေါ်ဖို့ရတဲ့ ရုပ်သံလိုင်းက ပြည်သူတွေအတွက် တိုက်ရိုက် ရိုက်ကူးထုတ်လွှင့်သွားမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ ထပ်မံ၍ ထူးခြားသော အစီအစဉ်တော့ ရွေးချယ်ခံရတဲ့ ပရိစင်တာသုံးဆယ်က ဒီရုပ်သံလိုင်းမှာ ကြောခင် ထုတ်လွှင့်ဖို့ရှိတဲ့ နှလုံးသားကိုစားသုံး၍ မေတ္တာအာဟာရ ဖြည့်ဝပါစေဆိုတဲ့ အစီအစဉ်မှာ စီစဉ်တင်ဆက်သူများအဖြစ် အာဇာနည်ထမ်းရွက်ရမည်ဖြစ်ကြောင်း ကြိုတင်သတင်းကောင်းပါး ခေါ်ရပါတယ်ရှင်”

လက်ခုပ်သံတွေ သောင်းသောင်းဖြဖြ ထွက်ပေါ်လာပြီး နောက် အစီအစဉ်ရဲ့ နောက်ဆက်တွဲ ဖျော်ဖြေရေးဖြင့် ကြွရောက်လာတဲ့ ပရိသတ်ကို ဧည့်ခံသည်။ ဂုဏ်ရည်တို့ သုံးယောက်က ဖျော်ဖြေရေးတွေ ဘာတွေ မကြည့်အားဘဲ တိုင်းလက်သို့ အမြန်ပြေးရ၏။

“ငါတို့ အမြန်ပြန်မှဖြစ်မှာ ဂုဏ်ရည်၊ ဟိုနှစ်ယောက်က မင်းချိုင့်တွေနဲ့ အလုပ်သွားတာဟာ၊ မိုးချုပ်မှ ပြန်ရောက်မှာ သေချာတယ်။ ဒါပေမဲ့ အသည်းစွဲကျတော့...”

“သူလည်း ဒီနေ့ အင်တာဗျူးတစ်ခု ရှိတယ်လို့ ငါ့ကို ပြောထားတယ်”

တိုင်းလက်ထဲရောက်တာနှင့် ဂုဏ်ရည်က လက်ဆွဲအိတ်ကို ဘေးစင်ပေါ်တင်ကာ ဖန်တစ်ခါတည်း ဆွဲဖွင့်သည်။ ထောင့်သေးသည်။ ဒီဘက်ခေတ်ရောက်မှ ယောက်ျားလေးတွေ လက်ဆွဲအိတ်တွေကိုင်လာတာ ဂုဏ်ရည်နှင့်အကိုက်ပင်။ ကိုစွဲလည် အပြင်ထွက်တဲ့အခါ လက်ဆွဲအိတ်တစ်လုံး ဆွဲထွက်တတ်တာ သတိရသွားတော့ ရင်ထဲ နွေးခနဲဖြစ်သွားသည်။

မျက်လုံးဟာ စိတ်တံခါးတဲ့။ ဒါဆို ဂုဏ်ရည်ကိုကြည့်တိုင်း ကြည်မွေ့ခြင်းတွေ ဖြန့်ခင်းထားသည့် ကိုစွဲ စိတ်တံခါးတစ်ဖက်မှာ သူမအတွက် နှစ်လိုကြည်ဖြူခြင်းတွေ ရှိလေမလေ။

“စတွေ့တုန်းက မင်းကို တော်တော်အချဉ်ပေါက်သွားတာ၊ ဘီယာဆိုင်ထဲ မိုက်ကြေးခွဲပြီး ချဲလင့်(နီ)လုပ်တုန်းက မင်းမိဘတွေအလိုလိုက်လို့ စည်းလွတ်ဘောင်လွတ်ဖြစ်နေတဲ့ ထောင့်လေးဆိုပြီးတော့ပေါ့”

“ဒါဖြင့် ကိုစွဲကားပေါ်မှာ တွေ့တဲ့အချိန်ကျတော့တော့”
 “အဲဒီတုန်းက မှတ်လောက်သားလောက် ဆုံးမချင်တာ”

“တကယ်ပြောတာလား”
 “တကယ်ပေါ့၊ မင်းက ငါ့မုန့်တွေ ပိုင်စိုးပိုင်နင်း ယူထားတာကိုး”

“ဒါပေမဲ့ နားကွင်းတစ်ဖက် အလျော်ပေးခဲ့ပါတယ်ဗျာ”

“အဲဒါ ပြန်ပေးမလို့”
 ကိုစွဲက လက်ဝါးဖြန့်၍ ဂုဏ်ရည်မျက်နှာရှေ့ ထိုးပြ

“ယူလေ”
 ထိုအခါက သတိမပြတ်ထားနေသော ဂုဏ်ရည်က
 “ဘယ်မှာယူရမှာလဲ၊ မြင်မှမမြင်ရတာ”
 “မင်းက မျက်မှန်အမည်းကြီး တပ်ထားတာကိုးကွ၊ မြင်မြင်ရမလဲ”

ဒါ ဂုဏ်ရည် ဟန်ဆောင်ခြင်းကို ရိပ်မိ၍ပြောခြင်းလား၊ မှန်သဘောရိုးနှင့် ပြောခြင်းပဲလား၊ ဝေခွဲမရခြင်းများစွာနှင့် မှန်ကို အကာအကွယ်ယူ၍ ကိုစွဲကို ခိုးကြည့်မိသည်။ တည်တံ့မှုကို အကာအကွယ်ယူ၍ ကိုစွဲကို ခိုးကြည့်မိသည်။ တည်တံ့မှုကို အကာအကွယ်ယူ၍ ကိုစွဲကို ခိုးကြည့်မိသည်။ တည်တံ့မှုကို အကာအကွယ်ယူ၍ ကိုစွဲကို ခိုးကြည့်မိသည်။ တည်တံ့မှုကို အကာအကွယ်ယူ၍ ကိုစွဲကို ခိုးကြည့်မိသည်။

“မမြင်တဲ့မျက်လုံးတွေကို ကြည့်ခိုင်းလည်း ထူးခြားတာမှ မဟုတ်တာ ကိုစွဲရယ်၊ အသုံးပြုခွင့်မရှိတဲ့အရာကို ချီခိုမြဲခြံ သိမ်းထုပ်ထားတဲ့ သဘောပါ၊ အဲဒီနားကွင်းလေး ချီခိုယူထားလိုက်”

ဂုဏ်ရည် ပြောခဲ့တုန်းက ကိုစွဲက ဟက်ခနဲရယ်သွား

“လူတွေက မြင်မှပဲ ကြည့်တတ်တယ်လို့ ထင်တာပဲ”

တစ်ခါတလေမှာ မကြည့်ဘဲ မြင်နေရတာတွေလည်း ရှိတတ်တာပဲ... ဘယ်လိုပြောရမလဲ၊ အာရုံခံစားမှုမျိုးပေါ့၊ အဲဒါကို ခံစားရလျှင် မလိုဘူး၊ ဦးနှောက်သုံးစရာလည်း မလိုဘူး၊ သူက နှလုံးသားချည်း သီးသန့်တွေ့ဆုံခံစားရတာမျိုး၊ မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့တာထက် တိကျတဲ့ ခံစားမှုမျိုးပေးနိုင်တာ နှလုံးနဲ့ ကြည့်တာလို့ပဲ”

ကိုစွဲစကားတွေက ဘာကိုရည်ရွယ်ပြီး ဘယ်လိုအဓိပ္ပာယ်ကောက်ယူရမလဲ ဂုဏ်ရည် မသိရိုးအမှန်ပါ။ ဒါပေမဲ့ နှလုံးသားဆိုတာ မှန်လိုအသွင်ဆောင်တတ်ကြောင်းကို ဂုဏ်ရည် သိနေပါသည်။ ကြင်နာယုယခြင်းမှာ အရည်မပျော်သော နှလုံးသား ဘယ်နှစ်ခု ရှိနိုင်ပါသလဲ။ သူမအတွက်တော့ ကြင်နာယုယခြင်း မြစ်ဖျားခံသော စစ်မှန်သည့် မေတ္တာတရားကို ရှာဖွေတွေ့ရှိရမည်။

“ဟဲ့...ဂုဏ်ရည်”

“ဟင်”

အော်လည်းအော်၊ ဂုဏ်ရည်လက်မောင်းရင်းကို ဖမ်းမရိုက်ခံရတာကြောင့် ဂုဏ်ရည်နှုတ်ခမ်းဖျားက အပြုံးတွေထွက်လာ

လေနှင့်တူတိမ်တစ်စလို့ လွင့်ပျောက်သွားကာ အာကြီးကို လှမ်းကြည့်သည်။

“မြန်မြန်လုပ်ပါဆိုနေမှ အဝတ်အိတ်ကြီးဖွင့်ပြီး မှန်ကြည့်ပြီး ဘာတွေပြုနေတာလဲ”

“အေးလေ...ဒီမှာ ခေါင်းက ကလစ်တွေတောင် ဖြုတ်ပြီးသွားပြီ၊ သူက ငေးကောင်း တွေးကောင်းတုန်း”

ဂျက်မက ဖြုတ်ပြီးသား ကျောက်စိကလစ်တွေကို အဝတ်အိတ်ထဲ ထည့်ကာ ပြောသည်။ ဒီတော့မှ ဂုဏ်ရည်အသိစိတ်က ပစ္စုပ္ပန်ဆီ ခြေချပြီး မနက်က ဝတ်ထားသော တီရှပ်နှင့် ဂျင်းပင်(နီ)ကို ဆွဲထုတ်သည်။ တျိုင်းလက်ထဲဝင်ပြီးမှ ဝတ်ထားတဲ့ ဗမာဝတ်စုံကို ချွတ်ကာ တီရှပ်အကြပ်ကို ပြောင်းဝတ်ရသည်။

အပြင်ပြန်ထွက်လာတော့ ဂုဏ်ရည်တူချင်းပေမယ့် ဒီဇိုင်းကွဲ မူကွဲနှင့် ဂုဏ်ရည်က ခပ်အုပ်အုပ်ကျနေသော ဆံပင်တို့ကို လက်ဆယ်ချောင်းနှင့် ထိုးဖွပ်စရင်း အာကြီး အသင့်ကိုပေးထားသော ခေါင်းစွပ်ဝတ်(စ်)ကုတ်ထဲ လက်လျှိုထိုးသွင်းဝတ်ပြီးနောက်မှာ ဂုဏ်ရည်က အသည်းစွဲသိသော ကောင်လေးတစ်ယောက် ဖြစ်သွားခဲ့ပြီ။

“ရှေ့...မျက်မှန်တပ်လိုက်ဦး”

ဂျက်မက ကမ်းပေးလာသည့် အနက်ရောင်မျက်မှန်ကို

ဂုဏ်ရည်က လက်ထဲ ဒီအတိုင်းပဲ ကိုင်ထားလိုက်သည်။

“အိမ်နားရောက်ခါနီးမှ တပ်မယ်ဟာ၊ ဒါကြီးတပ်တစ် ထားရတာ နေ့နဲ့ည မှားနေသလိုမျိုးပဲ”

“အဲဒါ နင်ထွင်တဲ့ဇာတ်ပဲလေ၊ ရှေ့ဆက်ဘယ်လိုသိမ်း မလဲဆိုတာ ကြုံစဉ်းစား”

တို့င်းလက်ထဲကထွက်ကာ ဓာတ်လှေကားထဲ ဂုဏ်ရည် က အပြေးအလွှား လှမ်းဝင်လိုက်၏။

“စဉ်းစားရမယ့်ကိစ္စဆို ခေါင်းခြောက်လွန်းလို့ ရည်းစား တောင်မထားဘူး၊ သဘောပေါက်”

“အေးပါ၊ ပြောတာနဲ့ လုပ်နေတာတွေညီရင် ပြီးတာပဲ၊ ရည်းစားမထားဘူးဆိုပြီး ခိုးဝေးရတာနဲ့၊ အပြေးလေးမြင်ရင် အိပ်မက် မက်ရတာနဲ့၊ ဟွန်း...ရည်းစားမရဘဲ ယောက်ျားတန်းရသွားမယ်၊ သတိထား”

အာကြီးက ပွင့်သွားတဲ့ဇာတ်လှေကားထဲမှ ထွက်ရင်း ‘ငါသိပါတယ်’ ဆိုတဲ့ပုံစံနှင့် ကြိမ်းသည်။ ဂျက်မကတော့ ဂုဏ်ရည်ခါးကို လှမ်းဖက်သည်။

“ယောက်ျားယူမယ်ဆိုလည်း လိုက်ပွဲလေးပါတာ စဉ်းစား ဟေ့၊ ဒါမှ ငါတို့နှစ်ယောက်ပါ ငုတ်တုတ်မမေ့အောင်”

“မပူပါနဲ့၊ တစ်ဖက်က အသင်းသားလည်း သုံးယောက်

ခဲ ညီတူညီမျှရှိတယ်”

ဂုဏ်ရည်ပြောတော့ အာကြီးက ဂုဏ်ရည်ကို မျက်စောင်း နှုတ်သည်။ အဆောက်အဦကြီးရဲ့ မြေညီထက် ဟိုဘက်အခြမ်းမှာ ထူထွေ ရုံးစုနေတာကို ဂျက်မက လည်ပင်းရှည် လှမ်းကြည့် သည်။

“ဟိုဘက်က ဘာတွေလဲ၊ အင်တာဗျူးပဲလား”

“မသိပါဘူး၊ ပြိုင်ပွဲတစ်ခုပဲ၊ ပြိုင်ဖို့လူတွေ ဖောင်တင် စာနေမှာ”

ဆံပင်တွေ ဝဲခနဲနေအောင်ခါရင်း အဆောက်အဦမှန်တံခါး ထိ ဂုဏ်ရည်က တွန်းဖွင့်ကာ လှေကားထစ်တွေကို ခပ်မြန်မြန် ဆွဲဆင်းသည်။ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ၊ ကိစ္စအနား နေချင်သည်။ ထိုစွဲမျက်နှာကို ငေးချင်သည်။ ကိစ္စရန် ကိစ္စအပြေးနှင့် ကိစ္စ နယ်သံတွေကြား သူမဘဝရဲ့ နေ့ရက်တွေကို နစ်မြုပ်ထားပစ်ချင် တာ ချစ်တတ်သူတိုင်းရဲ့ မလွန်ဆန်နိုင်တဲ့ သဘာသပဲလားမသိ။

အချစ်သည် ဘယ်လိုနက္ခတ်နှင့်ယှဉ်၍ မွေးဖွားလာတတ် သလဲဆိုတာ ဂုဏ်ရည် စိတ်ဝင်စားသွားသည်။

ဂုဏ်ရည်က ဖုန်းကြီး နား နားကပ်ကာ ဘာစကားမှ
တော့ပြန်မိ။ အောက်နှုတ်ခမ်းဖွဖွကိုက်ရင်း အသံတိတ်နေတော့
တစ်ဖက်မှ အစ်ကိုနှစ်ယောက်က လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားသည်။

“နင် ပြန်မလာရင် ငါတို့လိုက်လာမှာနော် ဂုဏ်ရည်၊
ညီတစ်ခါ နင် ကားချင်းဝင်ဆောင့်တဲ့ကောင်နဲ့ ရဲစခန်းမှာ အထုခံ
တော့ကောင်က ညီအစ်ကိုတွေတဲ့၊ အဲဒီကောင်တွေ ရန်ကုန်ဆင်း
သွားတယ်ကြားတယ်၊ ငါတို့ စိတ်ပူတယ်ဟာ၊ နင် ဒီညပဲပြန်ခဲ့
တာ”

အခန်း (၂၅)

“နင်ဖြစ်ချင်တာတွေ ဖြစ်ပြီမဟုတ်လား ဂုဏ်ရည်၊ အဲ
လောက်အထိ ဂျစ်မကျစမ်းပါနဲ့ဟာ၊ ပြန်လာခဲ့”

ကိုကျွန်းအသံက အမိန့်ပေးပေမယ့် တင်းတင်းထန်ထန်
ကြိုးတော့မဟုတ်။ ရန်ကုန်ရောက်ကတည်းက ဂုဏ်ရည်က ငါ့သို့
တန်ဖုန်းတစ်လုံး ဝယ်လိုက်သည်။ ထိုကတည်းက မောင်နှမတွေ
အဆက်အသွယ်ပြတ်သွားခဲ့တာ ဒီကနေ့အထိ။ ပရိစင်တာအတွက်
လျှောက်လွှာတင် အင်တာဗျူးဖြေနှင့် အခု ဆန်ခါတင် အယောင်
သုံးဆယ်ထဲ ပါသူတွေအား ရုပ်သံလိုင်းမှ ကြေညာခဲ့သည်။ ငါ
ကြေညာချက်တွေထဲမှ ဂုဏ်ရည်အမည်ကိုတွေ့သွား၍ ရုပ်သံလိုင်း
ကို ဆက်သွယ်ကာ ဒီဖုန်းနံပါတ် ရသွားတာဖြစ်လိမ့်မည်။

ကိုလွန်းအသံက ရှူးရှူးရဲရဲ။ လက်ကိုင်ပခါကြီးနှင့်
ချက်နှာတစ်ပြင်လုံး စိတ်လှုပ်ရှားစွာ ပွတ်ဆွဲနေမည့်ပုံကို မြင်ရ
တော့ အသာအယာ ပြုံးမိသေးသည်။ စိတ်ဆိုးမပြေသေးလို့
မဟုတ်ပါ။ ထိုမျှအထိလည်း ဂုဏ်ရည်က အငြိုးအတေးတွေထား
ပြီး မကျေမလည်သေးတဲ့အထိလည်း မဖြစ်တော့ပါ။ သို့ပေမယ့်
နောက်ပြန်လှည့်ရန် ခြေလှမ်းတို့အား ထွယ်ငင်ရစ်ပတ်တတ်သော
နှုတ်ကြိုးတစ်မျှင်ကြောင့် ခြေလှမ်းတို့က ထင်တိုင်းမပေါက် အောင်
နောက်ဆံတင်ငင်ဖြစ်နေတာ ဂုဏ်ရည်ပဲ သိသည်။

“ဟိတ်...ဂုဏ်ရည်၊ ညည်း စကားလေးဘာလေး
ပြန်ပြောဦး၊ မလှုပ်တလှုပ် လုပ်မနေနဲ့၊ ငါ့စိတ်က သိပ်ရှည်ချင်
တော့တာ မဟုတ်ဘူး၊ ညည်း ပြန်လာမလား၊ ငါတို့လာရမလား”

အဲဒါ ကိုကျွန်းရဲ့ မူပိုင်စတိုင်လ်။ ဒေါသထွက်ရင် ညည်းတွေ ငါတွေဖြစ်ကုန်ကာ လေသံက မာလာစမြဲ။ မင်း အကြမ်းမဖက်နဲ့လေဆိုပြီး ဘေးနားကနေ ကိုလွန်းရဲ့ ဖျောင်းဖျသံကိုလည်း ကြားရသည်။

“အဲဒီလိုမှ မပြောရင် မင်းညီမက ငါတို့စကားကို ဘယ်တုန်းက အလေးအနက်ထားဖူးလို့လဲ”

“ထားလိုက်ပါကွာ မင်းကလည်း၊ သူ့ဘာသာသူ သိထားပါလိမ့်မယ်”

ထုံးစံအတိုင်း မူဝါဒတွေကွဲပြားကာ နှစ်ယောက်အကြား ငြင်းကြခုန်ကြတာကို ဖုန်းထဲမှ အတိုင်းသားကြားနေရသည်။ တအောင့်ကြာမှ ကိုလွန်းက ဂုဏ်ရည် ချောခေါ်သည်။

“ဂုဏ်ရည်”

“ပြော...ကိုလွန်း”

“ဟိုကောင်တွေက နင် မိန်းကလေးဖြစ်မှန်း သိထားတာနော်၊ သူတို့ဘက်က အခဲမကျောဘူးဆိုပြီး တရားဝင် အတိတ်ပစ်ထားတာကို၊ ဒီမှာကျတော့ တော်ရုံလူ မထိရဲဘူး၊ အဲဒီမှာက သူစိမ်းတွေချည်းဆိုတော့”

“ဟွန်း...ဒီထက်စိမ်းတဲ့လူရဲ့ ရင်ခွင်ထဲတောင် ဂုဏ်ရည်ကို ပစ်ထည့်ဖို့ ကိုလွန်းတို့ ကြိုးစားခဲ့ကြတာပဲ”

“အဲဒီကိစ္စလည်း အစက ပြန်စဉ်းစားပေးမယ်လေဟာ၊ အဓိကက နင်ပြန်လာဖို့”

ဂုဏ်ရည်က မျက်မှန်အမည်းကြောင့် ညှို့မွှိုင်းနေတဲ့ ချွေမြင်ကွင်းဆီ တမျှော်တခေါ်ငေးရင်း ကိုစွဲကို ခွဲရမှာ ရင်လေးနေ၏။

“ဂုဏ်ရည် ပြန်မလာချင်သေးဘူး ကိုလွန်း”

“ဒါဖြင့်...ငါတို့”

စကားဆုံးအောင် နားမထောင်ဘဲ ဂုဏ်ရည်က ဖုန်းပိတ်ခဲ့လိုက်သည်။ ပါဝါအော့(ပ်)လုပ်ပစ်ကာ ဘောင်းဘီနောက်ဘက် ဆိတ်ဆီ တစ်ခါတည်း ထိုးထည့်၏။ နှစ်ထပ်မျှကျန်သော လှေကားတို ဆက်ဆင်းသည့်အခါ ကိုယ်ပိုင်နယ်နိမိတ်မှနေ၍ နှစ်ဦးပိုင် ခြံမြေဆီ ခြေချလျက်။ ဒီနေ့တော့ အိမ်မှာ ဂုဏ်ရည်တစ်ယောက်တည်းမို့ လွတ်လပ်နေ၏။

“ကိုယ့်အခန်းထဲမှာ နေတဲ့အချိန်ကလွဲရင် ဘယ်သွားသွား ဘာလုပ်လုပ် မျက်မှန်လေးတော့ တပ်ထား ဂုဏ်ရည်၊ အခုမှ အပေါ်ထပ် အောက်ထပ် ငြိမ်းချမ်းရေးရခါစမှာ ပူပူလောင်လောင် ခံစားချက်မျိုးတွေ မလိုချင်ဘူး”

အသည်းမာလှပါတယ်ဆိုတဲ့ ဂျက်မဂ္ဂ ပြောခဲ့တာပါ။ တစ်မိုးအောက်တည်း အတူနေရုံမက တစ်အိုးတည်း အတူစား

ကြတာမို့ ရင်းနှီးမှုက ရှေးကထက် ပိုလာတာတော့အမှန်။ ထမင်း
လခပေးစားကြတယ်ဆိုပေမယ့် ကိုစွဲကို ဈေးဝယ်ပေးတာတွေ
ဝယ်လာတဲ့ အသီးအနှံသပ်သပ်၊ သားငါးတွေထုတ်နုတ်ကာ
ဖရီစာထဲ ထည့်ကြနဲ့၊ ချက်ပြုတ်ကြတော့လည်း တပျော်တဝါး
ကြီးပင်။ ထမင်းလက်ဆုံစားကြကာ ခြံထဲ၌ အုပ်စုဖွဲ့ပြီး ထွေထွေ
လေးပါး ပြောကြတာလည်းရှိသည်။ တိဗီကြည့်ကြတာမျိုးလည်း
ရှိကာ ထိုအခါမျိုး၌ အုပ်စုက အလိုလိုနေရင်း နှစ်ခြမ်းကွဲသွားစေ

“ငါက ဂုဏ်ရည်နဲ့ ခြံထဲမှာ ဂစ်တာသွားတီးမယ်”

ဂစ်တာတစ်ဖက်၊ ဂုဏ်ရည်လက်မောင်းကိုတစ်ဖက်
ဆွဲကိုင်ရင်း၊ နှစ်ဦးတည်း သံစဉ်တွေကြား နှစ်မြပ်ဖူးခဲ့တဲ့ညတွေ
က တစ်ညတည်းမှမဟုတ်ခဲ့တာ။

“သီချင်းစာသားတွေဆိုတာ တစ်ခါတစ်ရံ ရင်ဘက်
ဖြောင့်ချက်ပေါ့”

ကိုစွဲက သူခံစားချက်နှင့်သူ ပြောသောအခါ ဂုဏ်ရည်
က လရိပ်နှင့်လင်းနေတဲ့ သူ့မျက်နှာကို ငေးကြည့်နေဖြစ်သည်။

“ပြောပါဦး၊ ကိုစွဲက ဘယ်သူ့သီချင်းနဲ့ ဖြောင့်ချက်
ခဲ့လို့လဲ”

အသည်းစွဲက ဂစ်တာကို ဗျင်းခနဲမြည်အောင် ဆွဲ
ရင်း ခပ်သဲ့သဲ့ပြုံးသည်။

“ပြောရင် မင်းယုံမှာလား”

“မျက်စိမမြင်တဲ့သူကိုမှ ညာချင်ရင်လည်း ရပါတယ်၊
ကိုစွဲ သဘော”

“အဟွန်း...မင်း တော်တော်စကားတွေ တတ်လာပြီပဲ၊
အဘယ်ပါ၊ မင်းနဲ့တွေ့မှ သီချင်းတောင် ဒီလိုမျိုး ကျယ်ကျယ်
အောင်လောင် ဆိုဖူးတာ၊ အစ်မတွေကလည်း သူတို့အလုပ်နဲ့
အတူတူဆိုတော့ ငါက သီချင်းတွေနားထောင်ပြီး အသံထွက်
ပုံလည်းမယ်၊ ဖန်းပင်တွေစိုက်မယ်၊ အိမ်အလှဆင်မယ်၊ ထမင်း
စားချက်မယ်၊ ဒီလောက်ပဲ”

“အဟား...ကိုစွဲက တကယ့် ဗိုင်းကောင်းကျောက်ဖိ
ချေ”

“မင်းကလည်း တကယ့်ဂေါ်လီပါ၊ စတွေ့ကတည်းက
သီတယ်၊ ပွေ့မယ်၊ ရွပ်မယ်၊ ရန်ဖြစ်မယ်၊ ဒါ မင်းရဲ့သဘာဝ
ထုတ်လား၊ အဲဒီတုန်းက ကြည့်မရတာမှန်ပေမယ့် အခုတော့
အားတုံစိတ်နဲ့ နည်းနည်းကြည့်လို့ရလာပြီ”

ညရဲ့ဖြားယောင်းမှု၊ လရဲ့ဖမ်းစားမှုတွေနဲ့ ထိုညကလေး
သူမဟာ ဘယ်လိုလူပါလိမ့်လို့ ဝန်ခံချင်စိတ်ပေါ်ခဲ့ပေမယ့်
ညီမိတ်နေခဲ့တာ ဂုဏ်ရည်ကို ကိုစွဲ မုန်းသွားမှာစိုး၍ပါ။

“မင်းကို တကယ့်ညီလေးတစ်ယောက် ကောက်ရသလို

မျိုး ငါ့စိတ်ထဲ ရင်းနှီးနေခဲ့တာ၊ အငယ်ဆုံးတွေက လူကြီးလူ
ချင်တာ သဘာဝပဲနဲ့တူပါတယ်။ မင်းနဲ့တွေ့တာနဲ့ ငါ အစ်ကိုကြီး
ဖြစ်ပဟဲ့ဆိုတဲ့စိတ်နဲ့ မင်းအပေါ် ကပ်စေးမနေတော့တာသာ ကြည့်
တော့”

သူက ဂုဏ်ရည်မျက်ရည်ကို စိုက်ကြည့်ရင်း အပြေး
သဲ့သဲ့နှင့် မျက်ခုံးပင့်ရင်း ပြောသည်။ နှုတ်ခမ်းတွေ တင်းတင်း
နေသွားတာမျိုးလည်းရှိကာ စကားအဆုံးသတ်မှာ ပန်းနှစ်စစ်
စုံတွန့်ပြတာလည်း ကြည့်ကောင်းနေပြန်၏။

ဂုဏ်ရည်က ပြန်တွေးတိုင်း ကိုစွဲကိုမြင်ယောင်တိုင်း
လေးလံဖိစီးလာတဲ့ ရင်မောခြင်းတွေကို လွင့်ထွက်သွားအောင်
လေပူမှုတ်ထုတ်ရင်း အိမ်ဘေးနားဆီ တစ်လှမ်းချင်း လျှောက်
ပြီးမှ အိမ်ဘေးနံရံမှ စက်ဘီးလေးဆီ အကြည့်ရောက်သွား၏။
အဖြောင့်အတိုင်းရှိသည့် ဟန်ဒယ်လ်ကို လက်နှင့်ဖွဖွပွတ်သပ်ရင်း
ဒီစက်ဘီးလေးက သူမတို့နှစ်ဦးအား နီးစပ်စေတဲ့အရာလို့ တွေ့
သောအခါ နှလုံးသားတွေက သူ့အလိုလို ပူနွေးလာပြန်သည်။

“မင်း စက်ဘီးစီးတတ်လို့လား”

နောက်ပါးဆီမှ ထွက်ပေါ်လာသည့် ကိုစွဲအသံကြောင့်
ဖျတ်ခနဲ နောက်လှည့်ကြည့်မည့် အသံကို သတိနှင့် ထိန်းချုပ်
လိုက်ရသူက ဂုဏ်ရည်။ ဘယ်တုန်းက ကိုစွဲ အိမ်ပြန်ရောက်

အသိရှိ လူက နည်းနည်းတော့ ထူထူပူပူ ဖြစ်သွားသည်။
“ခင်ဗျား ဒီမှာရှိနေတာလား”
“အင်း”

ဘယ်အချိန်က ရှိနေတာလဲ။ ဂုဏ်ရည် လမ်းလျှောက်
တာ မြင်သွားပြီလားလို့ လိပ်ပြာမလုံစွာ တွေးနေခိုက်မှာ
အသံနှင့်အတူ သူက ဂုဏ်ရည်ရှေ့သို့ ရောက်လာသည်။ အနက်
ရောင် ခေါင်းစွပ်ဆွယ်တာလက်ရှည်ကို တံတောင်ဆစ်ကွေးအထိ
တင်တွေ့ဆွဲတင်ပင့်မထား၏။ အနက်ပေါ် အဖြူစင်းသေးသေး
အေးတွေပါသော ဘောင်းဘီတိုနှင့် ကိုစွဲက ဂုဏ်ရည်ရှေ့မှာ
ခြုံနဲ့လာရပ်သည်။ လက်နှစ်ဖက်စလုံး ဘောင်းဘီအိတ်ထဲ
ထည့်ချမ်းစွာ ရှိသော်လည်း ကိုစွဲမျက်နှာက အခါများစွာကလို
အမြဲခြင်းမရှိ။ အုံ့မှိုင်းသောရာသီဥတုနှင့်အပြိုင် ဆွေးသလို
ညှာသလိုဆိုတော့ ဂုဏ်ရည်စိတ်ထဲ တစ်မျိုးဖြစ်သွား၏။

“ခင်ဗျား အင်တာဗျူး သွားထပ်ပြေရတယ်ဆို၊ ဘယ်
အဆင့်ပြေလား”

ဂုဏ်ရည်က ကိုစွဲရှိရာသို့ မေးဆတ်ကာမေးသည်။
အည်းစွဲက သူနှင့်တွေ့တိုင်း တိရုပ်တွေ ရုပ်အင်္ကျီတွေအပေါ်မှာ
ခြုံ တစ်ခုခုထပ်ဝတ်တတ်သော ဂုဏ်ရည်ကို စိုက်ကြည့်သည်။
ဂုဏ်ရည်တူ စတိုင်လ်လားလို့ မေးချင်လာပေမယ့် သူ မမေး

ပါ။ ဂုဏ်ရည်က ဗွီပုံလည်ပင်းရှိသည့် တီရှပ်လက်ရှည် ခေါ်
ရောင်ပေါ် ထုံးစံအပျက် အနက်ရောင်ခါးရှည်စွပ်ကုတ် ထပ်
ထားသည်။ ဂျင်းပင်နံအပြာနုရောင်နဲ့မိုး မိုးမှိုင်းသော ရာသီ
အောက်မှာ ဒီကောင်လေးက လတ်ဆတ်နုပျိုခြင်းအသွင်ထဲ
ချစ်စရာကောင်းအောင် အပြစ်ကင်းနေပုံကလည်း ထင်းနေ

“ဒီလိုပါပဲ”

ခေါင်းငုံ့ချပြီး ခြေဦးထိပ်ရှိ ခဲတစ်လုံး လွှဲကန်
အသည်းဖြေပုံက မရေမရာ။

“ကိုစွဲ အဖြေကြီးကလည်း အားရစရာ မကောင်းဘူး
တာ”

ဂုဏ်ရည်က နှာခေါင်းလေးရှုံ့ကာ ဝေဖန်တော့
သဲ့သဲ့ပြီးသည်။

“အကြီးတို့နှစ်ယောက်နဲ့ ကိုလေးနက်တို့နှစ်ယောက်
အတူ ရှော့ပင်နံထွက်သွားတယ်၊ သူတို့ကြည့်ရတာ အဆင်
နေပုံပဲဗျ...သိလား”

“ဒါဆို ထပ်အဆင်ပြေဖို့ ငါတို့နှစ်ယောက်ပဲ ကျန်
တာပေါ့”

“ဗျာ”

လှပသော ဂုဏ်ရည်မျက်နှာလေး အလန်တကြား ဖျတ်

တက်လာပုံ၊ နှုတ်ခမ်းတွေဖွင့်ကာ အာမေဇိုတ်ထွက်ကျလာပုံ
စနစ်တကျ ရှိလွန်းလှသည်။ မျက်မှန်အမည်းကြီးအောက်က
နှုတ်ခမ်းတွေ သူထံ တည့်တည့်ကြီးရောက်နေမယ်ဆိုတာ သိသိ
အသည်း ပြီးနေလိုက်သည်။

“မျက်မမြင်တွေ နှစ်ချီအောင် မမြင်မှ အကြားအာရုံ
နိုင်စွမ်းရှိတာတို့၊ အနံ့အာရုံနဲ့ ဘာကိုမဆို ခံစားပြီး သိတာတို့၊
မြင်လာတာ အသည်းရ၊ လပိုင်း ရက်ပိုင်းလောက်နဲ့ မမြင်တဲ့သူက
အိပ်စားဝါးဝါးတော့ ဖြစ်မှာပဲ၊ အတိအကျ လှုပ်ရှားတတ်တယ်ဆို
ရှားတယ်၊ မင်း မယုံရင် မျက်စိမှိတ်ပြီး တစ်ပတ်လောက်ပဲ
လှုပ်ရှားကြည့်၊ မျက်လုံးထဲ ဖိစီးနေတဲ့ အမှောင်ကို အာရုံခံတာနဲ့
တခြား ဘာအာရုံမှ ခံစားမိမှာမဟုတ်ဘူး”

စားဖိုမှူးတစ်ယောက်က အသည်းစွဲနှင့် အတူဆုံ၊ စကား
ပြောကြရင်းက အသည်းစွဲကို ထိုသို့အသိပေးဖူးသည်။ ထိုသို့
ပြောစကား ရာနှုန်းပြည့်မှန်သည်ဟုဆိုလျှင်...

“ကိုစွဲ စကားကြီးကလည်းဗျာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကျွန်တော့်တို့က အစကတည်းက အဆင်ပြေပြီးသား
ဆို၊ ထပ်အဆင်ပြေစရာ လိုသေးလို့လား”

“လိုချင်လည်း လိုဦးမှာပေါ့”

“ဗျာ”

“မင်း စက်ဘီးကိုကိုင်ကြည့်နေတာ စီးတတ်လို့လား
စကားလမ်းကြောင်း ပြောင်းသွားပေမယ့် ဂုဏ်ရည်
ရင်တွေ့ရန်က မျက်နှာလေးနီနေတာ ကိုစွဲ မမြင်ပါစေနဲ့
ကျိတ်ဆုတောင်းမိသည်။

“ပြင်ဦးလွင်သားက စက်ဘီးမစီးတတ်ရင် ရာဇဝတ်
သွားမှာပေါ့ဗျာ”

စကားကို ဟန်မပျက်ပြောနေရပေမယ့် ဂုဏ်ရည်နဲ့
သက်ပြီး ကိုစွဲ တစ်ခုခုသိနေပြီဆိုသောအသိကြောင့် လိပ်ပြာ
ဖြစ်နေ၏။ ဣန္ဒြေမပျက်အောင် ကြိုးစားနေရပေမယ့် ကိုစွဲ
အကြည့်တစ်မျိုးအောက်မှာ လူက အသက်ရှူကျပ်ချင်လာ၏။

“မျက်စိမြင်ရတဲ့အချိန်တုန်းကပဲ စီးတတ်တာပါ။
ကျတော့...”

“မင်း မမြင်နိုင်ပေမယ့် ငါ မြင်နေရတာပဲ”

“ကိုစွဲ”

အသည်းက နံရံကိုကပ်ထောင်ထားသော စက်ဘီး
ဆွဲယူရင်း ခြံဝဆီ မ လှည့်သည်။ ပြီးမှ ဂုဏ်ရည်ထံ ဆက်
စောင်းကြည့်ကာ ဂုဏ်ရည်လက်လေးကို သူ့လက်ဖဝါးနှစ်
နှင့် ထွေးဆုပ်ယူလိုက်၏။

“လာ...ငါနဲ့လိုက်ခဲ့”

ဦးနှောက်က စဉ်းစားဆုံးဖြတ်ခွင့်မပေးဘဲ နှလုံးသားက
အလိုလိုခေါင်းညိတ်သည်။ သူ စီမံရာအသင့်ဆိုသော ခံယူချက်
သည် ချစ်တတ်သူတို့မှာသာ ရှိပါသည်။ ဂုဏ်ရည်ကတော့
အချစ်ဟာ ဘာမှန်းမသိခင်ကတည်းက ကိုစွဲနဲ့သာဆိုလျှင် ရေပြင်
ခြေအောက် တိမ်လွှာပါမကျန် အတူလိုက်ရဲပါသည်။ တစ်ခုတော့
ထိုအပ်သည်ပေါ့၊ ချစ်သူရဲ့အားပြည့်တွဲခေါ်မည့် လက်ဖဝါးနှင့်
နှူးထွေးသော ရင်ခွင်ရှိခဲ့လျှင် ဂုဏ်ရည် ဘာမဆို ရင်ဆိုင်ရန်
အသင့်ဖြစ်သည်။

အခန်း (၂၆)

“ရှေ့တည့်တည့်နင်းသွား၊ ကားရှင်းတယ်၊ ဖြည်းဖြည်း
တော့နင်းရော၊ တစ်ခုခုဆို ငါ ပြေးလိုက်လို့မိအောင်”

ပါးစပ်က တတွတ်တွတ်ရွတ်သလို ခြေလှမ်းတွေလည်း
စက်ဘီးနောက်မိရန် အရှိန်မြှင့်ရသည်။ စမ်းသပ်ဖို့ စက်ဘီးစီးသူ
ပါသည်ဆိုမှ ဆောင်ရန် ရှောင်ရန်တွေ ဘာကြောင့် အသင့်
ရွတ်ပြနေမိလဲ မသိတော့။

“တကယ့်မျက်မမြင်ဆိုရင်တော့ ဒါ အန္တရာယ်
စမ်းသပ်မှုပေါ့၊ မျက်မမြင်ဟန်ဆောင်နေရင်တော့ အသက်အန္တရာယ်
နဲ့ ကြုံလာတဲ့အခါ ဟန်ဆောင်မျက်နှာဖုံးကွာကျမှာပဲ၊ အဲ
သေချာတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူ့ကို ကာကွယ်ဖို့တော့ ကိုယ်က တွေ့

ကမ်းမှာ ရှိနေသင့်တာပေါ့”

စက်ဘီးနောက် ပြေးလိုက်ရင်း စားဖိုမှူးရဲ့စကားသံ
ကြားရတော့ အသည်းရင်ထဲ ဖျင်းခနဲ။ သူကတော့ မျက်မမြင်လေး
နို့ ကရုဏာတွေ ရေစီးကမ်းပြိုလိုက်ကာ လိုက်လျောပေးဆပ်ခဲ့
ရတာ။ ကောင်လေးကတော့ သူ ကွယ်တာနှင့် ကျောပြင်ကို
လက်ညှိုးထိုး ဟားတိုက်နေမှာ သေချာသည်။ ဟင်းချက်ဖြိုပွဲ
လျှောက်လွှာသွားတင်သည့်နေ့မှာပဲ ဂုဏ်ရည်ရဲ့ ဟန်ဆောင်
ဇွန်နှာဖုံးကို သူ တွေ့ခဲ့တာဖြစ်၏။ ရိပ်ခနဲတွေ့၍ ဝမ်းသာအားရ
ဖြစ်သွားကာ နှုတ်ဆက်မည်ကြံရွယ်တုန်းမှာပဲ အမြဲတစေ တပ်ထား
သည့် မျက်မှန်အမည်းက ဂုဏ်ရည်မျက်နှာပေါ်မှာ မရှိတော့။
ဆောင်းဘီအိတ်ထဲ လက်နှိုက်ပြီး ဆံပင်တွေ ဝဲခနဲခါအောင် လမ်း
လျှောက်သွားပုံကို ငေးခနဲကြည့်ရင်း အသည်းနှလုံးတွေ ဘယ်
နေရာကမှိုန်းမသိ စစ်ခနဲ နာကျင်သွားခဲ့ရတာ အခုချိန်ထိပါ။

“ကိုစွဲ...ဒီမှာ ကျွန်တော့်ကိုကြည့်”

ဂုဏ်ရည် အော်သံကြောင့် အတွေးစက ဆွဲဖြတ်ခံရသော
ကြိုးတစ်စလို့ ထောင်းခနဲ ပြတ်ထွက်သွားသည်။ သူ လှမ်းကြည့်
တော့ ဂုဏ်ရည်က စက်ဘီးဟန်ဒယ်လ်ကို လက်လွှတ်ကာ
ခပ်မှန်မှန်နင်းပြနေ၏။

“ဟိတ်...ကောင်လေး၊ လက်လွှတ်မစီးနဲ့”

သူ သတိပေးလို့ မဆုံးခင်မှာပဲ စက်ဘီးရှေ့ဘီးက ချိတ်
ခွက်လေးထဲ ထိုးကျကာ ဟန်ချက်ပျက်သွားသည်။ ဒါဆို
ဂုဏ်ရည်က ထိန်းရန် ကြိုးစားပေမယ့် ဟန်ဒယ်လ်က လိမ်ထွက်
သွားပြီး စက်ဘီးဦးစိုက်ထိုးဆင်းသွားတာ လမ်းဘေး ဆင်ကြွ
လျှောဆီ။

“ဟေ့...ဟေ့...ဟိတ်”

ဂုဏ်ရည်နား အပြေးသွားပြီး စက်ဘီးကိုထိန်းရန် ရည်
ရွယ်ပေမယ့် ကုန်းစောင်းဆီ တစ်ရှိန်ထိုး ထိုးဆင်းသွားတဲ့ စက်ဘီး
ကို မထိန်းနိုင်ဘဲ သူပါ စက်ဘီးရော ဂုဏ်ရည်ရောနှင့် လုံးထွေး
ကာ ဒလိမ့်ခေါက်ကွေး ကျသွားခြင်းဖြစ်၏။ စက်ဘီးက ဦးစိုက်
သွားတာမို့ နောက်မှာကျန်ခဲ့ပြီး ဂုဏ်ရည်က ကျွမ်းပစ်သွားခြင်း
ကြောင့် ခါးလေးကို လှမ်းဖက်ကာ ထိန်းရန်ကြိုးစားသည်။
သို့ပေမယ့် အရှိန်နှင့်ပစ်ကျနေသော ဂုဏ်ရည်ဆွဲခေါ်ရာနောက်သို့
သူပါ ပါသွားပြီးနောက် နှစ်ယောက်စလုံး လုံးထွေးပြုတ်ကျ၏။

“ဒုတ်”

ခနဲ မြည်သံနှင့် ပြေးဆင်းနေသော အရှိန်က တန်သွား
ပေမယ့် နဖူးစောင်းက ပြင်းပြင်းထန်ထန် နာကျင်လာသည်။ ထို
အခိုက်မှာပဲ အင့်ခနဲ မြည်သံထွက်ကာ သူရင်ဘတ်ပေါ် တစ်ခု
တစ်ရာ လာပိတာမို့...

တိမ်းရှောင်မရသည့် အခြေအနေမှာ ရင်ချင်းကပ်၊
ဇုန်နှာချင်းအပ်သည့် တစ်ခဏမှာပဲ အသည်းနှုတ်ခမ်းဖျားတွေက
ရန်သူသုံးလေးပါသော နှုတ်ခမ်းလွှာတွေနှင့် ခလုတ်တိုက်မိသွား
သည်။ ရင်ထဲ ထိန်းခနဲ အကျယ်ကြီးအော်မြည်ကာ ရှိန်းဖိုလှိုက်
မောခြင်းတို့က သွေးကြောတစ်လျှောက် မြန်မြန်ဆန်ဆန်ကြီး
နီးဝင်သွားပြီးမှ ဂုဏ်ရည်က သူရင်ဘတ်ကိုဖိကာ အမြန်ထထိုင်
သည်။

“ဆောရီး...ကိုစွဲ”

လက်ခုံနှင့် နှုတ်ခမ်းပါးတွေကို ဖိကပ်တွယ်ရင်း ကိုစွဲ
ကို တောင်းပန်၏။ ရှက်စိတ်ကြောင့် ဂုဏ်ရည်ရင်ထဲ ရင်ခုံသံ
တွေ ဖြောင်းဆန်နေကော ဘယ်နေရာကြည့်ကြည့် မျက်ဝန်းထဲ
အစိမ်းရောင်လွင်ပြင်ကြီးသာ တွေ့နေရသည်။ မထင်မှတ်သော
အချိန်၊ ရည်ရွယ်ထားခြင်းမရှိတဲ့ အခြေအနေတစ်ခုမှာ အနမ်းစာစုံ
ဖြစ်ပေါ်လာခြင်းက တွေးမိတိုင်း မျက်နှာကို ရေခွေးပူနှင့်အပက်
ခံရသလို။ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်ခြင်းဟာ ဂုဏ်ရည်တို့နှစ်ဦးကြား
အလစ်ဝင်ရောက် ကြီးစိုးပြီးမှ ဂုဏ်ရည်မျက်ဝန်းတွေ ဖျတ်ခနဲ
ရွှေ့သွားတာ ကိုစွဲအား ခိုးကြည့်ခြင်းပါ။ ထိုခဏမှာပဲ ကိုစွဲရဲ့
နားထင်စောင်းမှ စီးကျနေသော နီပျစ်ပျစ်သွေးစီးကြောင်းတွေ
ကြောင့် ဂုဏ်ရည်က ရှက်တာတွေလည်းမေ့၊ နှုတ်ခမ်းဖျားက

ပူဇွန်မူတွေလည်း သတိမရနိုင်တော့ဘဲ စိုးရိမ်စိတ်က လွှမ်းသွား၏။

“ကိုစွဲ...နဖူးမှာ သွေးတွေ”

ဂုဏ်ရည် လက်ညှိုးထိုးကာ အလန့်တကြား ထအော်သည်။ လူက ချက်ချင်း ထိတ်ထိတ်ပျာပျာဖြစ်သွားပြီး သွေးတွေ ပဲ သုတ်ပေးတော့မလိုလို ကိုစွဲကို ဆွဲထူတော့မလိုနှင့် လက်တွေ ပျာယာခတ်သွားတာ လေထဲမှာ။ ဂုဏ်ရည်က ပျာနေသလောက် အခုထိ မလှုပ်မရှား ငြိမ်သက်နေတဲ့ ကိုစွဲကို ဖျတ်ခနဲစိုက်ကြည့်မိတော့မှ ကိုယ့်အမှားကို ပြန်သတိရပေမယ့် အချိန်မမီတော့။

“ကိုစွဲ”

“မင်း ငါထင်တဲ့အတိုင်း မျက်လုံးမြင်နေရသားပဲ”

“ဟင်”

နှုတ်ခမ်းတွေကို လက်ဝါးနှစ်ဖက်ဖြင့် ချက်ချင်းပိတ်ပစ်သည်။ ဖျတ်ခနဲ အကြည့်လွှဲတော့ ထိတ်လန့်ခြင်းကြောင့် ကိုယ့်မျက်တောင်ဖျားတွေ တဆတ်ဆတ်လှုပ်နေမည်ဆိုတာလည်း ဂုဏ်ရည် သိသည်။ မျက်ဝန်းနှစ်ခု ပြင်းစွာဆုံစည်းမိကြပေမယ့် ဘယ်သူမှ အကြည့်ကိုမလွှဲ။

“ကိုစွဲ....ဂုဏ်ရည်က”

သူ့ဘက် လှည့်လာတဲ့ မျက်ဝန်းတွေမှာ အကာအကွယ်

မဲသွားတာမို့ မျက်ရည်ကြည်တွေဝေနေတာ အသည်း မြင်ရသည်။ နှုတ်ခမ်းက ပန်းရောင်၊ မျက်ဝန်းအကြည်ရောင်ကြားမှာ ပါးမို့တွေ နွေးထွေးစွာ နီမြန်းနေကြ၏။ အသည်းက တဖျပ်ဖျပ်ခတ်နေသော ချက်တောင်ရှည်ကော့တွေ ဝန်းရံထားသည် မျက်ဝန်းတွေထဲ တည့်တည့်စိုက်ကြည့်ရင်းက နှုတ်ခမ်းလွှာကြား စကားသံက မချိမဆန်တိုးထွက်လာသည်။

“မင်း ငါ့ကိုညာတယ်”

ဖျတ်ခနဲ သူ့ ထရပ်တာနှင့် သူမမျက်ဝန်းမှာ မိုးသားတိမ်လိပ်တွေ ရစ်ဆိုင်းလာခဲ့သည်။ ကောင်းကင်ကို မော့ကြည့်တော့ သူမနှင့်အပြိုင် ငိုချတော့မည့် မိုးရိပ်တွေက အင်နှင့်အားအပြည့်။ အသည်းက ဘယ်အရပ်မျက်နှာကိုဖြစ်ဖြစ် လှည့်ရပ်ချင်ပေမယ့် ရင်ထဲတင်းနေသော ကြိုးတစ်မျှင်ကြောင့် သူ ဥပေက္ခာတရားကို စိတ်နှာလာချိန်တွင် ဒေါသထွက်တိုင်း အားပါးတရ အော်ပစ်ချင်တာက သံယောဇဉ်ဆို ရစ်ပတ်တတ်သော နွယ်တစ်မျှင်တောင် သူ မမြင်လို။ တကယ်တမ်း မမြင်နိုင်ဘဲ နှလုံးသားခုံကန်းခဲ့တာ အသည်းစွဲကိုယ်တိုင် ဖြစ်နေခဲ့တာကလည်း အံ့သြစရာ။

အခန်း (၂၇)

“အိုး... ခိုက်ကိုအင့်သွားတာပဲ၊ ကိုအသည်း လက်စာ
လေး၊ ကဏန်းချဉ်စပ်လေးကို မဆလာအပ်ထားတာ မွေးနေတာ
ပဲ၊ ငါဖြင့် ထမင်းနဲ့နယ်ပြီးစားတာ သုံးပန်းကန်တောင်”

အာကြီးက သူမခိုက်ကိုပွတ်ရင်း ပြောကာ မွေ့ရာထိ
လာထိုင်ပေမယ့် ဂုဏ်ရည်က ဘယ်သူ့ကိုမှမကြည့်။

“ကဏန်းဟင်းအနံ့လေး မွေးနေတာပဲဟယ်”

“ဒီပုံအတိုင်းဆို တစ်နေ့တခြား ယိန်တာကျနေတာပဲ”

ဂျက်မက အာကြီးကို မျက်စောင်းရွယ်ရင်း ဂုဏ်ရည်
ဘေးနား လာထိုင်သည်။

“နင် ထမင်းမစားနိုင်လို့တဲ့၊ ကိုအသည်းက ကြေးအိုး

ဆွပ်ပေးလိုက်တယ်၊ ပူတုန်း စားမလား”

ဂုဏ်ရည် ခေါင်းယမ်းပြသည်။ မျက်စိက ကြည့်မိ
ကြည့်ရာဆီ ရောက်နေ၏။ ခြေကျင်းဝတ်၌ စည်းထားသော
ထော်တီးဖြူဖြူဆီ။ စက်ဘီးမှောက်သည့်ဒဏ်နှင့် ခြေကျင်းဝတ်
ထည်သွားဟန်တူသည်။ ဖြစ်စက ထိုခြေထောက်ကို အားပြုတိုင်း
အံ့မရပ်နိုင်အောင် နာကျင်သည်။ မျက်ရည်လည်ရွဲနှင့် ထရပ်ဖို့
ကြီးစားတာ ခြေထောက်အနာကြောင့်လည်း ပါသည်။ ကိုစွဲ
အသွားပြီဆိုတဲ့ ရှက်စိတ်နှင့် သူ မုန်းမှာကြောက်စိတ်ကြောင့်
နီရတာလည်းဖြစ်သည်။

ဂုဏ်ရည်ကိုထားပြီး ကားလမ်းမပေါ် ပြန်တက်သွား သည့်
အံ့စွဲတစ်ယောက် သူမကို စိတ်နှာနှာနှင့်ချန်ရစ်ကာ အိမ်ပြန်သွား
ပြီးလို့တွေးပြီး ဝမ်းနည်းတာလည်းရှိသည်။ မနာသော ခြေထောက်
အနာပက်ကို အားပြုပြီး ထရပ်ရန် ကြိုးစားပေမယ့် အရာမထင်ဘဲ
နီဆဲမှာပဲ သူမလက်မောင်းရင်းကို ဆွဲကိုင်ထိန်းပေးသည့် လက်
အစ်စုံ။

“ကိုစွဲ”

တည်ငြိမ်အေးစက်သော မျက်နှာမှာ မြင်နေကျ မြူးရိပ်
တွေးက အစရှာမရအောင် ပျောက်ဆုံးနေသည်။ ခပ်ကုပ်ကုပ်
တွန့်ကွေးချထားတဲ့ မျက်ခုံးတန်းတွေကြောင့် ဒေါသဖြစ်နေတာကို

ခန့်မှန်းလို့ရပေမယ့် ချောမွေ့ခြင်းတွေတော့ ပျောက်မသွား။

“ဂုဏ်ရည်က တမင်ကြီးစည်ပြီး လုပ်ခဲ့တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဟို...ယောက်ျားလေးလို နေတတ်တယ်ဆိုတာလည်း...”

စကားမဆုံးခင် စွေခနဲ ပွေ့ချိပ်စစ်တော့ ဂုဏ်ရည်က ကောင်းကင်ကြီးနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ဖြစ်သွားပြီးမှ ကိုစွဲ ရင်ခွင်ထဲ နွေးထွေးစွာပါလာ၏။

“အို...ကိုစွဲ လွှတ်ပါ၊ မချိပါနဲ့၊ လမ်းမကြီးမှာ ကိုစွဲရဲ့ လွှတ်ပါ”

ရုန်းကန်နေလည်း အချည်းနှီးပင်။ ကိုစွဲရင်ခွင်ထဲ အချင်းတစ်ရပ်လိုပါသွားပြီး စက်ဘီးဘားတန်းပေါ်တင်ပြီး ခေါ်လာတာ အိမ်ရောက်တဲ့အထိ။ တစ်လမ်းလုံး စကားတစ်ခွန်းမှမဆိုဘဲ အိမ်ရောက်တာနှင့် ဆေးသေတ္တာဆွဲကာ ဂုဏ်ရည် ခြေထောက်ထဲ ဆေးလိမ်း ပတ်တီးစည်းပေးတော့လည်း တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်ပင်။ သူမမှာသာ အပြစ်ရှိသူမို့ မနေတတ် မထိုင်တတ်တွေဖြစ်ကာ ကိုစွဲကို စကားပြောဖို့ ကြိုးစားသည်။

“ကိုစွဲ...ဂုဏ်ရည်က...”

“မင်းပါးစပ်ကိုပိတ်ပြီး အပေါ်တက်တော့၊ ဒီအချိန်မှာ အလိမ်အညာရှင်တစ်ဦးတွေ ငါ မကြားချင်တော့ဘူး”

အလိမ်အညာရှင်တစ်ဦးတို့လား ကိုစွဲရယ်။ ဂုဏ်ရည်ရယ်။ တောင့်တခြင်းများစွာနှင့် ကိုစွဲအမည်ကိုခေါ်မိတော့ မျက်ရည်တို့က အိမ်ခနဲ ဝိုင်းတက်လာ၏။

“အယ်...ဂုဏ်ရည်၊ နင် ငိုနေတယ်”

“ခြေထောက်မသက်သာလို့လားဟင်၊ ပိုနာလာလို့ လား၊ ဂုဏ်ရည်...ဆရာဝန်ခေါ်ရင် ကောင်းမယ်ဟဲ့၊ နော်...ဂုဏ်ရည်၊ ဆရာဝန်ခေါ်”

“ဟင့်အင်း”

ဂုဏ်ရည် ခေါင်းအသစ်မှာပဲ မျက်ရည်တွေ တဖြောဖြောကျသည်။ ဂုဏ်ရည် ငိုသမျှ ဒီအတိုင်းကြည့်နေရသော ဂျက်မနှင့် အာကြီးက ခြေမကိုင်မီ လက်မကိုင်မီ။ ဘာလုပ်လို့ လုပ်ရလို့မသိ ပျာနေ၏။

“ခြေထောက်မနာဘဲ ဘာလို့ငိုရတာလဲ၊ ကဲ...ပြော၊ ပြောဦးလေ”

အာကြီးက ဂုဏ်ရည်မျက်ရည်တွေ ကူသုတ်ပေးရင်း ပြောသည်။ ဂုဏ်ရည်ကတော့ ခေါင်းကိုတွင်တွင်ခါရင်း ငိုသံလည်းထွေးနှင့်...

“ဟင့်အင်း...ငိုချင်လို့ပါ”

“ငိုချင်လို့...ဟုတ်လား”

“ဂုဏ်ရည် အိပ်တော့မယ်”

ဂျက်မတို့ ဘာမှမပြောသာ။ တစ်ယောက်မျက်နှာ
တစ်ယောက်ကြည့်ပြီး အဖြေရှာကြ၏။ အောက်ထပ်မှ အသည်းထဲ
လည်း ထမင်းစားဝိုင်းသို့ ယောင်၍တောင် လှည့်မကြည့်ဘဲ
မျက်နှာမသာမယာနှင့် တစ်ယောက်တစ်မျိုးစီ ဖြစ်နေကြသည်။

“ဂုဏ်ရည် စက်ဘီးမှောက်ထားတာ သက်သာလား”

“မျက်စိမမြင်ပါဘူးဆိုတာကို မင်းက စက်ဘီးစီးနိုင်
တယ် ဟုတ်လား။ ကောင်းကြရောပေါ့ အသည်းရာ၊ အိပ်နှာ
နှစ်ယောက်တည်း ထားခဲ့ပါတယ်ဆိုမှ ဖြောင်းဆန်နေကြတာ”

“မင်းကလည်း ထင်ကျော်ရယ်၊ ဟိုစကားပုံအတိုင်းထား
အကျိုးဆော့ အကန်းမော့တဲ့”

သူမတို့လေးယောက်ကတော့ ထုံးစံအတိုင်း အပြောဆို
အပျက်တွေနှင့် ရယ်ကာမောကာ ရှိပေမယ့် ကိုစွဲကတော့ ထိုထံ
မပါပါ။

“ကြေးအိုးပေးလိုက်တယ်၊ သူ ဒီည ထမင်းစားနိုင်မှာ
မဟုတ်ဘူး”

ကြေးအိုးချိုင်ကမ်းပေးတုန်းက အာကြီးက နှုတ်ပိတ်နေ
နိုင်ဘဲ

“ဖြစ်တာ ခြေထောက်က၊ ထမင်းစားတာ ပါးစပ်ကတို့

ထမင်းစားနိုင်မှာပါ ကိုအသည်းရဲ့၊ သွားနှာတာမှ မဟုတ်တာ”

အတွန့်တက်မိသေးသည်။ အခုတော့ အပေါ်ထပ်က
နှစ်ယောက်က ငိုချင်လို့ကြေညာပြီး ငိုချသည်။ အောက်ထပ်က
နှစ်ယောက်ကလည်း ရုပ်တည်ကြီးနှင့်၊ ဒီနှစ်ယောက်ကြားမှာ
အခုလွဲနေမှန်းတော့ သိပေမယ့် ဘာအလွဲမှန်းမသိတာက
ဖြစ်၏။

ပြည်လင်သော မျက်ဝန်းတစ်စုံကိုသာ ထင်ထင်ရှားရှား တွေ့နေ
သည်။ မျက်ဝန်းတွေကြားမှ တန်းစင်းသွားသည့် နှာတံကော
ကြောင့် အပေါ်နှုတ်ခမ်းလေးကို ဆွဲတင်ထားသလို ခပ်ထော်ထော်
သေးဖြစ်သွားစေလျက် အောက်နှုတ်ခမ်းပါးတွေက ပြည့်ပြည့်
အမ်းအမ်းလေး ဖြစ်သွားစေသည်။ ထိုနှုတ်ခမ်းတစ်စုံ၏ အထိ
အတွေကြောင့် သူသိထားသမျှ မှားမှန်းသိရသောအခါ စိတ်အစဉ်
အစ မပိတ်ခေါ်ဘဲ အတိတ်ဆီ လှည့်ပြေးသည်။

အခန်း (၂၈)

မျက်ဝန်းကိုမှိတ်ပြီး မျက်နှာကိုမော့တော့ ကောင်းသ
ဆီမှ မိုးမျက်ရည်တွေက သူထံ ပြေးဝင်လာကြသည်။ အဆူ
ထဲထိ လေကို အားရှိသရွေ့ ရှိုက်သွင်းတာ ရင်ထဲက နှုတ်ခမ်း
ခြင်းတွေ ပျောက်သွားမလားဆိုတဲ့ မျှော်လင့်ချက်နဲ့ပင်။ နံနက်
ရဲ့ လေသန့်ဟာ နှလုံးကျန်းမာရေးအတွက် များစွာအကျိုးပြုသ
ကြားဖူးနားဝရှိသော ကျန်းမာရေးအဆိုတွေက သူအတွက်
ကန်တော့ဘူးလား မသိ။ နှလုံးသားဟာ ဒဏ်ရာဆူးကြော
အောင့်မျက်ကျိန်းစက်နေသည်။

မျက်ဝန်းတို့ ပြန်ဖွင့်သောအခါ မိုးစက်တွေ ခြွေချ
သော ကောင်းကင်ကိုမမြင်ရဘဲ ကော့ရွန်းသောမျက်တောင်

သူ ပခုံးဖက်တိုင်း မသိမသာ ရုန်းထွက်တတ်တာတွေ၊
သူ လက်ကမ်းတိုင်း အလိုက်သင့် လှမ်းမပေးခဲ့တာတွေ၊ ဒါတွေ
အလုံးကို အသည်း သတိမထားမိခဲ့သမျှ အလိမ်အညာခံရဖို့
ဖြစ်လာတာမျိုးလား။ နှလုံးသားကို တိတ်တဆိတ် လုပ်ကြံဖို့
အင်းစစ်ဆင်ခံရခြင်းလား။ အသည်းက ရင်ထဲမှအတွေးကို ခေါင်း
အမ်းမောင်းထုတ်ကာ ပင့်သက်တစ်ရှိုက်နှင့် နောက်ကျိခြင်းအား
အကြောပစ်စဉ်မှာပဲ

“ကိုစွဲ”

ခေါ်သံတိုးတိုးလေးကို သူကြားသလို ခြေသံဖွဖွက ကိုယ့်
အားမှဖြတ်သွားသံလည်း ကြားရပြီးနောက် အသည်းစွဲရှေ့မှ
စုတ်ရည်က ပေါ်လာ၏။ အစိမ်းရင့်ရောင် တီရှပ်လက်ရှည်ပေါ်
ခေါင်းစွပ်ပါသော အဖြူရောင် ချိုင်းပြတ်ခါးရှည်တစ်ထည် ထပ်

ဝတ်ထားသည်။ အစိမ်းရင့်ရောင် ဘောင်းဘီရှည်ပွပ္ဖကြီးထဲ
ချပ်ကပ်မြင့်မားသော ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်မှာ အခါများစွာကလို မျှော်
ကားယူခဲ့ မရှိတော့။

“ဂုဏ်ရည် တောင်းယူဖို့ဆင်းလာခဲ့တာပါ”

“အဟွန်း”

မဲ့တာလား။ ရယ်ပစ်တာလား။ မသိသာစေသော နှုတ်
အမဲက ရင်ထဲက နာကျင်ခြင်းကို တိုင်းတာဖော်ပြသည့်ကိရိ
လို။ လည်ကပ်တီရှပ်အကျပ်က အနက်။ ဘောင်းဘီရှည်
ဘေးလှိုင်းမင်းသာ အဖြူကြောင်းပါတာက အနက်နှင့် တစ်
လုံး နက်စွေးနေသော ကိုစွဲက မျက်ဝန်းထဲမှာတော့ အနီရောင်
နှင့်။ ဒေါသကြောင့်လား၊ နာကျင်ခြင်းကြောင့်လား မသိ
ခပ်လွဲလွဲလုပ်ထားသော ဘေးတစောင်းမျက်နှာမှာ မေးကြော
တွေ ထောင်သွားအောင် အံကြိတ်ပစ်တာလည်း တွေ့နေရသလို
ဂုဏ်ရည်က နာကျင်ခြင်းတွေ ထောင်သောင်းမက တပ်စွဲ
သော သူ့ကိုငေးကြည့်ရင်း ဂုဏ်ရည် ရင်တွေနာလာ၏။

“မရည်ရွယ်ဘဲ မထင်မှတ်ဘဲ ဖြစ်သွားခဲ့တာပါ ကိုစွဲ”

“မဟုတ်တာကို ခေါင်းခါငြင်းဆန်တဲ့သတ္တိ မင်း
မရှိခဲ့ဘူး”

“ဟို...မလိုဘူးထင်ခဲ့တာပါ ကိုစွဲ၊ စတွေ့တုန်းကလည်း”

ကိုစွဲကားပေါ်မှာ ကိုစွဲက ဂုဏ်ရည်ကို ယောက်ျားလေးလို ထင်
ခဲ့တာနဲ့”

“ရှေ့...မင်းကိုပေးဖို့ ကြိုးစားတိုင်း မအောင်မြင်ခဲ့တဲ့
မင်းနားကွင်း”

ဂုဏ်ရည်မျက်စိရှေ့ရောက်လာသော ကိုစွဲ လက်ဖဝါးထဲ
က နားကွင်းကို ဂုဏ်ရည်ကကြည့်ပြီး မျက်လွှာတွေ ဖျတ်ခနဲ
ယင့်တက်ကာ အသည်းထဲ စိုက်ကြည့်သည်။ အပြီးမဲ့သော မျက်ဝန်း
နှစ်စုံမှာ တစ်ယောက်က တောင်းယူတိုးလျှိုးခြင်းဖြစ်ပြီး ကျန်
တစ်ယောက်က ဥပေက္ခာတရားတွေ လက်ကိုင်ထားတဲ့ အေးစက်
စက် အကြည့်တွေနဲ့ ဖျတ်ခနဲ ဆုံစည်းသွား၏။

“ပြန်ယူလိုက်ပါ”

အသည်းက ဘေးဘက်သို့ ဒီတိုင်းချထားသည့် ဂုဏ်ရည်
လက်ဖဝါးကိုဆွဲယူရင်း နားကွင်းထည့်ပေးသည်။

“ပတ်သက်မှုတွေကို အစပြုခဲ့တာ ဒီနားကွင်းကြောင့်၊
ယူထားလိုက်ပါတော့၊ လူမှန် နေရာမှန်ပဲ ကောင်းပါတယ် ဂုဏ်ရည်
တူ”

စကားအဆုံးမှာ မဲပြုံးတစ်ချက်က ဓားသွားတစ်လက်လို
ဂုဏ်ရည်ရင်အား ထက်ခြမ်းခဲ့ချလိုက်သလိုရှိသည်။ ရှေ့ဆက်
ပတ်သက်စရာမရှိတော့ဘူးလို့ ကြေညာချက်ထုတ်ပြန်လိုက်သော

မျက်ဝန်းထဲက စာတွေကို ဂုဏ်ရည် ဖတ်ခွင့်ရခဲ့သည်။

“ဟင့်အင်း...မဟုတ်သေးဘူး ကိုစွဲ”

ကျောခိုင်းသွားသည့် အသည်းစွဲ လက်တစ်ဖက်ကို ဂုဏ်ရည် အပြေးအလွှားသွားဆွဲသည်။

“ဟင့်အင်း...ဂုဏ်ရည် မှားခဲ့တာ မှန်ပါတယ်၊ ဒါတွေကိုစွဲ အဲဒီလိုကြီး မနေပါနဲ့၊ တမင်ရည်ရွယ်ပြီး လိမ်ခဲ့တာမဟုတ်ဘူးလို့ ဂုဏ်ရည် ပြောခဲ့သားပဲ၊ အားလုံးက အကျိုးအကြောင်းတွေ တိုက်ဆိုင်ပြီး...”

“မင်းရဲ့တိုက်ဆိုင်မှုထဲမှာ ငါ့နှလုံးသား ပဲ့ပါသွားတာ မင်းသိလား၊ မင်း ခံစားမိလား”

ဆွဲတုန်းက ဂုဏ်ရည်ဖြစ်ပြီး သူ ပြန်လှည့်ရပ်ကာ ထန်နှစ်ဖက်ကို ဆွဲခါတော့ သူမမှာ အရပ်တစ်ရပ်နှယ်။ မျက်ရည်ကြည်တွေ နေရာအပြည့်ယူထားသော မျက်ဝန်းတွေကို အသည်းက ရင်နာနာနှင့်စိုက်ကြည့်သည်။

“ငါ မင်းအပေါ်ထားခဲ့တဲ့ ကရုဏာတွေ၊ မင်းကိုငြိမ်းချမ်းစေချင်တဲ့ ငါ့စေတနာတွေက ဒီတိုက်ဆိုင်မှုဆိုတာလေးနီးတင်ရှုပ်ပစ်လိုက်တာပေါ့ ဟုတ်လား ဂုဏ်ရည်၊ မေတ္တာတရားဆိုတာ လီဆယ်ပြီး ယူလို့ရတဲ့အရာ မဟုတ်ဘူးကွ”

“ဂုဏ်ရည်က ကိုစွဲမေတ္တာတွေ လိမ်ပြီးယူခဲ့တာမဟုတ်

ဘူး ကိုစွဲ၊ အဲဒီလိုမစွပ်စွဲနဲ့”

လက်မောင်းတွေကို ဆုပ်ကိုင်ထားသည့် အသည်းစွဲ လက်တွေထဲမှာ ဂုဏ်ရည် ရန်းထွက်သည်။

“ကြိုတင်ကြံစည်ခဲ့တာ မဟုတ်တဲ့အတွက် ဂုဏ်ရည် လိမ်ခဲ့တာမဟုတ်ဘူး”

“လွတ်...ဂုဏ်ရည်ကို အဲဒီလိုစွပ်စွဲတာ ဂုဏ်ရည် မခံနိုင်ဘူး”

“မလွတ်ဘူး မင်းလုပ်ချင်ရာလုပ်ပြီး အခုမှ သွားချင်တိုင်း သွားလို့ရမယ်ထင်နေလား၊ မင်း ငါ့ကို လိမ်ခဲ့တာ ညာခဲ့တာ ငါ့ရင်တွေ ဘယ်လောက်နာလဲ မင်းသိလား”

“မသိဘူး...မသိဘူး၊ ဂုဏ်ရည် လိမ်တာ ညာတာ မဟုတ်ဘူး”

ပြောပြောဆိုဆို ဂုဏ်ရည် ဆောင့်ရုန်းတော့ သူက လွတ်ပေးသည်။

“အင်း...နားထောင်လို့တော့ ကောင်းသားပဲ၊ ဒါဖြင့် ချက်စီမြင်ပါရက်နဲ့ မျက်မှန်အမည်းကြီးတပ်ထားတာကရော မင်း လိမ်ခဲ့တာမဟုတ်ဘူးပေါ့”

“ကိုစွဲ သနားလာပါစေလို့ မရည်ရွယ်ခဲ့ပေမယ့် တကယ်တမ်း ကိုစွဲဆီက ကြင်နာယုယမှုတွေရတဲ့အခါ ဂုဏ်ရည် မက်မော

မိတယ်၊ ရသလောက် အပိုင်သိမ်းထားချင်တယ်၊ အဲဒါ ဂုဏ်ရည် အမှားလား။”

ဂုဏ်ရည်က ပါးပြင်ပေါ် လျှော့တိုက်ပြေးဆင်းသွားကာ မျက်ရည်တွေကို လက်ဖဝါးစောင်းနဲ့ ခပ်ကြမ်းကြမ်းပွတ်ဆွဲပြီး အသည်းစွဲ မျက်နှာကို မော့ကြည့်သည်။

“ဂုဏ်ရည် ယောက်ျားလေးပါလို့ ကိုစွဲကို ဝန်ခံပေးတာကိုစွဲ မြင်တဲ့အမြင်ပေါ်မှာ သတ်မှတ်ပြီး ဆက်ဆံခဲ့တဲ့အတိုင်း ဂုဏ်ရည်က သရုပ်ဆောင်ပေးခဲ့တဲ့သူပါ။ ငွေမှငွေ၊ အပေးအတောင်း ကြည့်တတ်တဲ့ လူတစ်ယောက်ဆီက မရစဖူး ရတဲ့ အကြင်မိတ်တွေကို မက်မောမိတာရော ဂုဏ်ရည် မှားသလား၊ ကောင်းပြီ--”

ဆတ်ခနဲ ခေါင်းညိတ်တော့ ဆံပင်အုပ်အုပ်တွေက ခေါ်ရိုးနှစ်ဖက်ဆီ ဝေါခနဲ ပြိုဆင်းသွားသည်။

“ဂုဏ်ရည် မှားသလို ကိုစွဲလည်း မှားခဲ့တာပဲ”

“ဘာ...ဘာပြောတယ်”

ခါးထောက်ကာ ကိုယ်ကိုကိုင်းမေးပြီးမှ အသည်းထဲ ခေါင်းမောကာ ဟက်ခနဲရယ်တော့ ပခုံးနှစ်ဖက်ပါ လှုပ်ခါသွားသည်။ ရယ်သံရဲ့ အဖျားခတ်က သာယာခြင်းတော့ မရှိခဲ့တော့

“စကားကို ဆင်ဆင်ခြင်ခြင်လေးပြောပါ ဂုဏ်ရည်ဗျာဠာ ငါက ဘုမသိ ဘမသိနဲ့ မင်း လိမ်တာခံခဲ့ရတဲ့ကောင်ပါ၊ ဒီထောင်

မျိုးအတွက် အမှားဆိုတာ ရှိသေးလို့လား။”

“သိပ်ရှိတာပေါ့၊ နေရာတကာ ငါပေးသလောက် ပြန်ယူရမယ်ဆိုတဲ့ စိတ်ကြီးနဲ့ လူတွေကို ဆက်ဆံခဲ့တာ ကိုစွဲမှာ အစဉ်အလာတစ်ခုလို ဖြစ်နေပြီ၊ ဦးနှောက်ကချည်း သင်္ချာတွေ သိပ်တွက်နေတော့ နှလုံးသားခံစားမှု ဘေးရောက်သွားတာ မဆန်းပါဘူး၊ မိန်းမတစ်ယောက် ဘေးထားပြီး ကျားမ မခွဲခြားတတ်တဲ့ ကိုစွဲ ခံစားမှုက သေချာတယ်၊ စုံလုံးကန်းနေပြီ”

“မင်း...တော်တော့”

“မတော်ဘူး”

ပြောသော စကားလုံးတိုင်းက ကျည်ဆန်တွေအဖြစ် ပြောင်းလဲကာ သူရင်ကို လာထိသည်။ အသည်းက ခပ်ကျိတ်ကျိတ် အော်ပစ်တာ မချိမဆန်ဖြစ်လာတဲ့ ရင်နာမှုကြောင့်။ သူမကတော့ လောကကြီးတစ်ခုလုံး ခါးစောင်းတင်မည့် ခပ်မဲ့မဲ့ ပြုံးကာ မထိတရီရယ်သည်။

“အဟွန်း...အခုလည်း ဂုဏ်ရည်ကို ပေးလိုက်ရတာနဲ့ ငါပြန်ရတာနဲ့ မတန်ပါဘူးလို့တွေးပြီး ဒေါသဖြစ်နေတာမဟုတ်လား”

“ဂုဏ်...ရည်...တူ”

သူ အော်သမျှ သူမက ဂရုမစိုက်ခြင်းများစွာနှင့် ဖြစ်

ကာ မေးဖျားကို တမင်ပင့်မော့ထားပုံက အသည်းယားစရာဖြစ်သည်။

“ပြောပါ။ ကိုစွဲ နစ်နာသမျှအတွက် လျော်ကြေး ဘယ်လောက်ပေးရမလဲဆိုတာ”

ကြည့်စမ်း...လူကို ထိုးနှက်တိုက်ခိုက်ရုံနှင့် အားစေသေး။ နှလုံးသားကို ပြက်ရယ်ပြုကာ လှောင်ပြီးတစ်ပွင့်နှင့် စော်ကားခံရတာမျိုး။ အသည်းမျက်လုံးထဲ မီးပွင့်သွားသည်။ ရင်ထဲ ခိုင်းနမိုက်ကွဲသွားသလို နားနှစ်ဖက်မှာ အနီးခနဲ ခိုင်းခနဲ ပေါက်ကွဲသံတွေချည်း ကြားနေရတာက အသိတရားကင်းလွတ်ရာ နယ်မြေဆီ ဒေါသစိတ်ရိုင်းက ဦးဆောင်ခေါ်သွားသည်။

“ဂုဏ်ရည်တူ...မင်း”

“ကောင်းပြီ...ငါလိုချင်တဲ့လျော်ကြေးက ဒါပဲ”

“ကိုစွဲ”

“အို”

ဖျတ်ခနဲ ရင်ခွင်ထဲ ဆွဲသွင်းခြင်းတွင် အချစ်ရဲ့နှလုံးညှင်သာခြင်းတွေမပါ။ ရုတ်တရက်မို့ အော်လည်းမရ။ လှုပ်လို့ မရအောင် သူရင်ခွင်ထဲ ဂုဏ်ရည်က အလဲလဲအပြုပြုဖြစ်လျက်။

“ဟင့်အင်း...ကိုစွဲ”

ရင်ဘတ်ဆီ ထူရိုက်ပုတ်နေသော သူမလက်တွေ အား

တော့သွားသည်။ အရိုင်းဆန်သော အနမ်းသည် အရိုင်းဆန်သော နှိုးသက်လေလို။ ဝေါခနဲ ဆွဲစွဲသွားတာ လေပြင်းရပ်ဝန်း၌ နှိမ့်သမျှအရာတိုင်း မျောလွင့်ပါစေသည့်အတိုင်း။ နေရာမလပ်၊ ဗျာရောက်ခဲ့သော သူ့အနမ်းတို့သည် ဂုဏ်ရည်ပါးပြင်တွေ၊ လည်ဘိုင်ကျောတွေမှအစပြု၍ နှုတ်ခမ်းပါးတွေဆီ အဆုံးသတ်တာတောင် အကြမ်းအရမ်းဖြစ်ပြီးမှ။

“ကိုစွဲ”

အော်လည်းအော်၊ အားရှိသ၍ သူရင်ဘတ်ကို ဆောင့်တွန်းကာ ဂုဏ်ရည် နှုတ်ခမ်းတွေကို လက်ခံနှင့်ဖိကပ်ကွယ်ထားမိသည်။ အချစ်မပါသော အနမ်းကို ကြည်ဖြူပေးရတဲ့အထိ ဂုဏ်ရည် နှလုံးသားက အပေါစားမဆန်။ သူကတော့ မျက်ခုံးပင့်ကာ မချိုမချည်ပြီးပြရင်း

“အရေပြားလေး ပွန်းပဲ့သွားမှာတောင် မင်း အထိမခံနိုင်အောင် ခံစားတတ်သေးတာပဲ၊ ဒီမှာ...”

အသည်းက ဘယ်ရင်အုံဆီ ခပ်ဆတ်ဆတ်ပုတ်ပြရင်း

“နှလုံးသားတစ်ခုလုံး ပဲ့ကြွေသွားတဲ့ကောင်၊ ဘယ်လိုနေမလဲ၊ ဂရုမစိုက်ရင်နေ၊ ဒါပေမဲ့ စာနာမှုတော့ မင်းရှိသင့်တယ်၊ မှတ်ထား...မီးသင့်သွားတဲ့ နှလုံးသားဆိုတာ တူးဝေးဖို့ပြီး လက်(ပစ်)ဂလော့(စ်) ထပ်ဆိုးရုံနဲ့ အကောင်းပကတိ မဖြစ်လာနိုင်ဘူး

ဂုဏ်ရည်တူ”

ကျောခိုင်းခြင်း၊ ထွက်ခွာသွားခြင်းတွေက ပုံမှန်ပင်ဖြစ်လျက်။ ဂုဏ်ရည် အမြင်အာရုံမှာတော့ ဝေဝါးမှောင်မှိုင်းနေတဲ့ အထိ မျက်ရည်မြစ်က ကာဆီးထား၏။ ပြောချက်က ရက်စက်တယ်လို့ စွပ်စွဲရမလား။ ကိုစွဲမှာပဲ နှလုံးသားရှိသတဲ့လားလို့ ခပ်မဲ့မဲ့ပြုံးကာ မေးရမလား။ မသိခြင်းများစွာထဲမှာပဲ ဂုဏ်ရည်က မျက်ရည်တွေ မိုးခွံအတူရွာချရင်း... ဒီနှလုံးသားကရော အကောင်းပကတိ ရှိသေးရဲ့လားဆိုတာ ကိုယ့်ရင်ဘတ်တောင် ငုံ့မကြည့်ရတာမို့ မျက်ရည်ပေါက်ပေါက်ကျနေသည့်ကြားကပဲ အံတင်းတင်း ကြိတ်ထားလိုက်မိသည်။

အသန်း (၂၉)

“ဂုဏ်ရည်တူအတွက် မေးခွန်းနဲ့ပါတ်သုံးကို ရုပ်ရှင်နှင့် နှိုင်းယှဉ်သရုပ်ဆောင် နေနိုင်က မေးပေးပါရန် လေးစားစွာပန်ကြားခံပါသည်ရှင်”

အနောင်ဆာဘေးနား ရပ်နေသူက ဂုဏ်ရည်တူပါလို့ ပြောရင် မသိမည့် အပြင်အဆင်မျိုးနှင့်။ အနီရဲရဲ ရင်ဖုံးအင်္ကျီက နှုတ်အထက်နားမှာ ဇာတပ်ထားပြီး ပိုးသားနဲ့ စပ်ချုပ်ထားတာ ဖြစ်သည်။ အနီတစ်ရစ် အဖြူတစ်ရစ်ပါသော ချိတ်ထဘီနှင့် အနီရဲရဲ လေဒီရှူးတို့ကြောင့် မျက်နှာတွေပါ အနီရင့်ရင့်အရောင် ဖုံးသည်။

အနောင်ဆာက သူမလက်ထဲ မိုက်ခရိုဖုန်းပေးတာကို

လက်ခံယူပြီး မေးလာမည့်မေးခွန်းကို အပြီးနှင့် စောင့်ဆိုင်းနေ၏။ အသည်းက တိတိမှန်သားပြင်တွင် ပေါ်နေသည့် သူမကို တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးသလို ငေးကြည့်နေမိသည်။

“မင်္ဂလာပါ။ ကျွန်မက ဂုဏ်ရည်တူ ဖြစ်ပါတယ်။ ပြင်ဦးလွင်မြို့မှ လာရောက်ယှဉ်ပြိုင်သူလည်း ဖြစ်ပါတယ်ရှင်”

အသည်းက ဟွန်ခနဲ အသံထွက်ရယ်ရင်း

“ကျွန်မကတဲ့...ရှင်တဲ့၊ ဟွန်း...တော်ပါတယ် မင်းသမီးလုပ်ရင် အကယ်ဒမီတွေ သက်စေ့ရမယ့် မိန်းမ”

ခပ်လောင်လောင်ပြောပေမယ့် အသည်းစွဲမျက်ဝန်းတို့က ဂုဏ်ရည်ထဲမှ မခွာနိုင်။ သံလိုက်စက်ကွင်းမိတဲ့သူနှယ်။ အနီရောင်ရဲ့ ရဲရင့်ခြင်း၊ နုပျိုသောအလှတရားနှင့် တင့်တယ်သည့် ကိုယ်နေဟန်ထားအပြင် ယဉ်စစ်အပြုံးတွေထဲမှာ သူက နစ်နားရင်း ချစ်ခြင်း၊ မြတ်နိုးခြင်းတွေက ရင်ခွင်တစ်ခုလုံး တသိမ့်သိမ့်နဲ့ နေသည်။

“ဂုဏ်ရည်တူကို မေးချင်တာက ပရိစင်တာဆိုတဲ့ အလုပ်အပေါ် ခံယူချက်လေး”

ဂုဏ်ရည်တူက အကဲဖြတ်ခိုင်းကို အပြုံးလေးနှင့် ကြည့်သည်။

“မိဒီယာနဲ့ ပြည်သူ့အကြား ပေါင်းကူးပေးတဲ့သူလို့

ဆင်ပါတယ်။ ကျန်းမာရေး၊ ပညာရေးနဲ့ လူမှုရေး၊ နိုင်ငံတကာ အသိပညာတွေကို ဖျော်ဖြေရေးတစ်ဖက်၊ ဗဟုသုတတစ်ဖက် ဖြန့်ချိပေးနိုင်တဲ့သူ ဖြစ်ရမယ်လို့လည်း ခံယူထားပါတယ်”

အကဲဖြတ်ခိုင်းတွေတော့ ဘယ်လိုနေလဲမသိ။ အသည်းက ‘အံ့မယ်’ လို့ နှုတ်ဖျားက ရွှေ့ကပ်ပြီး စိတ်ထဲကတော့ ဘရာဇီလီးနဲ့ အော်ဟစ်အားပေးနေခဲ့တာ ချစ်သူလေးကို ချီးကျူးဂုဏ်ပြုနေတာ ချိုမြိန်ယစ်မူးစရာ ရင်ခန့်အနမ်းတွေကို တမ်းတမ်းတတ အတိရနေမိ၍ပါ။

“ဟုတ်ပြီ၊ ဒါဆို အလုပ်နဲ့မသက်ဆိုင်တဲ့ မေးခွန်းတစ်ခုပေါ့မယ်။ ဂုဏ်ရည်တူဘဝမှာ အချစ်က ဘယ်လောက်များများ ရှိနေပါသလဲ”

အောက်နှုတ်ခမ်းကို သွားဖြင့်ဖွဖွကိုက်ကာ မျက်ဝန်းနီနီတိုပြီး စဉ်းစားသည်။ ပြီးမှ သွားတန်းတွေပေါ်အောင် လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ပြုံးရယ်လိုက်တာ မြင်ရသည်။

“ကျွန်မက ဘယ်အရာကိုမဆို စိတ်ကြိုက်ရွေးချယ်ပြီး တည်ဆောက်တဲ့သူပါ။ ရခဲလှတဲ့ လူ့ဘဝကို ပိုင်ဆိုင်ပြီးမှ နှိပ်စပ်ချင်တဲ့ life style၊ ကိုယ်တောင့်တတဲ့ love story၊ ရအောင်ကြိုးစားဖန်တီးမယ့်သူပါ။ ရွေးချယ်ခွင့်ဆိုတာ စိတ်ဆန္ဒနဲ့ ပြတ်မဲ့တဲ့ ဖန်တီးသူလက်ထဲမှာပဲ ရှိပါတယ်။ ဒါကြောင့် တန်ဖိုး

ထားရတဲ့ ဘဝထဲမှာ အမြတ်နိုးဆုံး အချစ်တစ်ခုနဲ့ ရှင်သန်
ဖြစ်လို့ အချစ်က ကျွန်မဘဝ၊ အသက်နဲ့ထပ်တူကျတဲ့ အရာ
ခြင်းမျိုးပါ”

“wow!”

သူက တိတ်တဆိတ် အခန်းလေးထဲ လက်ခုပ်လက်ခုပ်
တီးပြီး ချီးမွမ်းခဲ့သေးသည်။ ရုပ်သံလိုင်းက အစီအစဉ်ရှိသလို
ပြီး တစ်ပတ်လောက်ကြာမှ ထုတ်လွှင့်တာမို့ သူမ ပရိသတ်
အဖြစ် ရွေးချယ်ခံထားရတာ သူ သိပြီးသားဖြစ်သည်။ ထို
အစဉ်ရိုက်ကူးတုန်းက ခန်းမကြီးရဲ့ထောင့်တစ်ဖက်မှာ သူ
ခဲ့တာကိုး။ တစ်ကြိမ်ကြည့်ရုံနဲ့ အာသာမပြေ။ ထပ်တွေ့ချင်
စိတ်ကြောင့် တိတိအစီအစဉ်မှ သူ ပြန်စောင့်ကြည့်တာဖြစ်၏။

“ဘာအောင်ပွဲလဲ မသိဘူးကွ၊ ဂုဏ်ရည်က ငါ
သုံးယောက်ကို နေ့လယ်စာ ကျွေးချင်လို့တဲ့”

“မင်းပါ ဖိတ်တာနော် အသည်း၊ မင်း ရှောင်မနေ
လို့နဲ့၊ ဂုဏ်ရည်နဲ့ ဘာပြဿနာပဲရှိရှိပေါ့ကွာ၊ သူက အ
အာရုံ ချွတ်ယွင်းနေတာလေ၊ အဲဒါလေး ညာတာပြီး မင်း
စိတ်လျှော့လိုက်”

အကြောင်းမသိသူ အချင်းချင်းဆိုလျှင် သူကပဲ
မမြင်သူနဲ့ပြိုင်ပြီး စိတ်လုပ်နေသည်လို့ ထင်နိုင်ဖွယ်ရာတွေရှိ

“ငါ မလိုက်ဖြစ်လည်း သူ နားလည်မှာပါ၊ မင်းတို့ပဲ
သွားကြ”

ထင်ကျော်က မျက်စောင်းကြီးတရွယ်ရွယ်နှင့်

“မင်းတို့ ဘာကွေ့စံတွေ တက်ထားတာလဲ ဟောကောင်၊
ဥပဇာတိရည်လည်း အခါတိုင်းလို အောက်ထပ်ဆင်းမလာတော့ဘူး”

“အေးလေ...အရင်ကဆို မင်းတို့နှစ်ယောက် တတွဲတွဲ
ဆို၊ ဘာလဲ...ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို ပြိုင်တူများ ကြိုက်
နေလို့လား”

အေး...ကြိုက်တော့ ကြိုက်နေတာ အမှန်ပဲ။ ဒါပေမဲ့
ကြိုက်နေတာ ငါတို့နှစ်ယောက်လို့ ပြောမိလို့ကတော့ ဒီကောင်
နှစ်ကောင် အလွန်တကြားတွေဖြစ်ကာ ဟတ်(ထ်)အတက်(ခံ)တွေ
အာတွေ ရသွားဖွယ်ရာရှိသည်။ မင်း(နံ)တူမင်း(နံ)တွေဆိုပြီးလေ။
အသည်းက ဇာတ်လမ်းတွဲကြား ကြော်ငြာထည့်သလို အတွေး
တွေက အဆက်အစပ်မဲ့ကာ ပြီးစီးတာလည်းရှိသည်။ စိတ်နာလို
မို့တာလည်း ရှိသည်။ ဒါပေမဲ့ မုန်းတော့မမုန်းနိုင်။ ကိုယ်
အညံ့စားခံရတာ သူမ ကိုယ်ချင်းပြန်စာစေချင်စိတ်နှင့် ခြွေခဲ့သော
အမီးအကြောင်း ပြန်တွေးတိုင်း ရင်တသိမ့်သိမ့်တုန်ရတာ ဘယ်သူ
နိုင်သလဲ။

ဘဝမှာ သူစိမ်းမိန်းကလေးအပေါ် ပထမဆုံး အမြစ်

တွယ်သော သံယောဇဉ်က အချိန်ကြာတာနှင့်အမျှ အရောင်ပြောင်း
သွားတာ ကိုယ်တိုင်အသိဆုံး။ အချစ်က သူ့သတိမထားမိဘဲ
ရင်ခွင်ထဲ အလစ်ဝင်ကာ သူသိတဲ့အချိန်ကျတော့ ထုတ်နုတ်ခေါ်
ရှားမရသော နက်ရှိုင်းခြင်းများစွာနှင့် နှလုံးသားတစ်ခုလုံး နှစ်
ဆိပ်သင့်နေခဲ့ပြီ။

“ပြောပါ...ကိုစွဲ နစ်နာသမျှ လျော်ကြေးဘယ်လောက်
ပေးရမလဲဆိုတာ”

အင်း...စိတ်ထဲရှိသမျှ အားပါးတရ ရင်ဖွင့်တောင်းဆို
ပစ်လိုက်ရင်...

“အသည်း...အသည်း...တံခါးဖွင့်ဦး”

ရှေ့သံပန်းနှင့် သော့ခလောက်ထိခတ်သံ၊ လေးနက်
အလျင်စလိုခေါ်သံတွေကြောင့် သူ့အတွေးစကား ဒီနေရာတင်
လေသည်။ အသည်းက တိမ့်ရှေ့မှ ထထွက်ကာ အိမ်ရှေ့
ခန်းထိ လျှောက်လာရင်း

“ဘာဖြစ်လာတာလဲ၊ သူများကျွေးသမျှ မဆန်မပြန်
ပြီး အိမ်သာတက်ချင်လာပြီ မဟုတ်လား”

“မဟုတ်ဘူး၊ လမ်းထိပ်မှာ ဂုဏ်ရည်နဲ့ မန္တလေး
တွေ စကားများနေကြပြီကွ”

“ဘာ”

ဒေါသက ရိုက်ပုတ်နှိုးစရာမလိုဘဲ ရှူးခနဲ ခေါင်းထောင်
ထသည်။ သော့ဖွင့်ခြင်း၊ သံပန်းတံခါးဆွဲဖွင့်ခြင်းတွေက တစ်ခဏ
ခွင်း အကောင်အထည်ပေါ်လျက် လူက ခြံပြင်သို့ ခြေချရန်
တာဝန်ရှိ၏။

“မင်းက ဘာလိုပြန်လာတာလဲ”

လေးနက်ကို လှည့်ဟောက်တော့ မျက်နှာငယ်နှင့်
ဒီကောင်က သူ့နောက်မှ ထပ်ကြပ်မကွာပါလာတာ

“စွတ်မတင်နဲ့ကွ၊ ဂုဏ်ရည်က ဒီရန်ပွဲထဲ ငါတို့ကိုမပါ
နိုင်ဘူး၊ ပြီးတော့ ဂုဏ်ရည်က မျက်မမြင်မဟုတ်ဘူး အသည်း”

အံ့ဩစေမယ့်သတင်းလို့ ထင်ထားပေမယ့် အသည်းရဲ့
ပြောနေသောခြေလှမ်းက အရှိန်ရပ်မသွား။ လေးနက်ကသာ တအံ့
အသြကြီးဖြစ်လျက်က အသည်းရဲ့ ဘေးတစောင်းမျက်နှာကို လိုက်
သွားကာ အပြောင်းအလဲကိုဖမ်းရင်း

“ပြီးတော့ ဂုဏ်ရည်က ယောက်ျားလေးမဟုတ်ဘူး”

“ငါသိတယ်”

ဖြတ်အော်သော အသည်းအသံက စိုးရိမ်ခြင်းတွေပါ
ဆွဲထွက်လာသည်။ အလန့်တကြားဖြစ်သွားသူက လေးနက်
ကိုယ်တိုင်ဖြစ်ပြီး ခြေလှမ်းတွေတုံ့ကာ နောက်ကျကျန်ခဲ့တဲ့အထိ။
သူတို့ နောက်ကျကျန်ခဲ့တာ အခုမှမဟုတ်တာပဲ။ ရှေ့ပြေးဆက်ခံ

ရေးတွေနဲ့ ပြောင်းလဲနေသော အသည်းနှင့် ဂုဏ်ရည်တို့ရဲ့
အရင် နေ့ရက်တွေကတည်းကမို့...

ဒီနှစ်ယောက်ကြားမှာ မပြေလည်ခြင်းတွေရဲ့ ဇာစ်မြစ်
ဘယ်က စသလဲ။

အခန်း (၃၀)

“ဟေ့...မဆိုင်တဲ့သူ အနားမကပ်နဲ့”

သစ်သားချောင်းကြီး တယမ်းယမ်းနှင့် ကာရံထားတဲ့
သူတွေအလယ်မှာ ဂုဏ်ရည် ဆေးဘက်မှာ ဂျက်မနှင့် အာကြီးရော၊
ဆင်ကျော်ရောက ဘာလုပ်ရမှန်းမသိတဲ့ မျက်နှာတွေနဲ့ဖြစ်ပြီး
ဂုဏ်ရည်အနီးဆုံး၌ ရှိသူက သူမလက်မောင်းရင်းတစ်ဖက်ကို
ဆောင့်ဆွဲခေါ်ကာ

“လိုက်ခဲ့ပါ ဂုဏ်ရည်ရ၊ စိတ်ချ...မင်းကို တင့်တောင်း
တင့်တယ်နဲ့ ကိုယ် လက်ထပ်ယူမှာပါ၊ တကယ်”

“နင် မယုတ်မာနဲ့နော်”

ဂုဏ်ရည်က ဆေးတစောင်းမြင်ရသော အဲဒီမျက်နှာရဲ့

ရဲ့ မျက်နှာဆီ မိမိရရ တံတွေးနဲ့ ထွေးပစ်သည်။

“နင်တို့ အရှက်မရှိဘူးလားဟင်၊ မိန်းမတစ်ယောက် ခေါ်အင်အားသုံးပြီးမှ ရမှာကို ရှက်တတ်ရင် ဒီနေရာတင် လဲအောင် ကောင်းတဲ့ကောင်တွေ၊ လွတ်...လွတ်စမ်း...ငါ့လက်ကို”

“ဆောရီးပဲ၊ မင်းကြိုက်သလိုပြော ရတယ်၊ ဒါပေမယ့် ပြောတာနဲ့တန်အောင် ပြန်ပေးရမယ်ဆိုတာ မင်းမှတ်ထား ဂုဏ်ရတူ”

“အေး...စိတ်ကူးနဲ့ရူးနေလိုက်၊ ငါက ဒီလိုအကြမ်းမခံတိုင်း ခေါင်းငုံ့ငြိမ်ခံမယ် နင် ထင်နေလား”

“ရုန်းလို့ကန်လို့ ရပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မင်းတပည့်တွေ ရော ဟိုတစ်ကောင်ပါ ဘာမှမတတ်နိုင်တာ ဝန်ခံ”

လမ်းကျဉ်းလေးရဲ့ ထိပ်နှစ်ဖက်မှာ ဒီကောင်တွေရဲ့အားတွေ ပိတ်ရပ်ထားကြသည်။ ဒီကျောဘက်က အုတ်တံတိုင်းကြီးပေါ် ရှေ့မျက်နှာဘက်အခြမ်းမှာ သူလူတွေက ရော်ဘာတုတ်တွေ သစ်သားချောင်းကြီးတွေ တရွယ်ရွယ်နှင့် ဂုဏ်ရည်ရှိရာဆီ အသံသံသံမှ တိုးမပေါက်အောင် ကာရံထားတာမျိုး။

ရုန်းပေမယ့် ဝိုတင်းကျလာသော ဆွဲခေါ်ခြင်းအောက်မှာ ဂုဏ်ရည်က သူတို့ကားနား တစ်လှမ်းရောက်သွားတိုင်း လွှဲမြောက်ခြင်းနှင့် ဝေးကွာသွားသည်ဟု ထင်ရသည်။

“လွတ်...လွတ်နော်၊ ငါ့အစ်ကိုတွေသိရင် နင် လွယ်မှာမဟုတ်ဘူး”

“အင်း...အဲဒီအချိန်ကျတော့ မင်းက ငါ့မိန်းမဖြစ်နေပြီလေ”

“မင်း ထင်လို့ပါ”
အသံနှင့်အတူ ကားခေါင်မိုးပေါ်မှ ရိပ်ခနဲပြုတ်ကျလာသော အဖြူရိပ်။

“ကိုစွဲ”
ဂုဏ်ရည် ခေါ်သံမဆုံးခင်ပဲ ခြေကန်ချက်က သူမလက်ဆွဲထားသော ပုဂ္ဂိုလ်မျက်နှာဆီ မိမိရရ ဝင်သွားသည်။ ဖောင်းခနဲ ဖြည့်သံနှင့် ချုပ်ကိုင်ထားသော လက်အား ပျော့သွားချိန်မှာ အသည်းက ဂုဏ်ရည်လက်ကို ဆောင့်ဆွဲ၍ ကျော့နောက်ပို့သည်။

“ကိုစွဲ...နောက်မှာ”
ဝှီးခနဲ လေကိုခွင်းလာတဲ့ သစ်သားချောင်းကြီးကို အသည်းက ခေါင်းငုံ့ရှောင်ပေးရင်း ထိုလူရဲ့ခြေချောင်းတွေကို ပတ်ကန်ပစ်သည်။ လူနှင့်ဝေးရာရောက်သွားသည့် သစ်သားချောင်းကို ဂုဏ်ရည်က ပြေးကောက်ကာ အနားကပ်လာသူရဲ့ မျက်နှာကို တစ်ချက်တည်း ပင့်ရှိက်၏။ အခြေအနေတွေ ဝရန်းသုန်းကားဖြစ်သွားပေမယ့် ကိုယ့်လူတွေ အသာစီးရသောအချိန်

မှာပဲ

“ဟေ့ကောင်တွေ...တက်...ကားပေါ်တက်”

ရှေ့တစ်စီးက လာလမ်းအတိုင်း ဘတ်(မ်)ဆုတ်ထွက်
သွားပြီး နောက်တစ်စီးက ဝရန်းသုန်းကား မောင်းထွက်ရင်း
ဦးတည်လာတာက အသည်းစွဲထဲ။

“ကိုစွဲ”

လက်ထဲက သစ်သားချောင်းကြီးပစ်ချပြီး ဂုဏ်ရည်က
ခြေလှမ်းကြကြီးနှင့်ပြေးကာ ဝင်ရပ်တာ ကားနဲ့ သူ့အကြား။
အသည်းစွဲက ဒီဘက် ဆတ်ခနဲလှည့်ကြည့်ရင်း

“ဘာလို့ဝင်ရပ်တာလဲ”

ပခုံးနှစ်ဖက်မှ ဆွဲလှည့်ကာ သူ့ကိုယ်နှင့်ကာပစ်ရင်း
ဂုဏ်ရည်ကို လမ်းဘေးသို့ တွန်းလွှတ်ပြီးနောက်

“ဂူး...ဝေါ...ဝရော”

စက်ရှိန်ပြင်းသော ကားခေါင်းသည် သူထံ တရှိန်ထိုး
တိုးဝင်လာရင်း

“ဂုန်း”

“အသည်း”

အော်သံတွေ ဆူညံသွားသည်။ လမ်းဘေးမြက်တောဆီ
ဂုဏ်ရည်ကို တွန်းထုတ်ခဲ့တာကြောင့် လဲနေရာမှ ခေါင်းထောင်

အကြည့် အရှိန်ပြင်းပြင်းနှင့် နီးနီးကပ်ကပ် ဝင်တိုက်သော ကား
ကြောင့် ကိုစွဲက စက်မိုးပေါ် မြောက်ခနဲပါသွားပြီး ပြန်အကျမှာ
“ခွမ်း...အုန်း”

“အား...သေပါပြီ”

ကားမှန်ဆီ ခေါင်းနှင့်ထိုးခွဲလိုက်သလိုရှိပြီးနောက် တစ်စစီ
ကြေမှုသွားသော ကားမှန်စတွေကြားမှာ အသည်းစွဲသည်...

“ကိုစွဲ”

အာခေါင်ခြစ်၍အော်သော ဂုဏ်ရည်အသံသည် အပြင်
သို့ ထွက်မလာဘဲ လည်ချောင်းထဲ တိုးတိမ်ဝင်ရောက်ပျောက်
ကွယ်ရင်း ဂုဏ်ရည် နောက်ဆုံးအသံထဲမှာ သွေးတို့နှင့် ရွဲရွဲစို
နေသော ကိုစွဲမျက်နှာက မင်းမူလျက်။

အခန်း (၃၁)

“အမလေး...ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ အသည်းရယ်၊ တုန့်တုန့်
နဲ့တစ်ကိုယ် ရန်တစ်ခါမှမဖြစ်ဖူးတဲ့သူက ရန်ဝင်ဖြစ်သတဲ့၊
ကြည့်စမ်း...မြင်မကောင်း ရှမကောင်း၊ မျက်နှာမှာ ပတ်တီး
အဖွေးသားနဲ့”

“အီး...ဟီး...ဟီး၊ မျက်နှာပတ်တီးဖွေးတာက တော်
သေးတာပေါ့ ဝါဝါရဲ့၊ အခု ဆရာဝန်ကြီးက ပြောတယ်ဟဲ့၊
မျက်လုံးမြင်ရဖို့ဆိုတာ မသေချာတော့ဘူးတဲ့၊ မျက်နှာက မှန်ကွဲ
တွေဘက် ကျသွားတာဆိုတော့ မှန်ကွဲစတွေကို မျက်ကြည်လွှာ
ထဲက မနည်းကြီး ဆွဲထုတ်ထားရတာတဲ့၊ အီး...ဟီး...ဟီး”

“သွားပါပြီ အသည်းရဲ့၊ မဝါတို့ ရင်ကျိုးရပြီပေါ့၊

အေးတုန်းက ဖြူဖြူပွေးပွေး ချောချောလှလှလေး၊ အခုတော့”

အငိုမျက်လုံးတွေ ဒိုင်းခနဲ ဂုဏ်ရည်ထဲ ရောက်လာသည်။
အမှန်းမီးတွေ ဘယ်လောက်အထိ လောင်မြိုက်နေသလဲဆိုရင်
ထိုမျက်လုံးတွေထဲမှ အလျှံတညီးညီးတောက်လောင်နေသော
မီးတောက်တွေ ဂုဏ်ရည်ထဲ အပူလာဟပ်သလို ရှိန်းခနဲဖြစ်သွား
တာ ထိုအစ်မနှစ်ယောက်၏အကြည့်တွေကို ရင်မဆိုင်ရဲသလို
ဂုဏ်ရည်က ကိုကျွန်းပခုံးနောက် ပြေးဝင်ပုန်းသည်။

“တောင်းပန်ပါတယ် နီနီရယ်၊ ဒါ ငါတို့ညီမကြောင့်
ဖြစ်ရတယ်ဆိုပေမယ့်”

“မတောင်းပန်နဲ့”

ကိုကျွန်းအခေါ်အရ နီနီဆိုသော ခန္ဓာကိုယ် ခပ်သွယ်သွယ်
နှင့် အသည်းရဲ့အစ်မအကြီးဆုံးက ထအော်သည်။ နီပြာရောင်
လွမ်းသော ခရမ်းရင့်ရောင် ကော်လံပါ ရုပ်အင်္ကျီကို ခရမ်းနှင့်
အဖြူဖောက်ထားသော ဆွဲသားစကတ်အရှည်နှင့် တွဲဝတ်ထား၏။
နှင်းဆီဝါကတော့ အစ်မထက်စာလျှင် ကိုယ်လုံးပြည့်တယ်လို့
ပြောရပေမယ့် အဝလွန်သည့်အထဲတော့ မပါ။ အဖြူရောင်
ဘလောက်ပွပ္ဖကို ခါးစည်းကြိုးနှင့် ဖမ်းထိန်းထားကာ အဖြူပေါ်
အညိုခက်တွေပါသည့် စကတ်အရှည်နဲ့တို့ တစ်ယောက်တစ်မျိုးစီ
လည်း လှသည်။ တစ်ယောက်တစ်မျိုးစီလည်း ဒေါသကြီးကြီး

မည့်ပုံစံတွေနှင့်ဖြစ်ကာ

“နင်တောင်းပန်တိုင်း ငါတို့မောင်လေးက လူကောင်း ပြန်ဖြစ်လာတော့မှာလားဟဲ့”

“ဒါကတော့ဟာ မရည်ရွယ်ဘဲ...”

“ဟဲ့...ဖြစ်တာက ဖြစ်ပြီးသွားပြီ၊ ဒီမှာ ရွှေကျွန်း၊ ဒီထို အကြောင်းစုံမသိခဲ့လို့ နင့်ညီမနဲ့ ငါ့မောင်ကို သဘောတူခဲ့တာ”

“ဟုတ်ပဲ၊ ငါလည်း ပြောရမယ်ဟဲ့၊ ဒီမှာ ရွှေလွန်း”

မာန်နှင့်ထန်နှင့် ရန်တွေ့ရန် ခါးကိုယ်စီထောက်ပြီး မျက်နှာချင်းဆိုင် ရပ်ကြတော့လည်း သက်ဆိုင်သူတွေရွေ့မှာ ကိုယ်စီ။ ဂုဏ်ရည်ကတော့ အခုမှသိရသော ရှေးဟောင်းစာတစ် လမ်းတစ်ပုဒ်အား နားထောင်ရသူလို ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် အခုထိ သတိမရသေးသော ခုတင်ပေါ်က ကိုစွဲကိုတစ်လှည့် အစ်မတွေ အစ်ကိုတွေကိုတစ်လှည့် ကြည့်ကာ အံ့သြမဆုံးတော့။ သဘောတူပေးစားရန် ရည်ရွယ်ခဲ့တာ ဂုဏ်ရည်နဲ့ ကိုစွဲကိုတုံ့လား။ ဒီလူနဲ့လက်ထပ်ရမည်လို့ အမိနဲ့ပေး လက်ညှိုးထိုးစိမ့်တုန်းက ကိုယ်စီငြင်းဆန်ကြရကန်၊ အခုတော့...။

“ငါတို့ သဘောမတူတော့ဘူးဟေ့၊ ပေးစားမယ့်ကိစ္စကို ဖျက်တယ်...ဒါပဲ၊ ဘယ်နှယ်တော်...နင့်ညီမက ရှေ့မှာပြဿနာ ရှာ၊ ငါ့မောင်က နောက်က အသားအနာခံပြီး ဖြေရှင်းနဲ့၊ ငါ့မောင်

သက်ဆိုးတောင်ရှည်မှာမဟုတ်ဘူးဟဲ့ သိရဲ့လား၊ အံ့ပါရဲ့၊ ဓာတ်ပုံ ထဲမှာတစ်မျိုး၊ အပြင်မှာကျ မလုံးမပြားနဲ့”

“အေးလေ...သဘောမတူဘူးဟေ့၊ နင်တို့နဲ့ငါတို့ညီအစ်မ လည်း ငယ်စာရင်းဖျက် ဒါပဲ”

“အေး...ဖျက်ဟေ့...ဖျက်”

ရွှေလွန်းက ဒေါသတွေထွက်လာသလို လက်ထဲကိုင် ထားတဲ့ မျက်နှာသုတ်ပဝါအသေးစားလေးအား ဆေးရုံကြမ်းပြင် ဆီ အရှိန်နှင့်ပစ်ပေါက်ကာ

“နင် လူပါးမဝနဲ့ ဝါဝါ၊ ငါတို့ကလည်း သဘောတူ ချင်လို့ တစ်ဖက်သတ်ဖြစ်နေတာ မဟုတ်ဘူး၊ နင်တို့လည်း အိမ်ထောင်ကျ၊ ငါ့ညီမလေးလည်း စိတ်ချရအောင်”

“ဟုတ်တယ်ဟေ့၊ ဒီက တောင်းပန်နေတာတောင် နင် တို့က မကျေမချမ်းနဲ့”

“ဟဲ့...ကျေချမ်းနိုင်မလား”

ရွှေကျွန်းက အင်္ကျီလက်တွေ ဘာတွေ ဆွဲတင်သလို နီနီကလည်း စကတ်တစ်စကို ဆွဲမ၍ ဒေါသကြောင့် အသား ဆတ်ဆတ်တုန်၊ လူက ဆွေဆွေခန့်လို့နေပြီ။

“နင်တို့က ပါးစပ်ကနေ တောင်းပန်တာလေ၊ ငါ့မောင် က အခုကြည့်စမ်း၊ မျက်နှာတစ်ခုလုံး ရစရာမရှိအောင် စုတ်ဖြတ်

သတ်သွားတာ”

“ဟဲ့...အဲဒါ နင်တို့မောင် ဘူးထလို့ဖြစ်တာ”

“ဘာပြောတယ်”

ဝါဝါက ရွှေကျွန်းရှေ့တိုးရပ်ကာ ရင်ချင်းတိုက်မတတ်
မော့မေးသည်။

“ဘူးထလို့ဖြစ်တာဟေ့...ရှင်းပလား၊ ငါ့ညီမက ရန်ဖြစ်
နေပါတယ်၊ ကိုကိုရယ် ကူပါကယ်ပါလို့ ပြောသလား”

နောက်လှည့်ပြီး အာကြီးတို့ကိုမေးပြသည်။ ဂျက်မနဲ့
အာကြီးက ခေါင်းခါပြတာ ပြိုင်တူ။

“မပြောပါဘူး”

လည်းဆိုရော ရွှေကျွန်းက အားပါးတရ လက်ခုပ်ဖြောင်း
ခနဲတီးကာ

“ကဲ...တွေ့ပြီမဟုတ်လား၊ နင့်မောင် ဘူးထလို့ဖြစ် တာ
ငါ့ညီမနဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူး”

“ဟင်...နင်က ငါ့မောင်ကို ဘူးထတယ်လို့ပြောတယ်၊
ကဲ...ပြောဦးဟယ်”

“ဖြောင်း”

မြည်သံအကျယ်ကြီး ထွက်လာကာ ကိုလွန်းမျက်နှာ
လည်ထွက်သွားသည်။

“ကိုလွန်း”

ဝုဏ်ရည်က ကိုယ့်အစ်ကို နာသွားရှာပြီဆိုသောအသံနှင့်
ချွေထွက်ဖို့ကြိုးစားတာ တစ်ဖက်လူကို ဒေါသထွက်၍မဟုတ်ပါ။

“ကိုလွန်းတို့ကို စိတ်မဆိုးပါနဲ့ မဝါရယ်၊ ဝုဏ်ရည်
ကြောင့်ဖြစ်တာပါ၊ စိတ်ဆိုးလို့ ရိုက်ချင်ရင် ဝုဏ်ရည်ကို ရိုက်ပါ၊
ဝုဏ်ရည်ကြောင့်ပါ၊ ဝုဏ်ရည် တောင်းပန်ပါတယ်”

“ဘာမှ တောင်းပန်စရာမလိုဘူး”

ကိုကျွန်းက ဝုဏ်ရည်နှင့် မဝါကြား ဝင်ရပ်ကာ မဝါ
ဝမ်းကို ဆောင့်တွန်းရင်း

“နင်က ငါ့ညီကို ပါးရိုက်တယ်ပေါ့”

“အေး...ရိုက်တယ်၊ ရိုက်တော့ဘာဖြစ်လဲ၊ နင့်ညီကို
ငါ့ညီမက ရိုက်တယ်၊ နင့်ကို ငါက ရိုက်မယ်၊ ကဲဟယ်”

“ဖြောင်း”

ဆေးရုံခန်းထဲ ပါးရိုက်သံတွေ ဆူညံပြီးသည့်နောက်
မှာတော့ သူမတို့လူစုအား ဆေးရုံအုပ်ကြီးကိုယ်တိုင် ဆင်းလာပြီး
ရန်မီးငြိမ်းပေးခဲ့ပေမယ့် မငြိမ်းသောမီးသည် နှစ်ဖက်မိသားစု၏
ချစ်ကြည်သော ဆက်ဆံရေးအား လောင်မြိုက်ခဲ့ပြီဖြစ်၏။
ဝုဏ်ရည်ရဲ့ နှလုံးသားလည်း ထိုအချိန်မှစ၍ မီးသင့်ခံခဲ့ရသည်
မှာ နောင် လပေါင်းများစွာ ကြာတဲ့အထိ...။

အခုရှိသည့်နေ့ရက်တိုင်း

“အေးလေ...ပရီစင်တာအလုပ်က နင့်ဝါသနာဆို၊
အဲဒီကနေ အရွေးခံရလို့ မသွားတာထားတော့၊ ဟိုပြဿနာက
ပြီးစမှီ၊ အခုဟာ အရည်အချင်းရှိတဲ့သူတွေချည်း ရွေးခေါ်တာ၊
အဲဒီမှာမည်ကြီးနဲ့ တိုက်ရိုက်အခေါ်ခံရတာ နည်းတဲ့ကုသိုလ်
ဟာ၊ သွားစမ်းပါဟာ၊ သွားလုပ်၊ ရန်ကုန်မှာ ကွန်ဒိုတစ်ခန်း၊
အာစ်စီးဝယ်ပေးမယ်...သွား”

အခန်း (၃၂)

“မဟုတ်သေးပါဘူး ဂုဏ်ရည်ရယ်”

ကိုကျွန်းက ညီမဖြစ်သူကို စိတ်ပျက်သလိုကြည့်ပြီး
ညည်းတွားသည်။

“နင်က အရွေးချယ်မခံချင်ဘူးဆို၊ ရွေးပဲရွေးချယ်ချင်
တာဆို”

လည်ပိတ်ဆွယ်တာအဖြူပေါ် ဂုဏ်ရည်က အညိုရောင်
လည်သာကုတ်အရှည်ကို ထပ်ဝတ်သည်။ ရာသီခွင်က မိုးပြီး
တော့ ဆောင်းကို ချဉ်းနင်းဝင်ရောက်တော့မည်။ ဂုဏ်ရည်က
ကုပ်ထောက်အထိ အနည်းငယ်ရှည်လာသော ဆံပင်တို့အား
နားထောင်ဘေးနှစ်ဖက်မှ သိမ်း၍ မြင့်မြင့်လေး တစ်ဝက်စည်း သည်။

ကိုကျွန်းရဲ့ ရက်ရောမှုကို ကိုလွန်းက ထောက်ခံသလို
မိန့်ညှိသည်။ ဂုဏ်ရည်က ပြင်ဆင်ပြီးသား သူမရုပ်သွင်အား
ထဲမှာ တစ်ချက်ကြည့်ရင်း

“ဂုဏ်ရည် ခြံထဲသွားတော့မယ်၊ ဒီနေ့ စိုက်ခန်းတွေ
ညည်း စစ်ရမယ်၊ အလုပ်သမားတွေကို လစာရှင်းပေးဖို့လည်းရှိ
မယ်၊ နောက်ကျရင် စိတ်မပူနဲ့နော်၊ ဦးကြီးအိုက်ယန်းရဲ့မိန်းမ
ကောင်းဘူးတဲ့၊ အဲဒါ သတင်းသွားမေးရဦးမှာ”

“ဟား...နေပါဦး ဂုဏ်ရည်ရာ”

ကိုကျွန်းက အလောတကြီး ဂုဏ်ရည်လက်ကိုဆွဲကာ
အေး၏ စောစောစီးစီး အိပ်ခန်းထဲဝင်လာပြီး ဂုဏ်ရည် ရေချိုး
ခံဝင်လျှင် ရေချိုးခန်းရှေ့၊ အလှပြင်လျှင် မှန်တင်ခုံရှေ့အထိ
အေးမခွာဘဲ ပြောနေသော စကားတွေက အက်ကြောင်းတွေ
ပေါ်နေပြီ...

“နင် တကယ်ပဲ ဒီအလုပ်ကို စွန့်လွှတ်တော့မှာလား ဂုဏ်ရည်”

သက်ပြင်းရှိကတော့ ရင်ဘတ်လေး မောက်တက်လာပြီးမှ ပြုံးမဲ့မဲ့နှင့် ဂုဏ်ရည်က ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“တမင်တကာ မေ့ထားတာကို ကိုကျွန်းတို့ ဘာလဲ ခဏခဏ အစဆွဲထုတ်ကြတာလဲဟင်”

“အစဆွဲထုတ်တယ်တော့ မဟုတ်ဘူးလေ၊ နင် စိတ်မပျော်တဲ့နေရာမှာ နင့်ကိုယ်နင် မြှုပ်နှံမှာ ငါတို့မကြည့်ရက်လို့”

“ဒါဆို ဂုဏ်ရည် စိတ်ပျော်တဲ့နေရာမှာ မြှုပ်နှံဖို့ စတောင်းတုန်းက ကိုကျွန်းတို့ ဘာလို့ခွင့်မပေးခဲ့လဲ”

“ဟ...အဲဒါကတော့ အဓိပ္ပာယ်မရှိတာလေ၊ မျက်မမြင်ကောင်နားမှာ နင်က ကျွန်တစ်ယောက်လို့၊ နာဂစ်တစ်ယောက်လို့ ပြုမယ်ဆိုတာကျတော့”

“အဲဒါဆိုလည်း လူကြားကောင်းအောင် မြှုပ်နှံတာတွေ ဘာတွေနဲ့ မဟစ်ကြွေးပါနဲ့ ကိုလွန်း”

ရွှေကျွန်းနဲ့ရွှေလွန်းက တင်းမာနေသော ညီမဖြစ်သူ မျက်နှာကို တအံ့တဩကြီး ငေးနေကြသည်။ မပြေပြစ်အေးသက်ပြင်းတစ်ရှိန်နှင့် ဆေးချပေမယ့် ဂုဏ်ရည်မျက်နှာထဲမှာ သာယာခြင်းကင်းသော အနီရိပ်တွေ ငွေ့ငွေ့ထင်ဆဲ။ ဂုဏ်ရည်

ထ လက်မှာဆွဲထားသော အိတ်ကြီးကို ပခုံးပေါ် သိုင်းတင်လွယ်ရင်း

“ဘဝရဲ့ အလို့အပ်ဆုံးအရာကိုတောင် စွန့်လွှတ်လိုက်ရသေးတာပဲ၊ ဝါသနာဆိုတာ ဂုဏ်ရည်အတွက် မက်လောက်စရာ မရှိတော့တဲ့ အပရီကတွေပါ၊ သူ့ကိုမပိုင်ဆိုင်ရလည်း ရတယ်၊ ဒါပေမဲ့ တခြား ဘယ်အရာကိုမှ သိမ်းပိုက်ဖို့မကြိုးစားချင်တော့ဘူး၊ အဲဒါ ဂုဏ်ရည်ရဲ့ နောက်ဆုံး ဆုံးဖြတ်ချက်”

ပြောစရာစကား ကုန်သွားတာနှင့် အခန်းထဲမှ တစ်လှမ်းချင်းဆီ ထွက်သွားသော ခြေသံကို နားထောင်ရင်း ရွှေကျွန်းတို့ညီအစ်ကို မျက်လုံးချင်းဆုံသည်။ ဖော်ပြမစွမ်းသော နှစ်ကိုယ်ကြားသိသည့် အဓိပ္ပာယ်မျိုးနှင့် သူတို့မျက်နှာမှာ အပြုံးတွေ သဲ့သဲ့ အရောင်ထင်လာပြီးနောက်

“ဒါ တကယ်ကြီးလား”

ရေရွတ်သံက ဝမ်းသာအားရ။

အခန်း (၃၃)

စတော်ဘယ်ရီခြင်းတွေက လက်နှင့်အပြည့်ဖို့ ဂုဏ်ရည်
က ရှေ့ခန်းတံခါးကို ဆွဲဖွင့်ကာ ခုံပေါ်လှမ်းတင်သည်။ ဦး
ကားခေါင်းဘက်ပတ်ကာ ကားမောင်းသူနေရာထိုင်ရန် ဟန်အပြည့်
မှာပဲ နောက်ခန်းဆီမှ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား အရိပ်တစ်ခု။ ဂုဏ်ရည်
ချက်ချင်း နောက်ခန်းတံခါးကို ဆွဲဖွင့်ကာ ခါးကိုင်းအကြည့်
“ဟင်”

အံ့သြခြင်း၊ ထိတ်လန့်ခြင်း၊ မယုံကြည်နိုင်ခြင်းတွေ
သူမကို နောက်ခန်းထဲဝင်ဖြစ်အောင် တွန်းပို့ပစ်လိုက်သလို ရင်
တထိန်းထိန်းတုန်လာကာ ရာသီဥတုအေးသော တောင်ပေါ်အ
မှာ လူက ချွေးစေးတွေပြန်ချင်လာ၏။ အာခေါင်တွေ ချက်ချင်း

ခြောက်သွေ့ကာ ရုတ်တရက်ကြီး စကားအစရှာမရအောင် ဂုဏ်ရည်
တိတ်ဆိတ်နေမိချိန်မှာပဲ

“မနီလားဟင်၊ မဟုတ်ဘူးနဲ့တူတယ်၊ ရေမွှေးက မနီ
သုံးနေကျအနံ့မှ မဟုတ်တာ၊ ဒါဆို ဘယ်သူလဲ”

လည်ထောင်ဆွယ်တာအနီရဲရဲပေါ်က အဖြူရောင်ဂျက်
ကက်၊ အဖြူရောင်ဘောင်းဘီနှင့် မတွေ့ရတာကြာပြီဖြစ်သော
ဟိုးယခင်ကလို ချောမွေ့တည်ကြည်ခြင်းများနဲ့ သူ့မျက်နှာကို
ဂုဏ်ရည်က စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် ငေးသည်။ အလွတ်ရနေသော
သူ့မျက်နှာမှာ ပိုလာတာဆို၍ အမည်းရောင် မျက်မှန်တစ်လက်
သာဖြစ်ပြီး...

“ကျွန်တော့်ဘေးနားက ဘယ်သူလဲဗျ၊ ထင်ကျော် ဘယ်
ရောက်နေလဲကွာ၊ ငါ့ကို မစနဲ့နော်၊ ဘယ်သူရောက်နေတာလဲ
ပြော”

ဂုဏ်ရည်က နှုတ်ခမ်းကိုပိတ်ကာ အင့်ခနဲ တစ်ချက်
စိုက်သည်။ ဝမ်းနည်းစိတ်သည် မချိမဆန့်ကြီး ပွင့်ထွက်လာကာ
လွမ်းစိတ်၊ ချစ်မြတ်နိုးစိတ်တွေနှင့် ရောပေါင်း၍ လှိုက်လှိုက်
လှဲလှဲကြီး ငိုချင်လာ၏။ ဂုဏ်ရည်က သူ့ပေါင်ပေါ်တင်ထားသော
လက်ဖဝါးတစ်ဖက်ကို အပေါ်ကို ပိမိုးအုပ်ကိုင်ရင်း

“ကိုစွဲ”

ခေါ်သောသူက ရှိက်သံနှင့်ဖြစ်ပြီး နားထောင်သူက
ဂုဏ်ရည်ရှိရာဘက် မျက်နှာမူလာသည်။ မျက်မှန်အထက်
မျက်ခုံးတန်းတွေ ပင့်တက်သွားတာ ဂုဏ်ရည် မြင်နေရပြီးမှ

“ဂုဏ်ရည်...ဂုဏ်ရည်တူ မဟုတ်လားဟင်”

မော့ကြည့်ပြီး ပြောလိုက်သည့် မျက်ဝန်းလေးတွေထဲမှာ
မျက်ရည်ဥတွေ ပြည့်တွဲနေပါပြီ။ ဝမ်းနည်းယူကျွေးမရခြင်းစိတ်တို့
ကြောင့် နှုတ်ခမ်းသာလေးတွေ နီရဲလှုပ်ခတ်နေရင်းက

“ကိုစွဲရယ်...ဂုဏ်ရည်လေ တစ်နေ့မှ မေ့မရခဲ့ဘူး
သိလား၊ တွေ့ရှိကြိုးစားခဲ့တယ်၊ ကိုစွဲ ရှိမယ့်နေရာတိုင်း ဂုဏ်ရည်
လိုက်ရှာခဲ့တယ်”

ဖြတ်ခနဲ ကြွေကျလာသည့် မျက်ရည်တွေကို ဂုဏ်ရည်
က လက်ခံနှင့်ပွတ်ဆွဲကာ ကလေးတစ်ယောက်လို။

“ဒါပေမဲ့ မတွေ့ခဲ့ဘူး၊ အခု ကိုစွဲ ဘယ်မှာနေလဲဟင်၊
ဒီမျက်လုံးတွေက ပြန်မကောင်းတော့ဘူးလား၊ အို...မကောင်း
လည်း အရေးမကြီးပါဘူး၊ ဂုဏ်ရည် အနားမှာနေပြီး ပြုစုမယ်
သိလား၊ ကိုစွဲအစ်မတွေ စိတ်ဆိုးပြီးပြောလည်း ဂုဏ်ရည် ဖြစ်
မပြောပါဘူး၊ ဒါ ဒဏ်ခတ်တယ်ပဲ သဘောထားပြီး ဂုဏ်ရည်...”

“ဂုဏ်ရည်တူ”

စကားဖြတ်ကာ အခေါ်ခံရတာကြောင့် ဂုဏ်ရည်ပုံစံ

ပြုံးတူးပြတ်လေးနှင့်

“ရှင်”

ဟုထူးကာ သူ့ကို စေ့စေ့စပ်စပ် သေချာကြည့်ရင်း

“ကိုစွဲ ပြုံးနေတာလားဟင်”

အသည်းစွဲက မျက်ရည်တွေမခြောက်သေးသော ပါးမို့
နီနီနှင့် ဝန်းရောင်နှုတ်ခမ်းတွေကိုကြည့်ကာ နှလုံးသားက မူးရီရီ
ဖြစ်လာ၏။

“မင်း...ဆံပင်တွေတောင် ရှည်လာပြီနော်”

“ဟုတ်၊ ကိုစွဲနဲ့ ကွဲသွားပြီးကတည်းက အရှည်ထား...”

ဂုဏ်ရည် ဖျတ်ခနဲ သတိဝင်သွားသည်။ ကိုစွဲ မျက်နှာ
ထက်က ရယ်မြူးရိပ်တွေကို သေချာကြည့်ရင်း မျက်မှန်ရှေ့
လက်ဝါးလေးနဲ့ ဟိုဒီယမ်းပြကာ

“ကိုစွဲ မြင်နေရတာလားဟင်”

“မမြင်ပါဘူးလို့ ကိုယ်ပြောသလား”

“ကိုစွဲ”

မျက်မှန်ကို ဖျတ်ခနဲ ဆွဲချွတ်ပစ်ကာ မြန်မြန်ဆန်ဆန်။
ထိုအခါမှ ကြည်စင်သော မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ သူမ မေ့မရ
မုန်းမရသော ကြင်နာရိပ်များနှင့်။

“ကိုစွဲ မျက်လုံးတွေ ဘာမှမဖြစ်ဘူးပေါ့၊ ဒါမှမဟုတ်

ပြန်ပြီး ခွဲစိတ်ထားတာလားဆိုတာ”

“ဟား...ဟား...ဟား၊ မင်း ဘယ်လိုထင်လို့လဲ”

“ဂုဏ်ရည်က ကိုစွဲ တကယ်မမြင်ရဘူးထင်ပြီး”

“အဟွန်း...ကိုယ်ချင်းစာတတ်သွားပြီလား ဂုဏ်ရည်
တူ”

“ဘာပြောတယ်”

ဂုဏ်ရည်က ချက်ချင်း ခါးတွေဘာတွေထောက်တဲ့အထိ
ဖြစ်သွားကာ

BURMESE
CLASSIC

“ခင်ဗျား ဂုဏ်ရည်ကို လက်ဆင်ပြန်ပေးတာပေါ့
ဟုတ်လား၊ ဒီကတော့ ခင်ဗျားကြောင့် ဝါသနာပါသမျှတွေ စွန့်
လွှတ်ပြီး နေမအား ညမအား သတိရနေတာတွေက အခုတော့
ခင်ဗျား ဒီလိုရယ်နိုင်ဖို့ပေါ့ ဟုတ်လား”

“ဟေ့...ဟေ့...အေးအေးဆေးဆေးပါကွာ”

“မအေးဆေးနိုင်ပါဘူး”

သူ့လက်ကတွေကို ဂုဏ်ရည်ကပုတ်ချရင်း

“သနားတတ်လို့ သံယောဇဉ်တွေ ရင်ဘတ်ထဲထည့်
သိမ်းထားတာ၊ ခင်ဗျားရယ်တာနဲ့ ဖီလင်အောက်ကုန်ပြီ၊ မျက်လုံး
မြင်ရလည်း လာရာလမ်းအတိုင်းကြုံ၊ ဒီကတော့ အလိမ်အညာရှင်း
တမ်းဆို ဆောရီး”

ဘေးတစောင်းထိုင်ကာ လက်တင်းတင်းပိုက်ရင်းပြောပုံ
က တကယ့်ကျစ်ကျကျ၊ အသည်းစွဲက စုပုပ်ပုပ်လေးဖြစ်နေတဲ့
အဲဒီမျက်နှာလေးကို မျက်တောင်မခတ်ပေးရင်း

“လာရာလမ်းအတိုင်းကြုံရမယ်ဆိုရင်တော့ မင်းအိမ်ပဲ
လိုက်ခဲ့ရမှာ”

“ဘာ”

ဆတ်ခနဲ လှည့်လာတဲ့ မျက်နှာလေးကို အသည်းက
လက်ဝါးနှစ်ဖက်နှင့် ပူးညှပ်ဖမ်းရင်း

“တကယ်ပြောတာ၊ မင်းအိမ်မှာ ကိုယ့်အစ်မတွေရောက်
နေကြပြီ၊ မင်္ဂလာစကားပြောဖို့တဲ့”

“ဟင်...သူတို့က မတည့်တော့ဘူးလေ၊ ရန်ဖြစ်ထား
ကြတယ်လေ”

ပါးနှစ်ဖက်ကို ညှပ်ကိုင်ထားသဖြင့် စုချွန်လာတဲ့
နှုတ်ခမ်းပါးတွေကို အသည်းက အသည်းတယားယားနှင့် ငုံ့မိုး
ကြည့်ရင်း

“သူတို့က မင်းဓာတ်ကူးပြီး မင်းလိုပဲ သရုပ်ဆောင်ခဲ့
တာတဲ့”

“ဒါဆို”

မျက်ဝန်းထဲက မျက်ဆံနက်တွေက ဟိုဒီပြေးကပ်အောင်

ဝုဏ်ရည်က စဉ်းစားပြီး

“ရန်ဖြစ်တာကရော”

“အင်း...အဲဒါလည်း ဟန်ဆောင်တာပဲ။ ကိုယ်တို့က မန္တလေးအချင်းချင်းလေ၊ တစ်နယ်သားတည်းတွေကို အကူအညီ တောင်းရတာပေါ့၊ ကိုယ့်ဆီက လိမ်ညာပြီးယူသွားတဲ့ နှလုံးသား ကို ပြန်ရအောင် ကူညီပါ ဘာညာပေါ့”

“အံ့မယ်...ဘယ်သူက လိမ်ညာပြီးယူလို့လဲ၊ ခင်ဗျားဟာ ခင်ဗျား အရင် စသနားလာပြီးတော့များ”

“အင်း...ယောက်ျားလေးလို့ ထင်တုန်းက သနားတယ်၊ ခုမှပဲ ကောင်မလေးလို့ သိလိုက်ရတဲ့အချိန်လည်းကျရော”

“ဘာဖြစ်လဲ”

ဂျစ်တစ်တစ်နှင့် မျက်တောင်ဖျားတွေ စင်းကျအောင် မေးတဲ့ မျက်နှာလေးကို အသည်းက စီးမိုးကြည့်ရင်း

“ဟင့်အင်း...မပြောတော့ဘူး၊ လက်တွေ့ပြမယ်”

ဖျတ်ခနဲ ငုံ့မိုးလာတဲ့ သူ့မျက်နှာကြောင့် လွှတ်ကင်း အောင် တိမ်းရှောင်ပေမယ့် သူ့လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်ထဲ ဝုဏ်ရည်မျက်နှာက မလှဲသာ မလွန်သာရှိရင်းက အဆုံးမဲ့အနိမ့်တွေက သူမ နှုတ်ခမ်း ဖျားမှတစ်ဆင့် ရင်တွင်းတစ်နေရာအထိ အနက်ရှိုင်းဆုံး တိုးဝင် နေရာယူခဲ့သည်။ ဒီတစ်ကြိမ် အနိမ့်ရိုင်းတို့သည် နှစ်သက်စဖွယ်

ရင်ခုန်သံများကို ဖန်ဆင်းပေးလျက်။ အသစ်ဖြစ်တည်သော အချစ်ရောင်လွင်ပြင်ကြီးထဲ သူ၊ သူမတို့ နှစ်ဦး ကမ္ဘာတည်ရင်း။

ရှိခဲ့ဖူးသော နေ့ရက်တိုင်း၌ ဒီအချိန် ဒီနေ့ရက်လောက် သာယာချိုမြိန်စရာ ကောင်းတာမရှိတော့ပေ။ ထို့ကြောင့် ယနေ့ မှစ၍ အချစ်ဖြင့် ဖြန့်စင်းသော အနိမ့်တို့သည် သူ သူမကို အကြောင်းပြု၍ ဖူးစာဆုံပါစေသတည်း။

ချစ်သူတိုင်းဖျော့ရွှင်ဖြူနုနုဒိုင်ဖြူပါစေ
ချစ်မေ့ရှက်ဖြူ
မြဲဗူးဒဲဒဲဗူးသိ